

KŘEST DUCHEM svatým

KORNELIUS NOVAK

Boží UZDRAVENÍ

Kornelius Novak

Křest Duchem svatým a Boží uzdravení

První vydání v češtině 2014

Přeloženo z německého originálu Die Taufe mit dem Heiligen Geist
und Göttliche Heilung © Kornelius Novak

Biblické citáty jsou převzaty z Českého ekumenického překladu,
z Překlada 21. století (B21), a z Bible kralické (BK).

Neprodejné

Druhé vydání

© Bohumil Jedlička, Orličky 2015

ISBN 978-80-901905-7-3

KŘEST DUCHEM svatým

KORNELIUS NOVAK

Boží **UZDRAVENÍ**

KŘEST DUCHEM svatým

KORNELIUS NOVAK

Boží **UZDRAVENÍ**

OBSAH

ČÁST 1.....	13
 Předmluva	15
 Kapitola 1	
Ježíšův „křest“ na kříži.....	18
 Kapitola 2	
Janův křest vodou a křest Duchem svatým	21
 Kapitola 3	
Dokonaný a uskutečněný křest	34
 Kapitola 4	
Obrácení, křest Duchem a znovuzrození.....	38
 Kapitola 5	
Očištění chrámu a křest Duchem svatým.....	40
 Kapitola 6	
Pravé a falešné obrácení	45
 Kapitola 7	
Rozhodující biblické verše o křtu a Duchu	52

Kapitola 8	
Od Ježíšova křtu vodou až ke křtu na kříži	55
Kapitola 9	
Mezi zmrtvýchvstáním a Letnicemi	57
Kapitola 10	
Duch svatý – síla či osoba?	64
Kapitola 11	
Správný vnitřní postoj ke křtu Duchem svatým	73
Kapitola 12	
Síla ke svědectví skrze Ducha svatého.....	80
Kapitola 13	
Máš Ducha svatého – anebo má on tebe?	84
Kapitola 14	
Co znamená plnost Ducha svatého?	87
Kapitola 15	
Ve jménu Ježíše! Ve jménu Ježíše! Ve jménu Ježíše!	90
Kapitola 16	
Křest Duchem svatým a Boží zákon.....	93
Kapitola 17	
Rozdíl mezi Duchem pokřtěným křesťanem v procesu posvěcení a zákonickým člověkem.....	100
Kapitola 18	
Co se odehrálo o Letnicích?	104
Kapitola 19	
Téma: Druhá zkušenost.....	107
Kapitola 20	
Křest Duchem a mluvení v jazycích	118

Křest vodou.....	126
------------------	-----

ČÁST 2.....131

Předmluva	133
-----------------	-----

Bůh je náš lékař.....	134
-----------------------	-----

Uzdravuje Bůh i dnes?	138
-----------------------------	-----

Divil se někdy Ježíš nějakému divu?	140
---	-----

Teologie založená na zkušenostech	147
---	-----

Rozličné příčiny a řešení nemocí.....	152
---------------------------------------	-----

Nemoci jako důsledek hříchu	153
-----------------------------------	-----

Nemoci zaviněné někým druhým.....	154
-----------------------------------	-----

Nemoci a utrpení způsobené vlastní vinou.....	155
---	-----

Nemoci vzniklé působením Satana	156
---------------------------------------	-----

Nemoci způsobené nesprávným přemýšlením	173
---	-----

Kapitola 11	
Nemoc přicházející od Boha	183
Kapitola 12	
Bůh s nemocemi jedná různým způsobem.....	187
Kapitola 13	
Bůh uzdravuje – ale uzdravuje všechny?	189
Kapitola 14	
Nemoc vedoucí ke smrti.....	192
Kapitola 15	
Přirozené léčivé prostředky.....	199
Kapitola 16	
Boží priorita při uzdravení	202
Kapitola 17	
Uzdravení a víra	209
Kapitola 18	
Magické používání Ježíšova jména.....	217
Kapitola 19	
Ježíš nesl nemoci na kříž.....	223
Kapitola 20	
Uzdraven skrze poslušnost ve víře	231
Kapitola 21	
Bůh tě nenechá v nejistotě!	235
Kapitola 22	
Nemoc v církvi.....	240
Kapitola 23	
Uzdravitel	244

Kapitola 24

Léky..... 246

Kapitola 25

Shrnutí a tipy..... 248

Bludy, manipulace a podvod..... 252

Důležité informace na závěr 258

Dosud vydané knihy Kornelia Novaka..... 260

KŘEST DUCHEM svatým

ČÁST 1.

PŘEDMLUVA

Prorok Jan, který křtil v Jordánu, ukazoval lidem na Ježíše a volal:

„Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa.“ ... „...ale ten, kdo mne poslal křtít vodou, mi řekl: ‚Na koho uvidíš sestupovat Ducha a zůstat na něm, to je ten, který křtí Duchem Svatým.‘ A já jsem to viděl a dosvědčuji, že toto je Syn Boží.“ Druhého dne tam Jan opět stál s dvěma ze svých učedníků. Pohlédl na Ježíše, jak jde kolem, a řekl: „Hle, Beránek Boží!“ (Jan 1, 29;33–36)

Milý čtenáři,

Jan Křtitel z Božího pověření prorokoval, že Ježíš je Beránek Boží a že bude křtít Duchem svatým. Budeš-li pozorně číst tuto knížku, potom uvidíš, že za těmito prorokovými slovy se skrývá nejmocnější poselství tohoto světa!

Mnoho upřímných křesťanů slyšelo nebo zažilo ve věci „křtu Duchem svatým“ tolik odpuzujícího, že už s tímto tématem nechtějí mít nic společného. V mnoha společenstvích křesťanů je toto téma jablkem sváru, protože se pod pojmem „křest Duchem svatým“ na křesťanské scéně odehrávaly ty nejbláznivější věci. Sám jsem to mnohokrát zažil. Během let jsem navštívil nespočet sborů a konferencí, a tím jsem získal přehled o tom, co lidé v souvislosti s tématem „křest Duchem“ učí a praktikují, a musím upřímně říci, že jsem byl částečně zmaten, znejistěn, anebo

dokonce úplně šokován. Některá shromáždění na téma „křest Duchem svatým“ se podobala psychiatrické léčebně, které došly léky. Mohu proto dobře pochopit, že se některým lidem ihned rozsvítí výstražná světla, když jen uslyší spojení „křest Duchem“. Proto chci hned na začátku zdůraznit, že v této knize chci ukázat, co o tématu křtu Duchem svatým Bible skutečně učí.

Jestliže téma „křest Duchem svatým“ úplně zavrhneme jen proto, že někteří tomuto tématu špatně rozumějí, potom Satan dosáhl přesně svého cíle. Jedni opouštějí cestu pravdy a padají do příkopu na jedné straně cesty a druzí si zachovávají tak daleký odstup, že padají do příkopu na druhé straně jenom proto, že už se tohoto důležitého tématu Bible nechťejí ani dotknout. Tak tomu být nemá! Jestliže nám Bible toto téma ukazuje, tak to znamená, že je důležité se jím zabývat, a přesně to tady chceme dělat. Chceme se podívat na to, co k tomuto tématu říká Bible, a já doufám, že lidé z obou příkopů jasně uvidí, kudy vede cesta, neboť Bible na ni jasně ukazuje – a půjdou dále po ní.

Bible k tomuto tématu říká mnoho věcí a já jsem žasl nad tím, v jakých různých souvislostech se téma „křest Duchem svatým“ vyskytuje. Při studiu tohoto tématu jsem dostal příležitost odkrýt mnoho napínavých a důležitých věcí, které můj život víry velmi obohatily a povzbudily, ale které jsou žel na křesťanské scéně úplně neznámé. Proto tě chci povzbudit k četbě této knihy. Uvidíš, že křest Duchem svatým, jak o něm učí Bible, je extrémně důležitým a velice zajímavým tématem. Jestliže miluješ Boha a Jeho slovo, pak jsi zde na správném místě.

Nikdy nesmíme postupovat tak, že si svůj názor vytvoříme na základě subjektivních zážitků některých lidí či na základě populárních praktik na konferencích, neboť zde existuje velmi mnoho různých a dokonce navzájem se vylučujících názorů a zvyklostí. Tady se málokdy přiblížíme pravdě, jsme naopak v nebezpečí, že se dostaneme do bludu. **Vždy musíme postupovat tak, že se díváme přímo do Bible, a to i při tématu „křest Duchem svatým.“** Pouze z Božího Slova můžeme porozumět duchovním

souvislostem. Musíme si stále znovu dát tu námahu, také proto, že Bůh v Bibli opětovně varuje před falešnými učiteli a bludným učením, jimiž se to dnes jen hemží! Nemůžeme proto věřit všemu a přejímat všechno, co se nám vykládá z „křesťanských kazatelen a pódíí“, nýbrž musíme všechno zkoumat podle Bible.

Křtu Duchem svatým předcházela v Bibli zajímavá **historie**. Tento křest stojí v přímé souvislosti s **rozličnými tématy**. Pouze pokud si toho budeme vědomi, pochopíme, čím je křest Duchem svatým dnes pro nás – něčím velkolepým! Možná je to něco úplně jiného, než jsi doposud slyšel? Jen čti dál a uvidíš.

JEŽÍŠŮV „KŘEST“ NA KŘÍŽI

KAPITOLA 1

Spojení „křest Duchem“ se v Bibli nevyskytuje jako jedno slovo (*v němčině je tento pojem jednoslovný, pozn. překl.*). Na různých místech je v zásadě vždy řeč o 2 pojmech: o křtu a o Duchu. Musíme se proto nejprve podívat, co Bible těmito pojmy rozumí. A žasnout budeš pravděpodobně již u tématu „křest“.

U „křtu Duchem svatým“ se evidentně jedná o křest. Pokud by to nebyl křest, potom by Ježíš či Jan Křtitel nepoužívali slovo „křest“. Ježíš řekl: „Ano je ano a ne je ne.“ Můžeme tedy vycházet z toho, že když říká „křest“, tak tím křest také míní. Nyní si jen musíme dát tu práci uvidět, co Ježíš pod pojmem „křest“ chápal.

Když slyšíme slovo „křest“ my, tak si většina z nás ihned představí „vodu“ či křest v kostele či u jezera. Někteří možná pomyslí na přijetí daru „mluvení v jazycích“... Ale Ježíš nemyslel především a v první řadě na vodu či duchovní dary, když používal slovo „křest“. Na co Ježíš myslel?

Křtem mám být pokřtěn, a jak je mi úzko, dokud se nedokoná!

(Lk 12, 50)

Když to Ježíš říkal, tak již ve vodě pokřtěn byl, takže o tom zde nemluvil. Z kontextu vyplývá, jak jasně vidíme, že tady Ježíš

mluvil o své smrti na kříži. Je jasné, z čeho bylo Ježíši od okamžiku jeho křtu vodou „úzkost“ a kde se tento „křest“ dokončil: na kříži.

Když Ježíšovi učedníci slyšeli slovo „křest“, tak ještě nechápali, že Ježíš mluví o kříži, avšak Ježíš věděl, že si skrze slovo „křest“ vzpomenou na události kolem Jana, který křtil kající ve vodách Jordánu. A to bylo pro Ježíše důležité! Neboť to, co zde Jan činil, má přímou souvislost se křtem na kříži, jak uvidíme. Většina učedníků se také od Jana Křtitele nechala pokřtít ve vodě na znamení pokání. Na to si vzpomínali dobře! Ale jak to teď Ježíš myslel se křtem na kříži? Co měl kříž společného s Janovým křtem? A co to má všechno společného se křtem Duchem svatým? To brzy uvidíme. Chci ti položit několik otázek, abych tě přivedl k zamyšlení. Uvidíš, jestli na ně máš správnou odpověď.

- Kde se odehrála podstata křtu, ve vodě či na kříži?
- Kde jsme skutečně pokřtěni? Ve vodě? Nebo jsme „pokřtěni“ na kříži?
- Pokud má křest něco společného s křížem, nemá pak křest Duchem svatým také něco společného s křížem?
- Co je to vlastně „křest“?
- Má křest něco společného s vodou? Nebo s křížem? Nebo s Duchem svatým? Anebo snad se všemi třemi?!

Při dalším čtení zjistíš odpovědi – a něco dalšího! Jde tady o nádherné skutečnosti, které mají potenciál naplnit celý tvůj život Boží nádhrou!

Všimněte si: Ježíš mluvil v první řadě o své smrti na kříži, když mluvil o „křtu“.

Pokud chceme správně pochopit téma „křest Duchem svatým“, pak nemůžeme opomenout Jana Křtitele, který o křtu Duchem

svatým prorokoval. V následující části se podíváme na Křtitelovo působení blíže a přitom se seznámíme s jeho teologií o křtu Duchem svatým.

JANŮV KŘEST VODOU A KŘEST DUCHEM SVATÝM

KAPITOLA 2

Jan byl Bohem poslán, aby připravil Ježíšovo dílo. Řekl:

Jsem hlas volajícího na poušti: Urovnejte cestu Páně! (v němčině: Připravte cestu Páně!, pozn. překl.) (J 1, 23)

U Jana jde o přípravu. Otázkou je: Co Křtitel připravoval? Na co se měli lidé připravit? Přečti si pozorně následující úryvek:

Řekl: „Jsem hlas volajícího na poušti: Urovnejte cestu Páně – jak řekl prorok Izaiáš. “Ti vyslaní byli z řad farizeů. Otázali se ho: „Proč tedy křtíš, když nejsi ani Mesiáš ani Eliáš ani ten Prorok?“ Jan jim odpověděl: „Já křtím vodou. Uprostřed vás stojím, koho vy neznáte – ten, který přichází za mnou; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u jeho obuvi. “To se stalo v Betanii, na druhém břehu Jordánu, kde Jan křtil. Druhého dne spatřil Jan Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa. To je ten, o němž jsem řekl: Za mnou přichází někdo větší, neboť byl dříve než já. Já jsem nevěděl, kdo to je, ale přišel jsem křtít vodou proto, aby ho poznal Izrael. “Jan vydal svědectví: „Spatřil jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. A já jsem stále nevěděl, kdo to je, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: „Na koho spatříš sestoupit Ducha a zůstávat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým. “Já

jsem to viděl a dosvědčuji, že toto je Syn Boží. “Druhého dne tam byl opět Jan s dvěma ze svých učedníků. Spatřil Ježíše, jak jde okolo, a řekl: „Hle, beránek Boží.“ (J 1, 23–36)

Křtící prorok Jan připravoval lidi na křest Duchem svatým.

Podívejme se na to bedlivě krok za krokem. Jan volal lidi k obrácení a křtil je v Jordánu.

Tehdy vycházel k němu celý Jeruzalém i Judsko a celé okolí Jordánu, vyznávali své hříchy a dávali se od něho v řece Jordánu křtít. (Mt 3, 5–6)

Jan zvěštoval:

Já vás křtím vodou k pokání; ale ten, který přichází za mnou, je silnější než já – nejsem hoden ani toho, abych mu zouval obuv; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. (Mt 3, 11)

Jan křtil lidi ve vodě. Ale zvěštoval, že křest vodou není vše. Za ním přijde ten, který bude křtít Duchem svatým!

Pozor: Nejprve si musíme uvědomit, že Jan a Bible ukazují konkrétní souvislost mezi Janovým křtem vodou a křtem Duchem svatým skrze Ježíše.

Od křtu vodou postupují Jan a Bible ke křtu Duchem. Bible učí: Sleduj pozorně Janův křest vodou, neboť se tu naučíš věci, které patří ke křtu Duchem.

Při Janově křtu vodou se udály rozličné věci, jež „připravují cestu“ pro porozumění a prožití křtu Duchem, neboť Jan připravoval Ježíšovo dílo. Nepochopíme křest Duchem, který se odehrává skrze Ježíše, pokud nepochopíme Janův křest vodou.

Pozor: Bez následného křtu Duchem svatým skrze Ježíše je celé působení Jana Křtitele beze smyslu a cíle! Naopak, křest Duchem svatým postrádá bez pochopení křtu vodou ten správný obsah!

Nejen Jan Křtitel staví do přímé souvislosti svůj křest vodou a křest Duchem, činí to i sám Ježíš. Když Ježíš vstal z mrtvých a blížilo se mocné vylítí Ducha o Letnicích, řekl Ježíš učedníkům:

...Jan křtil vodou, vy však budete pokřtěni Duchem svatým, až uplyne těchto několik dní... (Sk 1, 5)

Jan dal svůj křest vodou do přímé souvislosti se křtem Duchem svatým a Ježíš dal svůj křest Duchem svatým do přímé souvislosti s Janovým křtem vodou. Když Petr později zažil křest Duchem svatým, tak ho okamžitě spojil s Janovým křtem vodou (Sk 11, 16).

Stále znovu ukazuje Bible souvislost mezi křtem vodou proroka Jana a křtem Duchem svatým skrze Ježíše. Někteří čtou tyto verše a vykládají je přesně opačně. Chtějí v nich vidět, že Ježíš chce křest Duchem svatým od křtu vodou oddělit. Rozumí tomu takto: „Jan křtil vodou, ale to bylo něco jiného! Neplette to do toho, co se děje teď!“ Kdo však přemýšlí takto, ten by si měl dát tu práci a číst dál, neboť pokud uvidíme, co Jan učil a činil, a jak najednou vstoupil na scénu Ježíš a co se pak událo, pak jasně pochopíme, že křest vodou a křest Duchem svatým patří neoddělitelně k sobě. Proto nyní tyto souvislosti pečlivě prozkoumejme.

Jak připravoval Jan Ježíšovo dílo a co se odehrávalo při Janově křtu vodou?

Jan volal lidi k pokání, to znamená, že zvěstoval, aby si uvědomili své hříchy a litovali jich. Opravdu chtěli s hříchem skoncovat. To poznáváme na tom, že své hříchy vyznávali jeden před druhým. Jan vyvolal svým kázáním touhu po odpuštění hříchů, ale co Jan nemohl?! Právě to! **Jan jim nemohl odpustit hříchy!**

Ani voda neměla žádnou „magickou moc k odpuštění“! Ani slovem se v Bibli neříká, že tento křestní obřad u Jordánu skutečně a opravdu odpouštěl hříchy! Jan ale o odpuštění hříchů mluvil jasně:

To se stalo, když Jan Křtitel vystoupil na poušti a kázal: „Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpuštění hříchů.“ (Mk 1, 4)

Jak tomu máme rozumět? Úplně jednoduše. Jan zvěstoval křest pokání **na** odpuštění hříchů, to znamená, že vyznat hříchy a nechat se pokřtít patří k odpuštění hříchů, ale neznamená to, že Jan odpouštěl hříchy, neboť právě to pak bude činit Ježíš! Jan nevolal lidi k sobě a neříkal: „Já jsem ten, který vám odpouští hříchy“! **Pokud by to dělal, tak by se na něj přítomní farizeové ihned sesypali, neboť to by bylo v jejich uších rouhání!** Farizeové se od Jana nechali slovně napadat kvůli své nekajícnosti a protože nechtěli následovat Boží výzvu k pokání. Nechali si od Jana zvěstovat soud a nazývat se plemenem zmijí, **ale kdyby Jan odpouštěl hříchy, pak by jej za rouhání zabili.** Právě to bylo později oním velkým jablkem sváru: „Kdo může odpouštět hříchy?“ Ježíš chodil po kraji a říkal: „Tvé hříchy jsou ti odpouštěny“ a farizeové říkali: „Pouze Bůh může odpouštět hříchy, co ze sebe děláš?“ Přesně. Ježíš může odpouštět hříchy, protože je Bůh, ale Jan nikoliv. Jan pouze připravoval cestu pro Ježíše a odpuštění hříchů.

Tady nestojí, že Jan svým křtem odpouštěl hříchy, neboť ani on, ani voda nebyli způsobilí k odpuštění hříchů. Právě proto odkazuje Jan stále znovu na „toho silnějšího“, kterému nebude hoden ani rozvázat řemínek u obuvi. **Ten udělá to, co Jan nemohl, totiž bude křtít Duchem svatým a odpouštět hříchy!** Dnes víme, že Ježíš zemřel na kříži, aby nám odpustil hříchy.

Jan připravoval toto dílo a připravoval na ně lidi. A to tak, že kající křtil a poté ukazoval na Ježíše, Božího Beránka!

Janova důležitá příprava spočívala tedy v tom, probudit v lidech svědomí a potřebu odpuštění hříchů.

Co dělal Jan konkrétně?

Za prvé: **Zvěstoval** Boží království pro kající a přicházející Boží hněv na nekající, aby lidi přiměl k pokání.

Za druhé: Jan **křtil** lidi vodou. Otázkou je: Co se tam dělo? Je to úplně jednoduché:

Křtem vodou vyjádřili lidé před Bohem a bližními svou potřebu očišťujícího odpuštění.

Bohu a svým bližním tak ukázali: Chceme se usmířit s Bohem!

S touto upřímnou potřebou očištění od hříchů a rozhodnutím k obrácení byli lidé v zásadě připraveni na Ježíšovo dílo.

Voda může očistit pouze „zevně“, a je tak znamením a symbolem „vnitřní“ lidské potřeby očištění: „Bože, potřebuji odpuštění“. Ale voda nemohla skutečně očistit špatné svědomí tak, že odstraní hříchy – to nemůže křestní voda až dodnes! To nemohlo učinit ani obětování a prolévání krve nespočetných obětních beránek, jak říká pisatel listu Židům. Nic nemůže očistit hříšníka od viny a špatného svědomí. Žádné vlastní skutky, žádní obětní beránci, žádný Jan Křtitel a ani žádná křestní voda. Avšak obětní beránci, Křtitel a křestní voda byly přípravnými prvky a symboly toho jediného pravého očištění, jež je před Bohem možné – křtu Duchem svatým!

Pozor: Dnes zijeme na druhé straně příběhu, po kříži. Víme, že Bůh chce odpouštět hříchy, ale to tehdy ještě nebylo tak zcela zřejmé. Izrael byl pod římskou nadvládou a otázkou bylo, jestli se ho Bůh zřekl? Další otázka zněla: „Pokud by Bůh měl odpouštět hříchy, jak by to dělal?“

My dnes víme následující: Bůh má pro všechny lidi jedinou cestu, jak mohou získat odpuštění hříchů – skrze Ježíše Krista – ale to tehdy ještě nebylo jasné! Běžnou praxí však již tehdy bylo, že lidé museli za své hříchy přinášet zástupné oběti. Bůh ji do tohoto národa zavedl proto, aby bylo v lidech probuzeno povědomí o zástupci. Všechny tyto oběti ukazovaly na Ježíše, který měl zástupně zemřít za naše hříchy na kříži. V této době znal lid pouze téma „zástupce“ a „obětní beránek“, a pro Boha bylo načase, aby pokročil se zjevením spásy. A pokračoval prostřednictvím tohoto proroka! Jan zvěstoval a křtil a v mnohých se probudilo povědomí o hříchu, měli potřebu odpuštění a chtěli se obrátit. Mysleli to vážně a křtem vodou to projevíli před Bohem a lidmi.

Ale co Bůh udělá, aby jim skutečně a opravdově odpustil?

Na tyto otázky nemohl ani Jan Křtitel v tomto bodě ještě odpovědět! Zajímavé, že? Také proroci nevěděli vše (1Pt 1, 10–11)! Také jim Bůh ukazoval na větší „světlo“! Prorok Jan na počátku svého působení slyšel od Boha pouze to, že po něm přijde někdo, kdo je „silnější“ než on sám, a ten bude křtít Duchem svatým. Bůh mu také řekl, že to bude ten, na něhož sestoupí Duch svatý. Jan však určité věci ještě nevěděl, např.:

- Kdo to bude, kdo bude křtít Duchem svatým?
- Při jaké příležitosti či za jakých okolností na něj Duch svatý sestoupí?
- Co se ukrývá za křtem Duchem svatým?

Jan Křtitel nevěděl, co je to křest Duchem svatým, když jej z Božího pověření ohlašoval! Když před ním náhle stál Ježíš a chtěl se nechat pokřtít, tak to Jan nechápal. V této době nechápal Jan nic o „Ježíšově díle“, anebo co má Ježíš společného s jeho úkolem či se křtem Duchem svatým. Jan nechápal, co konkrétně má Bůh na mysli křtem Duchem svatým anebo jak k němu má dojít. Jan neměl nic víc a nic méně než poselství a pověření, které věr-

ně plnil. Není to zajímavé? Jan poslušně sloužil Bohu, aniž by věděl, jak to bude pokračovat! Na počátku zvěstoval křest Duchem svatým, aniž by věděl, co to je! Když Jan začal konat své dílo, nemyslel ještě ani na téma „Beránek Boží“. Teprve poté, co se spoustou otazníků pokřtil Ježíše, mu svitlo, a to pořádně, jak ještě uvidíme!

Po křtu Ježíše Jan řekl, že předtím Ježíše neznal (J 1, 33), ačkoliv Bible jasně vypovídá, že Ježíš a Jan byli příbuzní. Ale protože Janovi rodiče byli velmi staří, je velmi pravděpodobné, že zemřeli, když byl Jan ještě velmi mladý a není jisté, kde Jan vyrůstal. Bylo to zřejmě hodně daleko od Ježíše. Jestli měl Jan na mysli, že nikdy předtím Ježíše neviděl, anebo jestli tím chtěl prostě vyjádřit, že nevěděl, že to je Ježíš, kdo bude křtít Duchem svatým, je vlastně podružné. Vidíme však, že Jan v této době ještě svůj úkol s Ježíšem nespojoval.

Jan křtil vodou a Bůh mu řekl, že má zvěstovat budoucí křest Duchem svatým. Jan byl sám napjatý, jak to bude pokračovat! Teď to bude zajímavé! Teď můžeš spatřit, co Bůh dělá:

Tehdy přišel Ježíš z Galileje za Janem k Jordánu, aby se od něj nechal pokřtít. Jan mu v tom ale velmi bránil: Já potřebuji být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš za mnou? Nebraň tomu, odpověděl mu Ježíš. Takto máme naplnit veškerou spravedlnost. A tak mu nebránil. (Mt 3, 13 – 15, B21)

Ježíš chtěl, tak jako mnozí další, aby ho Jan pokřtil ve vodě, ale visí tu velký otazník: Proč? Ježíš žil v úplné harmonii s Bohem, svatý a bez hříchu. Ježíš naplnil Boží zákon láskou! Z Ježíše musela mocným způsobem vyzařovat svatost. Tomu mohu rozumět. Poznal jsem určité lidi, kteří na mě udělali mocný dojem svatosti. V jejich přítomnosti bylo něco „jinak“.

Tváří v tvář svatému Ježíši pociťoval dokonce i tento křtící prorok svou nehodnost! Začal ve vodě s Ježíšem diskutovat. „Bránil“ se. Nechtěl! Nechápal, proč Ježíš chce vstoupit do křestní vody?!

Ježíš dává odpověď: „*Takto máme naplnit veškerou spravedlnost*.“ Svítá ti? Pokud ne, pak máš ještě něco společného s Janem, ten tomu také nerozuměl, ale byl těsně před pochopením toho nejmocnějšího, co se vůbec pochopit dá!

Jan nechápal, proč má Ježíše pokřtít, a nevěděl, co si má s Ježíšovou odpovědí počít. Ale podvolil se a pokřtil jej. Během Ježíšova křtu se otevřela nebesa a Duch svatý sestoupil na Ježíše v podobě holubice a hlas řekl:

Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si zvolil. (Mt 3, 17)

Vtom byla Janovi jasná první věc. Tento Ježíš je tím, kdo bude křtít Duchem svatým. To najednou Jan věděl, protože mu Bůh nějaký čas před Ježíšovým křtem vodou řekl následující:

Na koho spatříš sestupovat Ducha a zůstávat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým. (J 1, 33)

Od této Boží předpovědi vyhlížel Jan „sestupujícího Ducha“. Teď se to stalo! Tím bylo jasné: Ježíš je tím, kdo bude křtít Duchem svatým! Ale Jan ještě nevěděl, co to znamená! Proč se nechává Ježíš křtít ve vodě, pokud bude křtít Duchem svatým? A co má Ježíš na mysli, když říká: „*Nebráň tomu, takto máme naplnit veškerou spravedlnost*“?

Ježíš vystoupil po křtu z vody a šel svou cestou. Vzadu zůstal stát Křtiteľ s hlavou plnou otazníků. Jan přemýšlel, dumal, ptal se Boha a zřejmě studoval Písma. Potřeboval čas, ale rozsvítlo se mu! Možná, a je to velmi pravděpodobné, že Boží Duch učinil přesně to, co tak rád dělá (J 14, 26) a připomněl Janovi konkrétní místo v Bibli, tak aby Janovi svítlo, neboť o den později měl již jednotlivé dílky puzzle poskládané. Poslechni si, co tento prorok říká. Tento výrok je rozhodujícího významu! **Zde vidíš teologii Jana Křtitele na téma „křest Duchem svatým.“**

*Druhého dne spatřil Jan Ježíše, jak jde k němu, a řekl: **Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa.** To je ten, o němž jsem řekl: Za mnou přichází někdo větší, neboť byl dříve než já. Já jsem nevěděl, kdo to je, ale přišel jsem křtít vodou proto, aby ho poznal Izrael. Jan vydal svědectví: Spatřil jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. A já jsem stále nevěděl, kdo to je, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: **Na koho spatříš sestupovat Ducha a zůstávat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým.** Já jsem to viděl a dosvědčuji, že toto je Syn Boží. Druhého dne tam byl opět Jan s dvěma ze svých učedníků. Spatřil Ježíše, jak jde okolo, a řekl: **Hle, beránek Boží.** (J 1, 29–36)*

Tento úryvek začíná a končí tím nejdůležitějším! Tou velikou otázkou Jana a lidí bylo: JAK!!! Jak Bůh odpustí hříchy? A co se ukrývá za křtem Duchem svatým, který on, Jan, měl ohlašovat a připravovat? Proč se Ježíš nechává pokřtít? A co to má společného s naplněním spravedlnosti? Spousta otázek! Tady byla prorokova odpověď:

Ježíš je Beránek Boží, který snímá hříchy světa!

Podívejme se na tento oddíl blíže: Vidíš, jak téma „Beránek Boží“ tvoří začátek a konec této významové jednotky? Některé biblické překlady oddělují verše 34 a 35 odstavcem, což ale není v původním textu. Dnešní dělení kapitol nepochází od pisatele Jana a je velmi nešťastné, že rozdělení na kapitoly přerušuje významovou jednotku v její návaznosti. Mimochodem, zde je zmíněn pisatel Jan, nikoliv Jan Křtitel. Ten byl tehdy učedníkem proroka Jana, než se stal učedníkem Ježíšovým. Chce nám tu představit teologii křtícího proroka ohledně křtu Duchem svatým. Rámec textu tvoří Beránek Boží.

Z textu to vypadá, jakoby Jan Křtitel poté již nevolal nic jiného, než že Ježíš je Beránek Boží. To je tím poznáním! Tato slova jsou teologickým rámcem, počátkem a koncem v Janově pojednání o „křtu Duchem“. Není to však pouze rámec, nýbrž také

konkrétní teologický významový celek. Vidíš, jak je Beránek Boží postaven do přímé souvislosti se křtem Duchem svatým?

Poskládejme si teď tyto jednotlivé dílky puzzle do celkového obrazu.

Jan měl určité dílky předtím, než se na scéně objevil Ježíš:

- Svůj úkol od Boha volat lidi k pokání,
- křtít je ve vodě, aby tak vyjádřili svou potřebu odpuštění
- a pověření zvěstovat někoho „silnějšího“, který „bude křtít Duchem svatým“.

Ale ještě neviděl celý obraz.

Potom se přidal další dílek:

- Při Ježíšově křtu viděl Ducha svatého sestupovat na Ježíše, a tím pochopil: „To Ježíš bude křtít Duchem svatým.“

Ale jak se k tomu hodil další dílek

- „naplnit spravedlnost“?

Potom ještě jedním dílkem „otáčel“ sem a tam:

- „Proč se nechává Ježíš křtít ve vodě?“
- A co Bůh udělá, aby byl hřích lidí skutečně odpuštěn?

Tyto dílky puzzle musel Jan poskládat dohromady.

Bůh dal Janovi „světlo“. Najednou mu to bylo jasné. A já doufám, že tomu porozumíš i ty. Chtěl bych ti na příkladu vysvětlit, proč se Ježíš nechal pokřtít.

Představ si, že máš v kuchyni špinavé nádobí a ve dřezu čistou vodu. Až budeš mít nádobí umyté, pak bude čisté, ale voda bude zanesená. Pokud nyní ponoříš do této špinavé vody čistou houbu, pak ta čistá houba nasákne onu špinavou vodu, že ano?

Přesně o tom to je! Ježíš je tou čistou houbou, která nasála tu zaneřáděnou vodu! Ježíš jako Beránek Boží vzal v křestní vodě na sebe hříchy světa a nesl je na kříž a naplnil spravedlnost!

Bůh dlouho předtím zavedl v izraelském národě „obětní systém“, tak aby později Ježíše pochopili! Hříšník musel opřít svou ruku o hlavu obětního beránka, jako symbol toho, že jeho hřích nyní na tohoto beránka přechází. Nevinný beránek byl pak zástupně učiněn hříchem a za vlastní hřích zabit. Oběť beránků měla dát člověku jasně na vědomí, jak hrozné jsou důsledky hříchu. Lidé tím však měli pochopit také téma „zastoupení“! V chrámu se porazilo nespočet beránků.

Prorok Jan byl prvním, kdo pochopil, že tito obětní beránci jsou symbolem k porozumění toho, co pro nás Ježíš udělá! Ježíš je Beránkem Božím, který na sebe bere hříchy světa!

Velmi pravděpodobně připomněl Duch svatý proroku Janovi Izajáše 53, kde stojí:

...Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku,... (Iz 53, 5–7)

Lidé vyznávali své hříchy a šli do vody křtu s potřebou a prosbou k Bohu o očišťující odpuštění. Ježíš je čistý a svatý Beránek Boží, který šel do „vody hříchu“ a vzal tam na sebe vinu světa „aby naplnil veškerou spravedlnost“. Podívej se, jak to později vysvětluje Pavel:

On toho, který byl bez hříchu, učinil hříchem kvůli nám, abychom se my v něm stali Boží spravedlností. (2 Kor 5, 21, B21)

Ježíš neměl žádný hřích. Proto se Křtitel bránil tomu, aby Ježíše pokřtil! Ale Ježíš nevstoupil do vody křtu proto, aby vyznával hříchy! On nepřišel s potřebou odpuštění, nýbrž přišel jako nevinný Beránek Boží a vzal na sebe hřích světa, jako houba nasaje špinavou vodu – a nesl jej na kříž „abychom se my v něm stali Boží spravedlností“!

Na kříži učinil Ježíš to, co řekl Janovi, zástupně za nás zemřel a naplnil veškerou „spravedlnost“. Vidíš, jak sem zapadá ten dílek puzzle?

Důležitá vsuvka: Mluvíme zde o symbolice. Neříkám, že Ježíš v té vodě do sebe vsákl hmotný hřích či hříšnou energii anebo něco takového. Bůh však chce, abychom věcem rozuměli. Proto nám dává příklady, obrazy, symboly... A my tím musíme pochopit, co pochopil Křtitel. Pokud tomu nerozumíme, dostáváme se u tématu „křest Duchem svatým“ do bludu.

Otázka, které se nyní budeme věnovat, je: Kde se odehrává vlastní křest? A co je to vlastně „křest“?

Znovu se dostáváme k Ježíšovu výroku o jeho nadcházejícím křtu na kříži:

Křtem mám být pokřtěn, a jak je mi úzko, dokud se nedokoná!
(L 12, 52)

Vidíš nyní souvislost mezi tím, co se připravovalo při Janově křtu vodou a tomu, co se dokonalo „křtem“ na kříži? A proto otázka:

Kde a jak jsme skutečně pokřtěni? Anebo jinými slovy: Kde a jak je odpuštěna naše vina? Kde a jak získáváme očištění od svých hříchů?

Má jasnou odpověď:

Skrze Ježíše na kříži!

Ježíš nazval svou zástupnou smrt na kříži „křtem“. Tady byl „pokřtěn“ a tady jsme i my „pokřtěni“, neboli jednoduše řečeno: Tady jsme očišťováni od svých hříchů – a nikoliv ve vodě!

My u křtu myslíme vždy hned na vodu, ale u slova křest bychom měli v první řadě a především myslet na kříž. „Křest“, totiž „očistění“ od hříchů, se odehrává na kříži. Na kříži Ježíš „naplnil veškerou spravedlnost“.

Slovo „křest“ má více významů, které spolu souvisí. Zrekapitulujme si nyní ty nejdůležitější:

- Lidé se od Jana Křtitele nechávali pokřtít ve vodě. Voda značí „očistění“ – symbolika je tu jasná. Význam tohoto křtu: Tímto křtem vodou je před Bohem a lidmi vyjádřena potřeba očištění.
- Ježíš byl pokřtěn ve vodě. Význam tohoto křtu: Ježíš vzal na sebe naše hříchy.
- Potom byl Ježíš pokřtěn na kříži. Význam tohoto křtu: Jako Beránek Boží je Ježíš zástupnou obětí za naše hříchy. Ježíš zemřel naší smrtí! Ježíš vytrpěl náš trest! Tato smrt je očištěním a odpuštěním hříchů – pro nás. Tady teče krev, jež může každého hříšníka omýt „skrze víru“.

Vidíme, že pojem „křest“ se vyskytuje v určitých souvislostech. „Křest Duchem svatým“ pochopíme pouze tehdy, když si budeme těchto souvislostí všimnout. Nyní postoupíme o krok vpřed a položíme rozhodující otázku:

Co tedy na tomto biblickém pozadí znamená křest Duchem svatým? Jaká byla teologie křtitele a proroka Jana na téma křest Duchem svatým?

DOKONANÝ A USKUTEČNĚNÝ KŘEST

KAPITOLA 3

Ježíš na kříži dokonal náš křest.

Tato terminologie je nám možná cizí. Zřídka kdy uslyšíš v kázání slova, že Ježíš na kříži dokonal náš křest, ale takto mluví Bible. Běžnější je asi „Ježíš na kříži dokonal očištění od našich hříchů“, ale to je úplně to samé. „Křest“ znamená „očištění“.

Když se nějaký člověk obrací tázavě na Boha a říká: „Bože, co musím udělat, abych mohl získat očištění od hříchů?“ Potom Bůh odpovídá: „Toto dílo bylo dokonáno již před 2000 lety skrze Ježíšův křest na kříži.“ Možná však řekneš: „Ale to je už 2 000 let! Jak však mohu získat skutečné odpuštění dnes?“

Jak propojí Bůh to, co se stalo tehdy, s tím, co je dnes? Jak přemostí Bůh těchto 2 000 let, tak aby se Ježíšův křest na kříži stal v tobě uskutečněnou, prožitou realitou? Úplně jednoduše! Duchem svatým! Tak, jak to prorokoval Jan! Nyní jde totiž o to, aby se dokonané dílo na kříži stalo v nás lidech skrze „křest Duchem svatým“ skutečností! Křest na kříži, tedy „očištění“ od hříchů, se musí v nás lidech stát skutečností!

Mezi „**dokonáno**“ a „**uskutečněno**“ je rozdíl. Křest na kříži je dokonán pro všechny, skutečností se však bohužel stal jen ve velmi málo lidech, protože lidé se nechtějí kajícně obrátit a věřit v Ježíše. Proto je to, co připravoval Jan, tak důležité! **Pouze ten, kdo se kajícně a s opravdovou potřebou očištění od Boha k němu obrátí, bude pokřtěn Duchem svatým.** To je důvod, proč Ježíš a apoštolové stále znovu zmiňují Janův křest, když mluví o křtu Duchem svatým. A tady jsme u pravého významu slov Duch a křest.

Křest Duchem svatým je okamžik, kdy se dokonané dílo kříže stává v nás lidech skrze Ducha svatého skutečností. Je to okamžik, kdy člověk kajícně uvěří v Ježíše Krista, odvrátí se od života v hříchu a přijme Ježíše do svého života. Potom přichází Ježíš v Duchu svatém a uskutečňuje v tomto člověku křest kříže. Pokřtěný Duchem pak ví: Moje vina je mi odpuštěna – jsem ČISTÝ – skrze Ježíšovu krev!

Potom onen člověk neví pouze teoreticky, že Ježíš zemřel za hříchy světa, nýbrž skrze křest Duchem se stalo **Duchem vypůsobným přesvědčením a realitou:** „Ježíš je mým obětním beránkem! Bůh mi odpustil hříchy!“

Duch Boží mohl očistit poskvrněné a špatné svědomí, protože tento člověk věří Duchu Božímu, jenž odhaluje význam Ježíšovy krve.

- Kde se tedy odehrává mé očištění, tedy „křest“ od hříchů? Odpověď: Na kříži!
- A kdo tento očišťující křest dokonal? Odpověď: Ježíš Kristus.
- Kdo je tím rozhodujícím „křtitelem“? Odpověď: Ježíš Kristus.
- Jak se dokonáný křest na kříži stává v lidech skutečností? Odpověď: Skrze Ducha svatého.
- Co je tedy křest Duchem svatým? Odpověď: Je to okamžik, kdy člověk přijme od Boha odpuštění hříchů, skrze víru v „obětního beránka“.

- Co se tedy děje, když do svého života přijímám vzkříšeného Ježíše? Odpověď: Ježíš přichází v Duchu a skrze Ducha svatého ve mně uskutečňuje křest na kříži a činí si ve mně příbytek! Skrze víru jsem „ospravedlněn“.
- Co tomu musí předcházet? Upřímné pokání, obrácení a víra v evangelium, to znamená, že se na Boha obracíme s potřebou očišťujícího odpuštění a věříme v Ježíše, Beránka Božího. Potom může Bůh v hříšníkovi uskutečnit dokonaný křest a očistit jej ve svatý chrám!

Vidíš, jak se zde skládá dohromady celý obraz puzzle?

Pozor: Většina lidí si myslí, že Jan připravoval lidi na Ježíše, anebo že Jan připravoval Ježíšovo dílo na kříži. To činil také, ale připravoval víc než jen to! Musíme svůj dalekohled zaostřit trochu víc a vidět dál! **Jan totiž připravoval křest Duchem svatým, neboť právě o něm prorokoval, a to ještě předtím, než znal jakoukoliv souvislost s obětním beránkem! Jan prorokoval o křtu Duchem svatým, aniž by věděl, co to znamená, ale když poznal, co to znamená, volal: „Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa!“ Tady jasně vidíš, že se křest Duchem svatým nedá oddělit od kříže a pokání.**

Událost o Letnicích a další biblické příběhy, kdy byli lidé pokřtěni Duchem svatým, pochopíme správně pouze tehdy, když porozumíme teologii křtícího proroka.

Dovedu si představit, že se u některých čtenářů na tomto místě vyskytují různé otazníky, obzvlášť u těch, kterým bylo téma „křest Duchem“ prezentováno v úplně jiných souvislostech. V mnohých kruzích je totiž rozšířeno, že se křest Duchem nedává do souvislosti s odpuštěním hříchů. To pochází ze skutečnosti, že lidé neznají teologii Jana Křtitele a Ježíše, anebo ji vědomě ignorují.

V některých kruzích se tvrdí, že křest Duchem je „druhou zkušeností“ po obrácení, respektive znovuzrození, možná o 2

měsíce či 3 roky později, ale každopádně od obrácení oddělenou. Bible učí opak a jasně nám ukazuje, že obrácení, křest Duchem a znovuzrození je jednou a tou samou věcí. Na to se nyní podívejme blíže.

OBRÁCENÍ, KŘEST DUCHEM A ZNOVUZROZENÍ

KAPITOLA 4

U obrácení, křtu Duchem a znovuzrození se jedná o jednu a tu samou událost. Jsou to jenom různé stránky stejné věci. Abychom to vyjádřili jednoduše:

- Obrácení je to, co musíš udělat ty.
- Křest Duchem svatým činí Bůh, když se s vírou obrátíš.
- Výsledkem tvého obrácení a křtu Duchem svatým je poté znovuzrození, začínáš nový život jako Boží dítě s Bohem Otcem.

Tak prosté to je. Tyto tři věci jsou jednou a tou samou událostí. Jde o to, co musíš udělat ty, o to, co dělá Bůh a o výsledek obou. Neexistuje křest Duchem svatým bez upřímného obrácení. Neexistuje znovuzrození bez odpuštění hříchů a obrácení. Nikdo se ještě upřímně neobrátil, aniž by rovnou nezískal odpuštění hříchů a nenarodil se znovu. Nikdo ještě nebyl skutečně pokřtěn Duchem svatým, pokud se upřímně neobrátil. Je nesmysl, že se člověk dnes obrátí a znovuzrodí a potom je po letech pokřtěn Duchem. Žádné takové „obrácení“ nebylo. Ještě bláznivější jsou teorie, že člověk při obrácení získává kousek Ducha svatého a při

druhé zkušenosti zbytek, neboť Duch svatý není „hromadou“, která by se dala rozdělit, nýbrž Osobou (!), s níž buď žijeme, či nikoliv, jak brzy uvidíme.

OČIŠTĚNÍ CHRÁMU A KŘEST DUCHEM SVATÝM

KAPITOLA 5

Důkaz toho, že křest Duchem svatým bezprostředně náleží k pokání a obrácení a předchází znovuzrození, je v evangeliu učedníka Jana. Přečti si pozorně Janovo evangelium. Nejedná se zde pouze o příběhy, seřazené bez rozmyslu jeden za druhým, a to ani ne vždy v chronologicky správném pořadí, nýbrž jde o vybrané Ježíšovy zážitky a poselství, která mají smysl a cíl a jejichž pořadí Jan vědomě určil! Kdo zná Bibli, ten si povšiml, že se Jan ve svém myšlení od ostatních evangelistů určitým způsobem odlišuje. Jan byl extrémně komplexním myslitelem. **Při čtení bije do očí přinejmenším ta skutečnost, že Jan představuje teologická témata prostřednictvím Ježíšových zážitků, a to ve vědomě zvoleném pořadí!** Ježíš často lidem vyprávěl podobenství, aby jim něco objasnil. Jan nám vypráví Ježíšovy zážitky, aby nám tím něco ukázal. Podívej se pozorně. V prvních 4 kapitolách je ti poselství evangelia, s veledůležitými teologickými tématy poskládanými v určité posloupnosti, zvěstováno skrze „obrazy“ a „zážitky“. Janova vyprávění mají v prvních kapitolách jeho evangelia tento sled: Ježíšovo božství, teologie křtu Duchem svatým, téma obrácení, téma křtu Duchem svatým, téma znovuzrození, téma duchovního života v plnosti – a stále znovu téma „Ježíš – obětní beránek, Ježíšova krev, Ježíšův kříž...“ Podívejme se na to blíže.

- Jan v první kapitole začíná své evangelium božstvím Ježíše. Bůh je Slovo a Slovo se stalo tělem. Potom se cíleně dostává k důležitému bodu: Ježíš je Beránek Boží. Dále k tématu poznání a vyznání hříchů, lidské potřebě odpuštění hříchů od Boha, k tématu pokání – a k ohlášení a teologii křtu Duchem svatým.
- Ve druhé kapitole přichází příběh svatby v Káně. Proč zrovna tento příběh? Proč ostatní evangelisté o tomto počátku Ježíšových skutků nic nevyprávějí? Jan sem tento příběh vsazuje záměrně, protože chce bezprostředně po tématu „Beránek Boží“ vyzdvihnout důležitost Ježíšovy krve. Ježíš byl na svatbě, ale lidé na něj nereagují, neporozuměli křtícímu proroku Janovi, který ukazoval na Ježíše a zvěstoval Božího Beránka, který snímá hříchy světa. Zůstali povrchně nábožní, což vidíme v tom, že mají připravené nádoby na očišťování. Myslí si, že mohou při oslavě zhřešit a již mají připraveny „nádoby na očišťování“, aby se mohli sami před Bohem umýt od hříchů. Tak si mnozí lidé myslí, že mohou zneužívat Boží milost, protože si Ježíše vykládají mylně. „Můžu přece klidně hřešit, Bůh mi odpustí, půjdu prostě k Večeři Páně nebo ke zpovědi...“ Ale Ježíš jim tuto možnost povrchního očištění bere, když promění vodu k očišťování ve víno a tím nám ukazuje, že povrchní náboženství musí dospět ke konci – v Ježíšově krvi. Poselství: Právě očištění existuje pouze v Ježíšově krvi. Bůh očekává právě **pokání**, znázorněné Janovým křtem, a nepřijímá žádné povrchní „odpouštějící náboženství“ jako pláštík pro život v hříchu, znázorněné svatbou v Káně. Vidíš, jak za sebou Janova vyprávění následují ve smysluplném pořadí? Z poselství jednotlivých událostí vyplývá zvěst evangelia, ukrytá v příbězích Ježíšových. Ani další příhoda, očištění chrámu, zde není náhodně! Ostatní 3 evangelisté vyprávějí o očištění chrámu až ke konci Ježíšova působení, ale Jan o něm podává zprávu hned zde na počátku, protože tím právě v tomto bodě chce něco říci!

Svatba v Káně a očištění chrámu mají právě v tomto pořadí předat něco důležitého!

– **Ježíš očišťuje chrám! To je obraz křtu Duchem!** Co se v tomto příběhu odehrává? Ježíš je v centru židovského náboženství, v Božím chrámě. Vidí však, že víra v Boha upadla do povrchnosti a tam, kde by měla být svatost, vládne hřích. Skutečnost, že v chrámu se odehrávalo povrchní náboženství, byla znamením celkového nastavení lidského srdce. Ježíš horlí po tom, aby dům Boží byl čistým domem modlitby – a v konečném důsledku máme my lidé být svatým chrámem, v němž bydlí Bůh! Ježíš energicky očistil Boží chrám. Převrátil stoly penězoměnců a vyhnal všechny z Božího chrámu bičem ven. **Tato událost je obrazem křtu Duchem – horlivého očištění chrámu skrze Ježíše!** Když čteš Bibli, pak jasně rozpoznáváš příklady a symboly, jež nás mají vést k pochopení, oč Bohu jde. Oč ještě u chrámu jde? Pavel to popisuje takto:

*Anebo nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha Svatého ve vás, kterého máte od Boha, a nejste sami svoji? Byli jste přece **koupeni za cenu**. Oslavujte tedy Boha svým tělem i svým duchem, což obojí je Boží. (1Kor 6, 19–20, NBK)*

To je Ježíšovým cílem. Když učedníci obdivovali chrám z kameňů, tak jim Ježíš naprosto jasně sdělil, že tento chrám bude zničen. Ale Ježíš měl jiný plán! Chrám je v konečném důsledku symbolem nás lidí, které chce Ježíš očistit, tak aby v nás mohl přebývat Boží Duch! Ty a já bychom měli být svatým Božím chrámem! **Když Ježíš vyháněl z chrámu povrchní nábožnost a všechno hříšné, tak přesně to se odehrává i při křtu Duchem svatým. Ježíš přichází do našeho života a očišťuje jej „ohněm a Duchem“ od každého hříchu.** Když Ježíš očišťoval chrám, bylo jeho cílem očistit nás lidi! Právě to je Janovým poselstvím. Ježíš nás chce horlivostí a Duchem očistit od hříchu a povrchního náboženství a učinit nás chrámem naplněným Duchem.

Jan své evangelium poskládal v promyšleném pořadí. Přináší téma křest Duchem svatým přímo po tématu pokání, obrácení a důležitosti krve, a teprve poté nastoluje téma znovuzrození!

- Ve 3. kapitole rozmlouvá Ježíš s Nikodémem o znovuzrození, novém životě s Bohem. Ježíš říká, že se musíme narodit z vody a z Ducha, pokud chceme vidět Boží království a chceme do něj vstoupit. „Vodou“ potvrdil Ježíš Nikodémovi všechno to, co učil křtem vodou Jan: pokání a obrácení. Nikodémus byl farizeus a farizeové se nechtěli nechat pokřtít! Ježíš se však od toho neodchyluje! Když Ježíš mluvil o Duchu, hleděl kupředu na uskutečnění „křtu na kříži“ v nás lidech. Poselstvím zde je: Když jsme se skutečně kajícíně obrátili a přijali Ducha svatého, jenž očišťuje, tak jsme se znovu narodili a byli obživeni skrze Boha – pro Boha – abychom žili s Bohem! V souvislostech to znamená: Kdo se obrátil k Bohu a věří v Ježíše, Beránka Božího, ten je pokřtěn Duchem svatým a tím se narodil znovu. V této kapitole Jan rovněž naprosto jasně cituje Pána Ježíše, jenž mluví o svém vyvýšení na kříži, tak jako Mojžíš vyvýšil hada... V centru je kříž! Vždycky!
- Ve 4. kapitole vypráví pak Jan o životě v plnosti Ducha, který následuje po pokání/obrácení, křtu Duchem svatým a znovuzrození. Ježíš zde mluví se ženou u studny, a poselstvím je: pravé uctívání jako opravdový, naplňující životní styl se neodehrává na nějaké speciální hoře nebo v náboženské budově, v nějaké obzvláštní dny v roce, nýbrž v Duchu a v pravdě. Měli bychom s Bohem žít všude, všude být pod vlivem jeho Ducha – **neboť Bůh je Duch** a touží po takových uctívácích, kteří ho uctívají v Duchu a v pravdě.

Rozpoznáváš ta poselství v Ježíšových příbězích? Vidiš jejich sled a co tím Jan zamýšlí? Na počátku téma pokání/obrácení, poté význam krve, křest Duchem svatým, potom znovuzrození a následně život v Duchu. Evangelista Jan nenapsal žádnou

suchou učebnici teologie, jakých máme my dnes hromady, nýbrž zvěstoval čtenářům evangelium skrze Ježíšovy zážitky. Je jen potřeba si v klidu tyto kapitoly přečíst a nechat Ducha Božího působit na naše srdce. Tady se odehrává názorné kázání evangelia!

Věc se má zcela prostě: obrácení, křest Duchem svatým a znovuzrození jsou jednou a tou samou věcí – a vedou k životu v Duchu! Obrácení je to, co musíš udělat ty, křest Duchem svatým je to, co činí Bůh, když se upřímně obrátíš, a znovuzrození je poté výsledkem obou: začal jsi nový život s Bohem v Duchu! Tak prosté to je.

Je naprosto šílené chtít křest Duchem svatým pochopit odděleně od Jana Křtitele a díla na kříži. Je rovněž naprosto nesmyslné a nebiblické oddělovat křest Duchem svatým od obrácení a znovuzrození.

Kdo odděluje křest Duchem svatým od obrácení a znovuzrození, ten z obrácení a znovuzrození odnímá to podstatné! Jaká může být jejich cena bez očištění od hříchů skrze Ducha svatého?!

Kdo odděluje křest Duchem svatým od obrácení a znovuzrození, ten ignoruje teologii 4 hlavních postav Bible: křtícího proroka Jana, učedníka a pozdějšího evangelisty Jana, teologii Pavlova – a teologii samotného Ježíše!

PRAVÉ A FALEŠNÉ OBRÁCENÍ

KAPITOLA 6

Mimochodem: Co je vůbec obrácení? Někteří lidé mluví o „druhé zkušenosti“ a vycházejí tedy z toho, že existuje zkušenost první. Tím myslí obrácení a znovuzrození (odtržené od křtu Duchem svatým). Žasl jsem však nad tím, co se často v takových kruzích chápe pod pojmem „obrácení“. **Kupodivu se totiž mnohdy nečiní žádný rozdíl mezi „poznáním, že existuje Bůh“ a skutečným odvrácením se od hříchu!** Lidé se falešně domnívají, že Bůh je spokojen s tím, když někdo „ví“, že existuje, nebo když „ví“, že je láska a že je milostivý. **Bible však činí nebetyčný rozdíl mezi známostí o Bohu a obrácením!**

Adam věděl o Bohu vše, „věřil“ v Boha, a dokonce chtěl být jako Bůh! Ale nacházel se na cestě pryč z ráje, protože již vůči Bohu neměl ten správný postoj! Věděl všechno, ale obrátil se od Boha pryč!!!

I o kouzelníku Šimonovi v Bibli stojí, že „věřil“. Byl dokonce pokřtěn ve vodě a netoužil po ničem více než po „moci Ducha svatého“! Ale Petr mu vystavil vysvědčení, které již nemůže být horší (!): že není obrácený, nýbrž plný ničemnosti (Sk 8, 13–24)!

V takových kruzích, kde se mluví o druhé zkušenosti, se často pohlíží na víru v Ježíšovo jméno jako na hlavní kritérium, že je někdo obrácený. Je skutečně správné, že jsme a můžeme být

zachránění jediné skrze víru v Ježíše a že v žádném jiném jméně není spása, ALE Jan také vypráví, že mnozí lidé věřili v Ježíšovo jméno, protože viděli znamení, která činil, ale Ježíš se jim nemohl svěřovat, protože viděl, co mají v nitru (J 2, 23–24) a nenacházel tam upřímné obrácení. Lidé věřili v Ježíšovo jméno, protože viděli znamení a zázraky, ale dělali si falešné naděje! Spojovali Ježíšovo jméno s falešnými představami! Věřili v politické osvobození! V politického Mesiáše! A zázraky interpretovali chybně! Mysleli si, že Bůh s nimi všemi musí být navýsost spokojený, že jim tak žehná, věřili nyní v uzdravení pro všechny, bohatství a vítězství nad Římany! Věřili v Ježíšovo jméno, ale neodvrátili se kajícně od svých hříchů, nechápali evangelium o Božím království. Taková „víra v Ježíšovo jméno“ nezachraňuje, stejně jako Šimon „věřil“, a přece byl dalek toho, aby byl obrácený, pokřtěný Duchem svatým či znovuzrozený! Vidíš, že ne každý, kdo věří v Ježíšovo jméno, bude „spasen“, jak mnozí tvrdí.

Ježíš řekl, že existují lidé, kteří „ve víře“ vyhánějí demony a prorokují, ale Ježíš s nimi nechce mít nic společného, protože nechtějí dát svůj život do harmonie s Boží morálkou (Mt 7, 21–23).

Jakub píše, že dokonce i démoni „věří“ (Jk 2, 19). Ale mají pádný důvod se trást!

Vidíme tedy, že ne každý, kdo věří v Ježíšovo jméno a mluví o znameních a zázracích, je obrácený, respektive spasený!

Musím upřímně říci, že nemohu pochopit, že se tyto věci dnes zcela ignorují, když o tom Bible naprosto jasně mluví, aby nás varovala. Dnes máme situaci, kdy je za „bratra“ přijat každý, kdo jednoduše pouze „věří“. Ale čemu věří, anebo jestli je opravdově obrácený a žije v posvěcení, to nikoho nezajímá.

To, co mají všichni lidé v uvedených verších společného, je skutečnost, že „věří“ v Boha, ale nechtějí se k němu obrátit a žít svatý život! Taková víra je mrtvá a zůstává mrtvou. Taková víra

nezachraňuje! Je jedno, kolik lásky kdo vyznává nebo jak moc usiluje o dar Ducha svatého (Šimon), anebo kolik zázraků a znamení zažívá, a proto jim i věří (J 2, 23), dokonce je jedno, kolik „duchovních služeb“ někdo sám vykonává (Mt 7, 21). Pravdou je, že vlastně žádnou duchovní službu nekoná, nýbrž žije v moderní náboženské iluzi a klame sebe i druhé.

Bez pokání a odvrácení od hříchu je víra v Ježíše mrtvá, a je jedno, jakou má člověk v křesťanských kruzích pozici a autoritu. A právě zde tkví jádro problému.

Dnes jsou za obrácené a „zachráněné“ hromadně pokládáni lidé, kteří se však možná nikdy neobrátili!?

Dnes se v masovém měřítku odehrává přesně to, co je popsáno v Bibli. Byl jsem na některých akcích, kde byli lidé prohlášeni za uzdravené a poté byly zástupy dotázány, kdo chce být zachráněn? Musí jen uvěřit ve jméno Ježíš! Mnozí chtěli být spaseni a „uvěřili ve jméno Ježíš“! Ale evangelium, kříž, obrácení, posvěcení... NIC z toho se nezmínilo! **Je možné, že se zde odehrává Mt 7, 21 a J 2, 23. Lidé konají v Ježíšově jménu znamení a zázraky a druzí se nechávají svést a „věří v jeho jméno“, protože vidí znamení a zázraky, a přicházejí s falešnými a sobeckými nadějemi, například na magické bohatství. Ježíš se jim však nemůže svěřit, protože vidí jejich srdce. Co mnozí pokládají za „první zkušenost“, je často dokonce opakem! Jsou oklamáni! Nejedná se o žádný první krok (obrácení) správným směrem, nýbrž špatným!**

Netvrdím, že tomu tak je všude, leč snažím se upozornit na určitý problém, který je široce rozšířený.

Skutečností je: Navštívil jsem nespočetné „bohoslužby“ a konference takovýchto kruhů, a neslyšel jsem ani jediné kázání na téma obrácení. Když jsem však k obrácení volal, tak se na mě pohlíželo úkosem a mnohými jsem byl odmítnut jako „zákonický“. Jak si pak někdo může myslet, že se lidé obracejí? Mohou

být výjimky, ale nemýlím se, když tvrdím, že v takovýchto kruzích je pravé biblické evangelium vytlačeno jinými prvky.

Skutečností je: Mnohdy se mluví o druhé zkušenosti, ačkoliv chybí „první zkušenost“!

Tím zde máme široce rozšířený fenomén, kdy se „křest Duchem svatým“ káže jako druhá zkušenost, aniž by se vůbec ještě hledělo na pravé obrácení. V takovýchto kruzích často již neexistuje „evangelium“ a mnozí „kazatelé“ také naprosto jasně říkají, že jsme v nové době! Nové dimenze Ducha! Téma kříže je minulostí! Svoboda! Plnost! Bohatství! Láska! Pohoda! Křest Duchem svatým!...

Bible učí něco jiného a obrácení je v ní ústředním tématem. U obrácení nejde jen o víru v existenci Boha. Ani nejde jen o poznání, že Bůh je láska, to věděl Adam i ďábel, když se od Boha odvrátili, aby realizovali sami sebe! Přesně to samé činí mnozí i dnes. Opěvují Boží lásku a pak jdou domů, aby pokračovali ve své hříšné seberealizaci. Ďábelské náboženství. Vidíme tedy:

Víra v Boží existenci, lásku a milost není ničím více a ničím méně než předpokladem toho, aby se někdo mohl obrátit, ale není to ještě samotné obrácení!

Existuje správné a falešné pokání. Existuje mnoho lidí, kteří umí bédovat nad hříchem, ale nechtějí se ho pustit. Někteří trpí důsledky hříchu a jiní si myslí, že toto je pokání, ale může to být ryzí sobectví a sebelítost.

Mnozí opustí určité hříchy pouze proto, že škodí jejich vnější vážnosti a kariéře, to je také sobectví a nikoliv obrácení. Je jedno, co si myslíme či jak to myslíme – pokud stále ještě v srdci milujeme hřích anebo nechceme za hřích uznat to, co za něj pokládá Bůh, potom nemůžeme mluvit o obrácení.

Mnozí chtějí s Bohem uzavřít „nevyřčený obchod“. Chtějí konat dobré skutky, dávat dary či sloužit, pokud si jen budou moci ponechat tento jeden hřích. Namlouvají si, že teď s nimi bude jistě Bůh spokojený, protože činí to či ono... Mohou stoupat na vážnosti a na církevním kariérním žebříčku, ale nejsou obrácení. To je spravedlnost ze skutků bez vyhlídky na pozhnání, protože s Bohem není žádný takovýto handl možný!

Ježíš zaplatil tu nejvyšší cenu, která vůbec existuje, aby nás skrz naskrz posvětil, a kdo to nechce, ten je skrz naskrz sobecký a ztracený!

Existují lidé, kteří opustí hřích, protože mají strach z pekla, z následků toho, že budou přistiženi, ze zdravotních či finančních škod anebo z rozbitých vztahů, pokud v něm budou pokračovat... Ale nemají ke hříchu skutečný odpor. Nerozpoznávají, jak moc je Bůh a jeho zákon hoden lásky, neuvědomují si brutalitu, ohavnost a ďábelské působení, jež s sebou hřích nese. Vidí pouze trest či následky, ale pokud by se trest a následky odstranily, tak by v tom hříchu pokračovali. To není obrácení.

U pravého obrácení jde o to, že si člověk uvědomuje Boží dobrotu a to, jak odpudivý je Satan a hřích. Člověk se od Satana a hříchu odvrátí a obrátí se k Bohu – ve víře – a to dobrovolně a z přesvědčení.

Kdo se skutečně obrátí, ten nesmutní po hříchu, nýbrž chce od něj utéci, jako člověk, jehož někdo drží pod studenou sprchou... Chce utéci a vyskočí ven! Chce to dobrovolně a z přesvědčení – a udělá to! Můžeš se ho snažit zadržet, ale on chce s hříchem skoncovat, protože si uvědomuje nádheru svatého života, a tak to také udělá!

Kdo se skutečně obrátí, ten prochází časem utrpení a zármutku. Je mu líto, jak žil (Řím 6, 21; 2Kor 7, 9). Ale skrze pokání a obrácení a skrze víru v Ježíše, Beránka Božího, zažívá „obrácený“ při svém obrácení křest Duchem svatým, a tak propuká

v radost z nového života, který se nově buduje na odpuštění a vztahu s Bohem. Ale v mnoha křesťanských kruzích je opak pravdou. Když lidé slyšeli, že uvěřil bývalý mistr v kulturistice, vyhazovač a motorkář, hodně mě zvali do sborů. Ale k mému úžasu chtěli někteří „pořadatelé“, abych vyprávěl příběhy ze svého „starého života“, který se mi mezitím zhnusil! „Zmlátil jsi hodně lidí? Znáš také mafii?“ ... Lačnost po zlu! Oči posluchačů otevřené dokořán! Otevřená ústa! „Cool!“ ... Z nádhery obrácení byli nadšeni málo. To jsou bohoslužby, při nichž se vzdává pocta Satanovi, namísto živému Bohu.

Bůh dal Pavlovi konkrétní pověření:

Budu tě chránit před izraelským národem i před pohany, k nimž tě posílám, abys otevřel jejich oči a oni se obrátili od tmy ke světlu, od moci satanovy k Bohu, a vírou ve mne dosáhli odpuštění hříchů a podílu mezi posvěcenými. (Sk 26, 17–18)

Bůh očekává konkrétní odvrácení od Satana a hříchu. Většina z těch, kteří se nazývají křesťany, však bohužel na Satanovu existenci ani nevěří – a následně jsou slepí vůči hříchu. Je pozoruhodné, že zřejmě věří v Boha, proč tedy ne v Satana? Pravdou je, že nevěří v Boha a poselství Bible, nýbrž ve svou vlastní náboženskou interpretaci. Nejsou obrácení. Pro ně je Satan někdo, kdo stojí s vidlemi v pekelných plamenech, anebo někdo, kdo straší pouze v jejich teologii, jako padlý anděl atd. Ale nezažili ho. To je znamením, že jsou slepí vůči tématu hříchu. Uvědomují si některé nehorázné a brutální hříchy ve světě, ale ještě si neuvědomili svou vlastní spoutanost Satanem a hříchem. Ale kdo se obrátí, ten ví, jak je Satan reálný! Ten si uvědomuje, že ho Satan sváděl ke hříchu, ten zná Satanův hlas ve svých myšlenkách, který mu říká jedno udělat a druhé nechat být. Satan je nám blíže, než si myslíme, protože nám často podsouvá své myšlenky a my si toho ani nevšimneme a pokládáme je za své vlastní! **Kdo však nedokáže rozeznat Satanova vnuknutí od svých vlastní myš-**

lenek, ten je dalek obrácení! Petr věděl, jak rychle se může stát, že někdo Satanovi sedne na lep, dokonce i když to myslí dobře (Mt 16, 21–23)! Proto před ním důrazně varuje (1Pt 5, 8).

Kdo nevěří v Satanovu existenci, ten ve skutečnosti nevěří ani v Boha Bible. „Věří“ možná v Boha, mluví snad o Ježíši, ale to se děje ve všech náboženstvích i ezoterických kruzích!

Učedníci strávili společně s Ježíšem 3 roky, zažili vzkříšeného Pána a rozpoznali v něm Boha osobně! Ale kde v Bibli stojí, že byli v této době obráceni? Rozpoznávali v Ježíši Kristu Boha, ale nerozuměli evangeliu ani nevěděli, co po nich teď Bůh chce?! To všechno si museli poskládat během oněch 40 dní vyučování, tak aby se mohli rozhodnout, jestli se chtějí obrátit či nikoliv. Na to se ještě podíváme blíže. Ale předtím ještě jeden další pádný důkaz pro to, že křest Duchem svatým není žádná „druhá zkušenost“.

ROZHODUJÍCÍ BIBLICKÉ VERŠE O KŘTU A DUCHU

KAPITOLA 7

V Bibli jsou určité pasáže, kde se fakticky odehrává křest Duchem svatým, a lidé ho subjektivně prožívají. Například Letnice či vyprávění o setníku Kornéliovi. V těchto příbězích se toho děje mnoho a jsou zde popsána konkrétní fakta, některé věci se však odehrávají neviditelně. A tak otázkou je: Co se tu skutečně děje? Jak to máme interpretovat? Zcela jednoduše. Bible vysvětluje sama sebe. **V Bibli existují pouze tři místa, v nichž jsou spolu uvedena slova „Duch“ a „křest“.** Těm musíme porozumět, a pak také pochopíme, co se v těchto vyprávěních při křtu Duchem svatým odehrává, viditelně i neviditelně. Proto se teď na tato biblická místa podíváme.

Na těchto třech místech jde v první řadě o otázku, kdo Duchem křtí:

... ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: „Na koho spatříš sestupovat Ducha a zůstávat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým.“
(J 1, 33)

Odpověď: Je to Ježíš, kdo křtí Duchem svatým.

Potom jde o souvislost mezi pokáním a křtem Duchem svatým:

*Já vás křtím vodou k **pokání**; ale ten, který přichází za mnou, je silnější než já – nejsem hoděn ani toho, abych mu zouval obuv; on vás bude **křtít Duchem svatým a ohněm**. (Mt 3, 11)*

Potom jde o souvislost mezi křtem Duchem svatým a členstvím v církvi. A to je extrémně důležité!

*Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem. Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme **jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo** a všichni jsme byli **napojeni týmž Duchem**. (1Kor 12, 12–13)*

Obzvláště tyto poslední verše zcela jasně odporují myšlence druhé zkušenosti. „Teorie druhé zkušenosti“ totiž naznačuje, že se lidé skrze obrácení a znovuzrození stávají členy církve a poté, snad o léta či měsíce později, musí být pokřtěni Duchem svatým.

Pavel tady však jasně říká, že se lidé stávají členy církve skrze křest Duchem svatým!

Když těmto třem biblickým místům porozumíme jako celku, pak nám předají následující poselství:

Ježíš odpouští hřích tak, že nás pokřtí Duchem svatým, když činíme pokání a s vírou se obrátíme. Tím se stáváme údem jeho těla – církve – a začínáme tak nový život s Bohem.

Tak prosté to je. Křest Duchem svatým patří do tohoto bodu a nenastává jako „druhá zkušenost“ až po létech členství v církvi! Pavel tady protiřečí „teorii druhé zkušenosti“.

Jsou určitá biblická místa, která k tomuto tématu přispívají, aniž by společně uváděla slova křest a Duch. Ale z obsahu jasně vidíme, že jsou v nich myšlena témata obrácení, křest Duchem a znovuzrození, jako např. v listu Petrově:

Když jste poslušností pravdě skrze Ducha očistili své duše k nepředstírané bratrské lásce, milujte vroucně jedni druhé z čistého srdce. Nejste přece znovuzrozeni z pomíjivého semene, ale z nepomíjivého, skrze živé a na věky zůstávající Boží slovo. ... A to je to slovo, jímž vám bylo vyhlášeno evangelium. (1Pt 1, 22–25, NBK)

Petr nám popisuje souvislost mezi obrácením, křtem Duchem svatým a znovuzrozením. Slyšíme evangelium a skrze Ducha jsme očištěni, když evangelium uposlechneme, tedy když se obrátíme. Tak jsme znovuzrozeni a milujeme bratry. Znovu zde máme kompletní a jednoduchou souvislost mezi kázáním evangelia, obrácením, křtem (očištěním) Duchem svatým, znovuzrozením a výsledkem: životem (láskou) v církvi. Tyto věci patří neoddělitelně k sobě!

Zjistili jsme tedy: Křest Duchem svatým není druhou zkušeností, nýbrž ústředním jádrem „první zkušenosti“!

Podívali jsme se nyní na teologii křtícího proroka, evangelijní zvěst evangelisty Jana, teologii Pavlovu a několik dalších věcí. Nyní se pomalu přiblížíme k události Letnic s vylitím Ducha svatého, abychom pochopili, co se zde skutečně stalo.

OD JEŽÍŠOVA KŘTU VODOU AŽ KE KŘTU NA KŘÍŽI

KAPITOLA 8

Křest u Jana byl prvním veřejným Ježíšovým vystoupením. První, co Ježíš učinil, spočívalo v tom, že na sebe vzal hřích světa. A posledním Ježíšovým veřejným činem bylo, že jako Beránek Boží za hřích světa zemřel. **Všechno! Celý jeho veřejný život a působení je orámováno tímto tématem: odpuštění hříchů.** Proto je pouze správné, že Jan teologii Křtitele o křtu Duchem svatým orámoval slovy „Beránek Boží“.

Ježíš uzdravoval, aby upozorňoval na odpuštění hříchů (Mt 9, 2). Při vícero příležitostech lidem odpustil jejich hříchy a nebyla to pouze prázdná slova, nýbrž odpouštěl hříchy, zatímco se nacházel na cestě na kříž, aby tam zemřel právě za ty hříchy, jež lidem odpustil. Pořád a všude byl Ježíš Beránek Boží, který na sebe bere hříchy světa a nese je na kříž. **Žádnému příběhu v Bibli neporozumíš správně, pokud jej oddělíš od kříže – a už vůbec ne tématu „křest Duchem svatým“.** Na kříži bylo dokonáno naše očištění od hříchů, náš „křest“, jak to nazval Ježíš.

Dokonáno jest. (J 19, 30)

Tato část díla byla tedy dokonána. Ale Ježíš ještě nebyl hotov. Jeho dílo ještě nebylo uskutečněno ani v jediném člověku.

Proroctví proroka Jana ještě nebylo naplněno. Nikdo ještě ne-
byl pokřtěn Duchem svatým. Nyní musí od křtu na kříži dojít ke
křtu Duchem svatým. Dílo kříže se musí uskutečnit v nás lidech.

MEZI ZMRTVÝCH VSTÁNÍM A LETNICEMI

KAPITOLA 9

Nyní se podívejme, co všechno bylo důležité, aby se dokonané dílo mohlo stát skutečností v prvních lidech. To je velmi podstatné pro to, abychom uviděli, co je „předpokladem“ křtu Duchem svatým. Setkáme se zde s některými velice zajímavými věcmi, jež jsou zároveň výzvou.

Téma obrácení:

Ježíš po 3 dnech vstal z mrtvých a hned začal učedníkům ukazovat biblické souvislosti dění na kříži, kdy jim skrze biblické studium otevřel oči (Lk 24, 44–49). Do té doby evangelium nerozuměli. Po 40 dní Ježíš tyto souvislosti prohluboval a učedníky vyučoval (Sk 1, 3). Ale vědět nerovná se věřit. Poznání je předpokladem toho, abychom mohli uvěřit a obrátit se.

Skrze toto vyučování se učedníci pozvolna dostali tak daleko, „co se poznání týče“, že Ježíš mohl pokračovat ve svém „díle“. Chtěl se vrátit k Otci, aby dokonané dílo kříže uskutečnil v těch, kdo věří. Na to Ježíš učedníky připravoval. Ke konci těchto 40 dní vyučování v Bibli čteme:

Když s nimi byl u stolu, nařídil jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma: „Čekejte, až se splní Otcovo zaslíbení, o němž jste ode mne slyšeli. Jan křtil

vodou, vy však budete pokřtěni Duchem svatým, až uplyne těchto několik dní.“ (Sk 1, 4)

Pro Ježíše bylo v tomto bodě extrémně důležité, aby učedníci pochopili souvislost mezi Janovým křtem ve vodě a nadcházejícím křtem Duchem. Je nám řečeno, o čem Ježíš po 40 dní vyučoval. O Janově křtu, o kříži a křtu Duchem svatým – v souvislosti!

Předtím uběhly tři roky a po ony tři roky chápali učedníci stále znovu věci špatně, anebo si je chybně vykládali. Letnice s vylitím Ducha byly za dveřmi. Podívej se, jak se Ježíš snaží, aby učedníci nadcházející události viděli ze správné perspektivy a aby znovu tyto záležitosti neinterpretovali mylně. Ježíš svým učedníkům připomíná události kolem Jana. Navazuje na ně a vytváří přímou souvislost mezi křtem vodou a nadcházející „mega událostí“, vylitím Ducha. Jan předpověděl křest Duchem svatým a nyní se to má již brzy vyplnit. „Křest Duchem“ nikdy nesmíme oddělovat od tématu obrácení a odpuštění hříchů! Ježíš na to klade velkou váhu!

Učedníci toto konkrétní vyučování nutně potřebovali. Proč? Protože do té doby měli úplně chybné porozumění spáse a vykoupení. Učedníci sice docela brzy ve svém následování rozpoznali, že Ježíš musí být Mesiáš, ale titul „Mesiáš“ spojovali s naprosto mylnými představami. Lid tato zaslíbení chápal nacionalisticky a očekával osvobození od okupační moci Říma. Boží království pro ně bylo pozemskou mírovou říší s vyloučením všech pohanských národů. Od Ježíše očekávali jako odplatu bohatství a nejvyšší pozice po jeho boku! Učedníci brzy uvěřili tomu, že Ježíš je Mesiáš, ale dlouho nechápali, že tento Mesiáš má v úmyslu něco jiného, než očekávali!

Naprosto stejně je tomu dnes. Mnozí věří v Ježíše Krista, ale s vírou v Ježíše spojují věci, které jsou chybné anebo jednostranné – také v souvislosti se křtem Duchem. Jak překrouceně se na mnoha konferencích a v četných církvích káže Boží slovo! Bůh se pro nás stal chudým, abychom my jeho chudobou zbohatli!

Věřte! Vemte si úvěr a kupte si vilu a limuzínu! Bůh vaši víru odmění! ... To jsou bludy! Pavel říká, že máme od bohatství utíkat, že chamtivost je modloslužbou atd. A právě v těchto kruzích je široce rozšířený „falešný křest Duchem svatým“.

Co především spojuje se jménem Ježíš?

Anděl řekl jasně, s čím je jméno Ježíš spojeno:

... dáš mu jméno Ježíš, neboť on zachrání svůj lid od jejich hříchů.
(Mt 1, 21, B21)

Jméno Ježíš stojí v přímé souvislosti se záchranou od hříchů. Ježíš věděl, že k němu mnozí přicházejí s naprosto chybnými očekáváními. Když šlo o uzdravení, pak přišli všichni. Ale to pro Ježíše nebylo nejdůležitější, nýbrž důležitější než uzdravení bylo odpuštění hříchů (Mt 9, 2). Když šlo o to, najít vůdce proti Římanům, pak byla euforie veliká, chtěli Ježíše učinit králem! Ale Ježíš uprchl! Když však začal Ježíš mluvit o věcech, které byly nejdůležitější, tak ho lidé opustili a jeho nejbližší učedníci nerozuměli ani slovo (J 6; Mt 16). Tak je tomu i dnes. Voláme probuzení! Uzdravení pro všechny! Prosperita! Naplnění Duchem Svatým! ... Řekněte všichni haleluja! Amen! Ale když přijdeš s křížem, obrácením, posvěcením a Božím zákonem, tak nejsou zrovna všichni „inspirováni“.

Proto se Ježíš svých učedníků ptal, za koho jej lidé pokládají. Někteří ho považovali za Eliáša, jiní za Jana Křtitele, neboť křtící prorok Jan byl mezitím zavražděn. Petr vyznal, že Ježíš je Mesiáš... Ježíš se radoval, že ho Petr nazývá Mesiášem, na druhé straně nám však Bible jasně ukazuje, že Petr titul Mesiáša v této době ani v nejmenším nespojoval s křížem. Ne, učedníci a lidé tehdejší doby spojovali s Mesiášem politického osvoboditele! Proto se Ježíš na jedné straně radoval, že ho Petr nazývá Mesiášem, ale na druhé straně jim musel **co nejpřísněji zakázat říkat**

to druhým! Učedníci by totiž kázali politického Mesiáše! To by kvůli falešnému očekávání přivedlo národ do chaosu!

Když učedníci uvěřili, že Ježíš je Mesiáš, tak Ježíš mohl postoupit o krok dál a vysvětlit jim, co pravý Mesiáš skutečně učiní! Ježíš jim pověděl o blížícím se utrpení v Jeruzalémě, své smrti, ale tomu učedníci nerozuměli! To se nesmí stát! To přece nejde! Tomu nerozumí mnozí „učedníci“ ani dnes! Chtějí zázraky, uzdravení a bohatství, ale nerozumí tomu, co to má společného s křížem! Petr chtěl Ježíše zadržet před cestou na kříž a svou „dobře míněnou“ reakcí se mu dokonce stal satanským pokusem. Přečti si to sám (Mt 16, 13–23). Dnes se samozřejmě nikdo nesnaží uchránit Ježíše před křížem, ale mnozí si myslí: „To je smutné, že tam Ježíš trpěl, ale dopadlo to dobře, zase žije...“ Nechápou však důvod a smysl kříže! **Dnes zažíváme vzestup „křesťanství“, které již nezná ústřední prioritu a význam kříže, a tím je na široké cestě do ztracení!**

Proč to všechno vysvětluji? Na těchto událostech vidíme, jak to měl Ježíš těžké, když chtěl své učedníky osvobodit od falešných představ, očekávání a motivů, a naplnit pojmy jako např. „Mesiáš“ správným porozuměním! To samé platí i u tématu „křest Duchem svatým“. Lidé zvěstují „křest Duchem“ a něco od něho očekávají. A otázkou je: Souhlasí to s tím, co má na mysli Ježíš? Souvislosti Janova křtu, Ježíšova křtu vodou, významu Beránka Božího, který snímá hřích světa, křtu Duchem svatým, křtu Ježíše na kříži, ohlášení utrpení v Jeruzalémě, smrti a vzkříšení... To všechno si tehdy učedníci nedokázali spojit a také dnes s tím mají mnozí potíže!

Jan uvedl křest Duchem do přímé spojitosti se svými křty vodou, tedy s vyznáváním hříchů a potřebou odpuštění. A když Ježíš před Letnicemi připravoval své učedníky na tuto událost, tak rovněž přímo navázal na Jana a křest vodou! Pokud tuto návaznost ignorujeme, pak se u tématu „křest Duchem svatým“ dostáváme do bludu. Ježíš klade velký důraz na to, abychom tuto souvislost uviděli!

Někteří učedníci následovali nejprve Jana Křtitele, než začali následovat Ježíše. Byli při tom, když Jan křtil, byli pravděpodobně všichni od Jana pokřtěni, neboť dokonce sami křtili, i když už byli na cestách s Ježíšem. Ale nechápali hloubku toho, o co při křtu jde. Slyšeli, že Ježíš je Beránek Boží, který snímá hříchy světa, ale bylo to pro ně „okrajovou nábožností“, před níž měli respekt, měli však jiné cíle a sny – a Ježíš se stále znovu pokoušel je zarazit, jak to vidíme na jedné typické události. Dva z učedníků přišli k Ježíši a řekli:

„Dej nám, abychom měli místo jeden po tvé pravici a druhý po levici v tvé slávě.“ Ale Ježíš jim řekl: „Nevíte, oč žádáte. Můžete pít kalich, který já piji, nebo být pokřtěni křtem, kterým já jsem křtěn?“ Odpověděli: „Můžeme.“ Ježíš jim řekl: „Kalich, který já piji, budete pít a křtem, kterým já jsem křtěn, budete pokřtěni. Ale udělovat místa po mé pravici či levici není má věc; ta místa patří těm, jimž jsou připravena.“ (Mk 10, 37–40)

Tady vidíme: Učedníkům šlo o kariéru v pozemském království! Ale Ježíši šlo o něco zcela jiného. Chtěl, aby správně porozuměli křtu! Nevěděli, oč žádají, protože nic nepochopili! **Vyhlídka na „duchovní kariéru a moc“ učedníky zatvrdila a Ježíšova znamení a zázraky časem již jejich zatvrzelým srdcem nepronikaly (Mk 6, 52). V tomto stavu jsou dnes mnozí. Zažili (zdánlivé) zázraky a chtějí další, ale zůstávají zatvrzelí!**

Ježíš věděl, že mu učedníci nerozuměli, když mluvil o kalichu a křtu. Věděl však také, že přijde den, kdy mu porozumí! Ano, učedníci budou v éře církve slavit Večeři Páně, a to se správným postojem a správným porozuměním „křtu“, který Ježíš dokoná na kříži a uskuteční v nich! Není zajímavé, že zde Ježíš přivádí „křest“ do spojitosti s Večeří Páně (kalichem)? Tento kalich Večeře Páně stojí v přímé souvislosti s „hořkým kalichem“, který Ježíš vypil – jeho utrpením a smrtí.

Bible mluví jasně. Nenajdeme v ní žádný opěrný bod pro to, abychom mohli pojem „křest“ chápat jinak než v přímé

souvislosti s křížem. To museli pochopit učedníci. A musejí i dnes. Pojem „křest“ se nedá oddělit od kříže!

Další chování učedníků pouze dokazuje, že nepochopili to podstatné a rozhodující. Pokaždé, když Ježíš začal hovořit o své smrti na kříži, zmocnily se učedníků nejistota a nepochopení. Když se Ježíš modlil v Getsemanské zahradě a prosil učedníky o podporu, tak žádná nepřišla. Když byl Ježíš odveden, tak se všichni rozprchli. Petr třikrát Ježíše zapřel, zanedlouho byl Ježíš mrtvý a k smrti vyděšení a zcela rozčarování učedníci se zamkli. Tytam byly vyhlídky na místa po Ježíšově pravici a levici, stejně jako na osvobození od Římanů a život na vysoké noze!

Když Ježíš vstal z mrtvých, tak to nevedlo automaticky k tomu, že učedníci všechno pochopili. Ježíš jim otevřel porozumění Písmům, ale nikoliv skrze nějaká „magická zjevení“, nýbrž skrze vysvětlování Písma (Lk 24, 40nn). Není tomu ani tak, že vylití Ducha najednou učinilo z nevědomých a zčásti po kariéře toužících učedníků příkladné apoštoly naplněné Duchem. Nesmíme zde přehlížet, co všechno se odehrálo v oněch 40 dnech vyučování před vylitím Ducha.

Když si to neuvědomujeme, pak budeme od křtu Duchem očekávat věci, které se musejí stát před ním a které jsou dokonce jeho předpokladem! Mnozí od křtu Duchem svatým očekávají to, co Bůh před ním očekává od nás!

Vidíme zde následující: Křest Duchem svatým nenahrazuje porozumění pravdě, v jejímž centru je kříž, nýbrž naopak porozumění pravdě předpokládá!

Učedníci museli pochopit souvislost mezi Janovým křtem, vylitím Ducha a křížem, v sázce byly budoucnost církve, rozšíření Božího království a správné zvěstování evangelia. Neboť křest Duchem se ještě neuskutečnil v žádném člověku!!! A Ježíš věděl, že se to nestane jen tak samo sebou! Nebylo automatické,

že Petr a ostatní budou později pokřtěni Duchem svatým. Někteří učedníci byli v pokušení vyhnout se křtu Duchem svatým velkým obloukem, když si uvědomili, co to pro ně znamená! To hned uvidíme.

Jan se snažil připravit Ježíšovo dílo na kříži a křest Duchem svatým. Když bylo dílo na kříži dokonáno, vidíme Ježíše, jak rovněž činí přípravy. Musel připravit uskutečnění dokonaného díla na kříži, musel připravit křest Duchem svatým, aby učedníci pochopili, oč se jedná, až k němu dojde.

Událost jako taková by se totiž mohla špatně vyložit! To zažíval Ježíš stále znovu! Vykonal zázraky, to nikdo nepopíral, ale mnozí si mysleli, že to činí z moci Satanovy! Ježíš tedy přesně věděl, že samotné vylít Ducha může být vyloženo naprosto chybě, proto tomu musel předejít.

Ježíši bylo jasné, že se musí vrátit zpět k Otci, než může vylít Ducha svatého. To stále znovu tím či oním způsobem učedníkům říkal. Také to bylo zásadní věci.

Učedníci museli pochopit, co se stane v neviditelnou, až bude Duch svatý viditelně a slyšitelně vylit – neboť mnozí přehlíží a chybně interpretují neviditelné, protože ignorují, co o tomto tématu vyučují Jan Křtitel a Ježíš!

Podívali jsme se na slovo „křest“. Měli bychom prozkoumat také slovo „Duch“. Jinak nepochopíme, co znamená „křest Duchem svatým“ a co se skutečně odehrálo o Letnicích.

DUCH SVATÝ – SÍLA ČI OSOBA?

KAPITOLA 10

Nyní se dostáváme ke druhému „slovu“ u tématu „křest Duchem svatým“.

Na konci 40 dní vyučování čteme následující:

*Když s nimi byl u stolu, nařídil jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma: „Čekajte, až se splní Otcovo zaslíbení, o němž jste ode mne slyšeli. Jan křtil vodou, vy však budete **pokřtěni Duchem svatým**, až uplyne těchto několik dní. (Sk 1, 4 -5)*

Co si však představit pod „Duchem svatým“? Mnozí si myslí, že se jedná o nějakou „sílu“, neboť Ježíš říká:

...dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí... (Sk 1, 8)

Otázka: Je Duch svatý „pouze“ silou? To by se dalo přijmout, pokud bychom četli pouze toto biblické místo. Při studiu Bible však jasně vidíme, že se Duch svatý nedá zredukovat na pouhou sílu. Ježíš se po 3 roky a potom 40 dní velmi snažil, aby učedníci došli ke správnému pochopení. Ten, kdo si dá tu práci a přečte si evangelia, respektive celou Bibli, ten bude čelit tématu, které je větší než pouhá síla. Narážíme tu na veliké téma Trojice. Slovo

„Trojice“ se v Bibli nenachází, ale realita, kterou tím vyjadřujeme, na nás září z celé Bible!

Kdo je ve skutečnosti Ježíš?

Ježíši velmi záleželo na tom, aby byla věrohodně zjevena jeho pravá povaha a identita. Ale co měl dělat? Jednoduše se postavit a říci, že je Bůh? To by ho ihned usmrtili za rouhání. Ježíš tedy musel k tomuto „zjevení“ přistoupit opatrně. Počínal si tak, aby se učedníci pomalu, ale jistě ve svém chápání přibližovali pravdě, aniž by byli přehlčeni. Tomáš například pochyboval o Ježíšově pravé identitě. Zažil znamení a zázraky, ale to by se dalo vysvětlit i jinak, ne? Nikodém věděl, že s Ježíšem musí být Bůh, ale že Ježíš je Bůh?! Tak daleko ve svém pochopení nedošel ani Nikodém. Jiní viděli v zázracích důkaz, že Ježíš je společen s ďáblem! To si sice Tomáš nemyslel, ale pochyboval. Nepochyboval o zázracích, nevěděl však, kým Ježíš skutečně je a co chce! Když ale před ním stál vzkříšený Ježíš, přišlo ústřední vyznání:

Můj Pán a můj Bůh. (J 20, 28)

Ježíš ho neopravil, protože se tu Tomáš trefil do černého! Jan o Ježíši píše:

On je ten pravý Bůh a věčný život. (1J 5, 20)

Ale nějakou dobu mu trvalo, než si to uvědomil! Ježíš s tím nemohl přijít hned na začátku, nikdo by mu nevěřil a byl by ukamenován, než by někdo uslyšel i jen zlomek evangelia. Ježíš musel postupovat obezřetně, pokud šlo o odkrývání jeho identity a přípravu kříže. Nemohl riskovat, že bude zabit před křížem, a byl tomu blízko! Vícekrát! Ale stále znovu oklikami říkal, že on a Bůh jsou jedinou Osobou!

Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme!“ „Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty mě neznáš? Kdo vidí mne, vidí Otce.“ (J 14, 8–9)

Jak prosím?! Ježíš tvrdí, že je Bohem Otcem?! Co tím myslí? Jak tomu máme rozumět?

Učedníci nemohli Ježíši nic vyčítat, nemohli ho obvinít z žádáního hříchu, naopak! Ježíš žil příkladný život. Naplňoval Boží zákon láskou! Konal znamení a zázraky! Ale toto... To bylo prostě příliš! „Kdo vidí mne, vidí Otce!“ Představ si, že ti to někdo vykládá na ulici! ... Učedníci neměli žádné námitky, ale nemohli to pochopit! Přemýšleli tak jako mnozí dnes: Neměli bychom tomu rozumět nějak jinak?! Měli před Ježíšem ohromný respekt! Ale ještě nemohli pochopit, že Bůh Otec se skutečně stal člověkem, „Synem“, a že oni stojí před ním! To jim nešlo do hlavy. Ale později začíná Jan své evangelium takto: Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo Bůh a to Slovo se stalo tělem (J 1, 1–14). Ježíš je Bůh, který se stal člověkem. Někdo nám musí „pomoci“, abychom špatně pochopili, co tím Jan myslí. Jan začíná své evangelium tím, že se Bůh stal člověkem, a na konci evangelia pochopil i poslední pochybovač, kým Ježíš je: Můj Pán a můj Bůh!

V Bibli často stojí, že Ježíš je „Syn Boží“. Někteří to pokládají za důkaz toho, že Ježíš a Otec jsou dvě rozdílné osoby. Přemýšlíme tak, protože pocházíme z individualistické společnosti, kde se zdůrazňuje samostatnost a nezávislost každého jednotlivce, ale Ježíš žil v jiné kultuře! Musíme si dát pozor, abychom porozuměli věcem, které nám Ježíš chce říci. Jinak bychom mohli dojít k falešným závěrům. Když Bible např. říká, že Ježíš je „Syn Boží“, pak si nesmíme myslet, že Bůh Otec má v nebi manželku, se kterou zplodil Syna. U „Otce“ a „Syna“ jde o něco zcela jiného, a to musíme spatřit.

S pojmem „syn“ se totiž v tehdejší židovské kultuře nespojovala „odloučenost“, „samostatnost“ či oddělenost od otce, jak to individualisticky vnímáme my, nýbrž pravý opak. Otec byl

přítomný v osobě svého syna, pokud šlo např. o spory o pozemky, soudní jednání a další věci. Syn neměl žádný názor, který by se lišil od otcova, nýbrž reprezentoval názor otce. V synu viděli lidé otce a slyšeli jeho názor, protože syn měl otcovu autoritu a zplnomocnění – byl konec konců „synem“, tedy někým, kdo po otci vše zdědí, a tak bude pokračovat v otcově životě! To jsou body, které má Ježíš na mysli, když mluví o tom, že je Synem Božím. Nezduřazňuje přitom individuální nezávislost na Otci, nýbrž naopak! Ježíš tím zdůrazňuje jednotu se svým Otcem! Musíme se však ptát Bible, jak Ježíš chce, abychom vztah mezi Synem a Otcem pochopili.

„Já a Otec jsme jedno!“

Ježíš neříká: „Můj Otec je můj Otec, ale s tím mě nespojujte“, anebo jak někteří dnes říkají „Se svým otcem nemám nic společného!“ Ježíš nechce, abychom ho chápali individualisticky, když mluví o Otci a Synu, nýbrž On a Otec jsou jedno – jedna a ta samá Osoba. Bůh se stal člověkem a na světě není lepší příklad, který by mohl Ježíš ve své moudré prozíravosti použít, než „Otec a Syn“. Otec a Syn žijí ve vzájemném ztotožnění – jde o „identitu“. Ježíš čím dál tím více zjevoval, že on, „Syn“, je tožný s Bohem Otcem. Ježíš je Bůh.

I učedníkům trvalo, než pochopili, jak je tato jednota úplná! Ale když Ježíš vstal z mrtvých, řekl i ten, který vždy nejvíce pochyboval: „Můj Pán a můj Bůh!“ **Ježíš ho neopravil! Proto bychom se měli chránit toho, abychom tu něco „opravovali“ – tím bychom to pouze zfalšovali.**

Také pro Pavla je věc jasná. Bere Jóelovo proroctví, kde se píše: „*Avšak každý, kdo vzývá Hospodinovo jméno, se zachrání.*“ (Jl 3, 5). Tato slova jsou tam v hebrejštině a u slova „Hospodin“ stojí „Jehova“ (nebo „Jahve“). Pavel tento verš používá a aplikuje jej na Ježíše (Řím 10, 9 a 13). Tím zcela jednoduše říká, že Ježíš je Jehova – v jeho jménu je záchrana! To by se mělo říci Svědkům

Jehovovým, kteří popírají božství Ježíše, neboť toto místo ve své Bibli vědomě přeložili chybně.

Nyní jsme v krátkosti pojednali o tom, že Ježíš a Bůh Otec jsou jedno. Teď se podívejme, jak do této jednoty patří Duch svatý.

Svatý Bůh Bible není člověk z masa a krve. Ježíš řekl:

Bůh je Duch. (J 4, 24)

Svatý Bůh je Svátý Duch! Nevím, jak si představuješ Boha, ale Bible nám říká, že Bůh se nedá k ničemu přirovnat. K čemu ve svém stvoření by se mohl Bůh přirovnat? To by bylo, jako bych sestavil motorku a potom se snažil sám sebe vyjádřit na základě motocyklových součástek. „Jsem jako zadní světlo, podobný oleji do převodovky...“ To nejde! Proto pro Boha není jednoduché vyjádřit sám sebe v přirovnáních.

Všechno, co existuje, můžeš rozdělit do dvou kategorií: Stvořitel a stvoření. Bůh nestvořil sám sebe. Není hmotou ani barvou... Bůh je jiný než všechno stvořené – Bůh je Duch. „**Duchovní existence**“ je to, čím se Bůh liší od všeho stvořeného. Bůh je Duch. A tento Duch je Osobou. Bůh je svatý Bůh a Duch. Tedy: Co, anebo lépe řečeno „kdo“ je tedy „Duch svatý?“ Duch svatý je Osobou – věčným a svatým Bohem.

Podívej se do Bible a zjistíš, že Duch svatý je znázorňován jako Osoba: Utěšitel (nikoliv pouze útěcha), Učitel (nikoliv pouze vyučování či teorie), Přímluvce, dokonce Pán! Pavel říká, že Duch je Pán (2Kor 3, 17)! Bible mluví o Duchu svatém jako o Osobě! A je velmi zajímavé, že v Bibli se hovoří o Duchu Božím, o Duchu Kristově a o Duchu svatém... Tady je máme všechny tři. Bůh je Duch!

Představit si Trojici není vlastně tak těžké. Vezmi si příklad vody. Ve zmrzlém stavu je to led, v roztátém voda a uvařená je to vodní pára, ale stále je to H₂O. Tak je to s Bohem Otcem, Bohem Synem a Bohem Duchem svatým. Je to stále jediný Bůh! Neboť v Bibli stojí jasně, že nejsou tři bohové, nýbrž pouze jediný Bůh.

„Slyš, Izraeli, Bůh je jediný.“

Tento jediný Bůh se v Bibli představuje více než 70 různými jmény, aby tím poukázal na rozličné věci. A Bůh se zjevuje těmito třemi způsoby (Otec, Syn a Duch svatý), abychom skrze tyto 3 způsoby leccos pochopili. Dám vám příklad. Muž může být otcem rodiny, zároveň je policistou a rád hraje fotbal. Po každé ho vidíme v akci jiným způsobem. Je totiž víc než jen policistou. Pokud ho znám pouze jako policistu, který s pistolí v ruce honí zločince, pak toho vím málo. Může být i jiný. Může si láskyplně hrát se svými dětmi, a potom má v ruce panenku! Tak je tomu i s Bohem. Je velmi rozmanitý. Je Stvořitelem, Králem, Soudcem, Otcem, Synem... Všechna tato slova nám ukazují na určité věci a pravdy o Bohu, ale Bible klade velkou váhu na to, abychom viděli, že se přitom jedná o jediného Boha, který je Duch.

Věčný Bůh Duch se stal člověkem, aby zemřel na kříži za naše hříchy, aby nás usmířil sám se sebou. Pavel proto píše:

Bůh byl v Kristu, když smiřoval svět se sebou. (2Kor 5, 19, NBK)

Jak byl Bůh v Kristu? V Duchu! Bůh není tělem a krví. Bůh je Duch. Proto se musel Ježíš po své smrti a zmrtvýchvstání navrátit k Otci, aby mohl znovu přijít v Duchu svatém. Ježíš se navrátil k Otci, aby splnil své zaslíbení. Ježíš a Otec si v nás chtějí učinit příbytek – v Duchu. Výsledkem pak bude, že my lidé jsme učiněni „chrámem Ducha svatého“. Přečti si někdy Jana 14. Tam uvidíš, jak se Ježíš snaží, abychom této souvislosti porozuměli.

Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. (J 14, 23)

Ježíš se snažil o to, aby učedníci uviděli tuto jednotu mezi Otcem, Synem a Duchem svatým. Jak Otec a Ježíš přijdou?

Ale Přímluvcе, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. (J 14, 26)

Duch svatý je poslán od Otce ve jménu Ježíše. Na jiném místě Ježíš říká:

Nezanechám vás osiřelé, přijdu k vám. (J 14, 18)

Tak kdo tedy přijde? Duch svatý? Anebo Ježíš? A Otec přijde také a učiní si příbytek? Porozumíme tomu pouze tehdy, když uvidíme jednotu těchto tří Osob. Otec a Ježíš přichází v Duchu svatém. Proto Jan na výše uvedeném místě popisuje očištění chrámu – Ježíš nás chce očistit Duchem svatým a učinit z nás Boží chrám.

Duch svatý tedy není silou, která nás automaticky činí svatými. Pokud by tomu tak bylo, jak by potom mohl někdo sejít na scestí a znovu hřešit? Jak mohl Petr po svém křtu Duchem jednat tak, že ho musel Pavel veřejně napomenout? Ducha svatého, působení Ducha anebo vůbec křest Duchem svatým pochopíme naprosto chybně, pokud Ducha svatého chceme zredukovat na „sílu“ a myslíme si, že život v Duchu poběží jako nějaký svatý samochod. Ne, Duch svatý je Osoba a život v Duchu žijeme skrze jeho přítomnost a svůj osobní vztah s ním, skrze svou víru, poslušnost a odevzdání.

U křtu Duchem nejde tedy v první řadě ani o citové opojení, emocionální nakopnutí či „načerpání božské síly“, nýbrž jde o **usmíření s věčným Bohem! Jde o tvůj osobní vztah s Bohem! Jde o to, že vstupujeme pod „vliv“ Ducha, a tím do „plnosti“ požehnaného společenství s Bohem!**

Petr dlouho nic z toho všeho nechápal, ale později napsal něco důležitého. Pomysli na Ježíšova slova: „naplnit spravedlnost“. Vzpomeň si na Pavlova slova „Spravedlivý byl učiněn hříšníkem, abychom se my stali spravedlností“. A co píše Petr?

*Vždyť i Kristus dal svůj život jednou provždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, **aby nás přivedl k Bohu...** (1Pt 3, 18)*

Můžeme klidně říci: Ježíš mluvil ke Křtiteli o tom, že musí naplnit veškerou spravedlnost proto, aby nás přivedl k Bohu! Křest Duchem svatým nás vede přímo k věčnému Bohu – Duchu, respektive přivádí Boha přímo k nám, neboť Bůh je ten Duch, o něhož při „křtu Duchem svatým“ jde.

... My jsme přece chrám Boha živého. Jak řekl Bůh: Budu přebývat a procházet se mezi nimi, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem. (2Kor 6, 16)

Je to Bůh osobně, který k nám přichází v Duchu svatém a nikoliv pouze nějaká síla!

Bible je velmi bohatá a rozmanitá na příklady a symboly, ale ty se často doplňují, anebo dokonce znamenají to samé. Velikým tématem je však právě toto: Skrze Ježíše se navracíme k Bohu (J 14, 6), skrze Ježíše se Bůh navrací k nám (2Kor 6, 16), děje se obojí! A je toho ještě mnohem více, ale teď potřebujeme pochopit:

Při křtu Duchem přichází Ježíš a Otec v Duchu svatém, jak to Ježíš zaslíbil, ve věřícím se uskutečňuje dokonané dílo kříže a on se skrze Ježíšovu krev a Ducha stává očištěným chrámem Ducha, příbytkem Božím.

Boha nemůžeš rozdělit! Kousek tu a další kousek tam, to je naprosto špatný obraz Boha. Plnost Ducha se také nedá chápat tak, že jsme jako láhve, nadzvihnout víčko, pustit Ducha dovnitř, zavřít víčko, a jsme naplnění! Nýbrž jde o to, že se celým svým životem dostáváme pod Boží „vliv“, žijeme v poslušnosti Bohu, co se týče našich cílů, hodnot, priorit... Pouze pokud zůstáváme pod tímto „vlivem“, „proudí“ Duch v plnosti! Ale plnost

neznamená blažené opojení, nýbrž život v úplné harmonii s Bohem – a zde zažíváme radost z čistého svědomí a vnitřní radost, již člověk má, když činí dobře druhým! Žádný člověk ale nemůže žít v hříchu a mít tuto radost Ducha! Nemůžeme se mít „dobře“ se „špatným“ svědomím!

Proto se i učedníkům vedlo špatně. Pro své chování v Getsemanské zahradě a během úprku a zapírání, ale i kvůli všem svým chybám a hříchům za celou tu dobu, kdy byli s Ježíšem, měli pádný důvod ke špatnému svědomí. Je zajímavé, že někteří lidé Ježíšovy učedníky pořád vyzdvihují na „svatý piedestal“, ale přečti si sám evangelia – není tomu tak. Pýcha, tvrdost srdce, namyšlenost, malověrnost, nevíra... Tak učedníky vidíme až do kříže. Ani stopa po vzornosti. Ale je to nádherný příklad Ježíšovy trpělivosti.

Teprve po zmrtvýchvstání pochopili, že Ježíš je Bůh. Ale museli toho pochopit více. Museli uvidět a pochopit Boží Slovo a vůli z pohledu kříže. **Nic v Bibli nepochopíme správně, pokud to odtrhneme od kříže!**

Po 40 dnech vyučování to nebylo o vědomostech či nevědomosti, neboť nyní toho věděli čím dál tím více. Porozuměli Písmům a jasně viděli, proč musel Ježíš trpět, zemřít a být vzkříšen. Pochopili téma Beránek Boží a odpuštění hříchů. Otázkou bylo, jestli si uvědomili, že jejich starý život musí skončit, aby v nich mohl Ježíš být novým životem? Otázkou nebylo, jestli znali význam kříže a skutečnost zmrtvýchvstání, nýbrž jestli budou ochotní toto poznání do důsledků ve víře následovat.

Aby došlo ke křtu Duchem svatým, bylo důležité mít správné **poznání**, ale nyní se dostáváme k **postoji**, který je právě tak důležitý! Samotné poznání nezachraňuje.

SPRÁVNÝ VNITŘNÍ POSTOJ KE KŘTU DUCHEM SVATÝM

KAPITOLA 11

Mnozí si myslí, že se zbabělý a vrtkavý Petr stal vzorným apoštolem skrze křest Duchem svatým, ale tak nepřehlížejí pouze oněch 40 dní vyučování, nýbrž opomíjí rovněž

- osobní rozhovor mezi Ježíšem a Petrem **před** Letnicemi a
 - s ním spojené vnitřní boje a rozhodovací procesy
 - a zapomínají na intenzivní společnou modlitbu před Letnicemi.
- Tyto tři věci mají své místo **před** křtem Duchem svatým.

Nejprve musel Ježíš učedníkům po 40 dní věci vysvětlovat. Potom je musel vyzvat, aby ho následovali. Musel tam být správný postoj! Přitom Ježíš Petrovi předpověděl, že také on bude ukřižován (J 21, 15–23). Petr se cítil ukřivděný a chtěl o tom s Ježíšem diskutovat. Ale podívej se, jak mu Ježíš naprosto jasně říká, oč jde. Ježíš nechtěl od Petra pouze „vyznání lásky“, ale lásku skutečnou!

Pravé Letnice nebyly žádnou „konejšivou konferencí plnou prázdných vyznání lásky“, nýbrž Ježíš požadoval důsledné následování a absolutní odevzdání.

Ježíš byl k Petrovi tvrdý, proč? Pavel to později říká takto:

Bůh však promínil lidem dobu, kdy to ještě nemohli pochopit, a nyní zvěštuje všem, ať jsou kdekoliv, aby této neznalosti litovali a obrátili se k němu. (Sk 17, 30)

Ježíš měl po 3 roky trpělivost a pochopení pro nevědomost učedníků. Také na kříži se modlil:

Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí. (Lk 23, 34)

Dokonce i v největším utrpení na kříži musel Ježíš myslet na nevědomost lidí a viděl v ní jediný důvod, proč prosit za odpuštění. Ježíš ale nemohl akceptovat, aby učedníci něco pochopili, ale pak odmítali důsledky. Ježíš měl pro Petra pochopení, když hlasitě prohlašoval, že ho nezradí. Ježíš na něj pohlížel se soucitem té noci, kdy jej Petr třikrát zapřel, ale teď viděl Petr Zmrtvýchvstaleho. Nyní věděl, že existuje věčný život a že přijde nový svět! Nyní mu Ježíš vysvětlil a ukázal, oč jde. Teď už nebyly žádné výmluvy a omluvy možné. Nyní požadoval plnou víru a odevzdání Boží věčné věci. Jsem příliš tvrdý, když řeknu, že Ježíšova trpělivost byla pomalu u konce? Již během oněch tří let toho měl stále znovu dost a říkal: „Jak dlouho vás mám ještě snášet?!“ Ať už tomu bylo jakkoliv, mluvil Ježíš s Petrem zostra, když si Petr myslel, že se Janovi nadržuje:

„Co je ti po tom? Ty mě však následuj!“

Petr musel od základu proměnit svůj postoj! To je něco, co patří k pravému obrácení. Nikoliv pouze poznání pravdy a vyznávání lásky!

Co by se s Petrem stalo, kdyby v tomto bodě uražený či vystrašený odešel? Zažil by vylití Ducha spolu s ostatními? Byl by po-

křtěn Duchem svatým? Stal by se mocným svědkem evangelia? Ne. Zde vidíme: Správné poznání neslouží k ničemu, pokud nedojde také ke správnému postoji. Petr byl v nebezpečí, že se stáhne. Potom by nadále všechno věděl a mohl by o všem mluvit a diskutovat, ale nebyl by pokřtěn Duchem svatým a nestal by se z něj nikdy ten Petr, jehož mohl Bůh úžasně používat ke své slávě, v životě, kázání, psaní i smrti.

Takže pozorujeme, že to není pouze svrchované působení Ducha svatého, které z ubohého učedníka náhle učiní svatého apoštola, jak to mnozí ohlašují a očekávají na „konferencích probuzení“, nýbrž jde o proces, který vede pomalu, ale jistě přes porozumění a rozhodnutí se k pravému obrácení a upřímné modlitbě, a tak k pravému naplnění Duchem. Zde je důležité, abychom Ježíše poslouchali a rozuměli mu. Ježíš nemá zájem o povrchní vyznávání lásky, on viděl Petrův skutečný postoj, a ten neměl budoucnost.

Jasně tedy vidíme, že existují věci, jež po nás Ježíš požaduje před vylitím Ducha, aby vůbec ke křtu Duchem svatým došlo.

Osobní Getsemane učedníků

Učedníci byli při Letnicích pospolu a modlili se. Myslíte si, že to bylo takové modlitební shromáždění, jaké můžete zažít na mnoha místech? Jedni spí a druzí již dávno ani nechodí?! Ne, tihle byli všichni naprosto bdělí! Petr vycházel z toho, že velmi brzy ztratí svůj život, až zažije „Otcovo zaslíbení“. Počítal s tím, že už mu nezbyvá mnoho dní naživu! Vždyť viděl, co se stalo s Ježíšem: umučení a ukřižování! Petr z toho musel vyvodit, že Ježíšova předpověď jeho smrti se naplní velmi brzy. Neměl žádný důvod věřit, že bude žít ještě spoustu let, nýbrž že ho velmi brzy čeká hrůzná smrt.

Modlitba v horní místnosti byla pro Petra a další přítomné zkušeností Getsemane!

Ježíš se musel před svým „křtem na kříži“ k tomuto kroku, k tomu strašnému utrpení, probojovat v Getsemanské zahradě. Nyní si museli i učedníci před „křtem Duchem svatým“ projít svou vlastní osobní Getsemane!

Petr mohl vzít roha! Jistě byl v pokušení právě to udělat! Usuzuji, že Ježíš měl podobné hovory i s ostatními učedníky a že byli znepokojeni!!! **V té horní místnosti prožili učedníci svou vlastní Getsemane!** Vydali svůj život jako živou oběť, aby ho Bůh mohl použít ke své slávě. Pro Petra znamenalo „oslat Boha“ oslat ho později svou smrtí. Ale ať už se mělo stát cokoliv: Chtěli skoncovat se svými vlastními představami, plány, cíli, hodnotami, prioritami a motivy. Konec s tím vším! Konec s tímto ubohým životem v ubohém světě! Konec se sny o vysokém postavení v Božím království! Konec s kariérou a prestiží, nadutostí a zbohatnutím! Konec s „wellness náboženstvím“! Chtěli již pouze to, co chce Bůh, ať už se stane cokoliv. Vede to do Božího nového světa a u toho chtěli být!

Tyto věci se staly před křtem Duchem svatým! Byly předpokladem pro to, aby učedníci mohli být Duchem svatým pokřtěni. Toto vydání nevypůsobil křest Duchem svatým, nýbrž muselo tu být, aby Duch svatý přišel!

Pavel proto později píše:

Proto vás vyzývám, bratři, pro Boží milosrdenství, abyste vydali svá těla jako živou oběť, svatou a příjemnou Bohu, skrze vaši rozumnou službu. A nepřizpůsobujte se tomuto světu, ale proměňujte se obnovením své mysli, abyste mohli rozeznat, co je dobrá, příjemná a dokonalá Boží vůle. (Řím 12, 1–2, NBK)

Když se Ježíš ptal Petra, jestli ho miluje, tak Petr řekl ano a byl připraven vykonávat službu. Petr byl připraven účastnit se „bohoslužby“. Vyznávat lásku a pást beránky, také ty větší, ovce... Ale Bůh chce v první řadě jinou bohoslužbu. Úplnou vydanost

života jako svatou a Bohu milou obět. A to (ještě) Petr nechtěl. A jak vypadá tvůj postoj?

Všechno, co se pro Boha koná bez tohoto postoje, si nezaslouží název bohoslužba.

Nechápu, jak se může rozmluva mezi Ježíšem a Petrem takovým způsobem překrucovat. Při většině kázání jde pouze o lásku, lásku, lásku, aniž by lidé chápali, co se tu skutečně děje a co skutečně zahrnuje láska, kterou Ježíš očekává! Vždyť je to očividné: Ježíš na sebe nenechává zapůsobit prázdnými vyznáními lásky! Viděl, jak to vypadá v Petrově nitru! Mohl vyznávat lásku a byl připraven konat službu, ale neměl ten správný postoj, který je pro službu v církvi nezbytný, a neměl takový postoj, jenž by se dal nazvat láskou! Právě to se muselo změnit. Právě k tomu ho Ježíš vyzýval. Právě to (ještě) Petr nechtěl. Právě o to šlo v horní místnosti! O pravou proměnu života skrze obnovení smýšlení. Muselo dojít k tomuto důslednému rozhodnutí a postoji.

Tyto Pavlovy verše o vydání se a posvěcení života jako živé bohoslužbě platí samozřejmě na každý den. Neustále potřebujeme obnovovat svou mysl do větší hloubky. Ale při křtu Duchem svatým nesmí tento postoj chybět.

U Pavla (Řím 12, 1–3) se hovoří o „rozumné bohoslužbě“ a nikoliv o „emocionálně vybičovaném citovém opojení“! Zde potřebujeme svůj rozum! Své chápání! Všechno své soustředění! Abychom se konečně dostali k závěrům, jež může Bůh požehnat. Jak se cítil Petr, když se prodral k tomu, aby skutečně oslavil Boha? Jak se cítil Ježíš v Getsemanské zahradě, když se zcela vydal? Jak se cítil na kříži? Tam nebyly žádné podmanivé návaly emocí, jaké bývají na některých konferencích vyvolávány zvukovými vlnami! Učedníci dali svá těla jako živou, svatou a Bohu milou obět, tak jako se předtím vydal Ježíš. Tímto odevzdáním dokonal Ježíš dílo na kříži. A takové odevzdání je zapotřebí, aby se toto dokonané dílo uskutečnilo v nás.

Vidíš, co všechno bylo nutné, aby učedníci skutečně zažili Letnice? Není tomu tak, že vylití Ducha svatého automaticky činí z vlažných učedníků Duchem naplněné a zapálené apoštoly, skrze zpěv, poskakování a tanec...

Duch svatý pracoval již před Letnicemi, skrze Boží Slovo, skrze samotného Ježíše – Boží Slovo, jež se stalo tělem, skrze vyučování, výklad, výzvy... Duch svatý tím sledoval jeden cíl: odevzdání se Bohu a jeho věci! Duch svatý působil na srdce učedníků „zvnějšíku“, tak aby plně otevřeli svá srdce a vydali se Bohu, tak aby Boží Duch mohl očišťujícím způsobem vstoupit do jejich života.

Zdůrazňuji to proto, že si musíme uvědomit, že Duch svatý není pouhou „silou“, která nás jednoduše promění či nikoliv. Mnozí chodí z jedné konference na druhou a očekávají, že je Duch svatý morálně promění. Potkal jsem lidi, kteří si šli na x konferencích pro modlitbu, ale neshledali žádnou proměnu života, takže jdou na další konferenci, anebo to vzdají. Avšak: **Je vzpourou očekávat od Boha to, co on očekává od nás.** Co by si pomyslela matka o svém synovi, kdyby ho vybízela k tomu, aby si uklidil pokoj a on by odpověděl: „Ne, já čekám na to, až to pro mě uděláš ty.“ Bůh očekává, že svůj život dáme před ním do pořádku! A to hned! A my říkáme: „Ne, to má laskavě udělat Bůh skrze křest Duchem, jinak budu nadále hřešit.“ Vidiš tu chybu? Mluvil jsem s některými lidmi, kteří chodili od konference ke konferenci, aby se za ně někdo modlil. Když jsem se jich pak konkrétně zeptal, jestli skutečně chtějí zanechat toho či onoho hříchu, tak jasně řekli, že ne! Zvláštní. Chtějí být pokřtěni Duchem svatým, ale srdcem Bohu říkají, že vůbec nechťejí. Co vlastně chtějí? Pravděpodobně chtějí soucit a porozumění, aby mohli nadále žít ve svých hříších – takovýto postoj má i Satan.

Nikde v Bibli nestojí, že Bůh vyzývá hříšníky, aby si chodili pro modlitbu k ostatním. Ne, vybízí je k obrácení! Kouzelník Šimon na tom byl zrovna tak. Petr ho vyzývá k obrácení, ale on se obrátit nechce – prosí však Petra, aby se za něj modlil! Udělal to

Petr? Vyřešilo to něco? Pokud by tomu tak bylo, tak by to Lukáš jistě zapsal, ale on to neučinil. Můžeme z toho vyvodit, že Šimon zůstal takový, jaký byl. Chtěl všechno, kromě obrácení. Chtěl se nechat pokřtít, chtěl Ducha svatého, chtěl přimluvu, ale nechtěl se obrátit! Takových jsem potkal spoustu – rovněž mezi kazateli a vedoucími.

Křest Duchem svatým není něco, co obchází naši vůli, postoj a víru a automaticky z nás činí svaté! Pokud by tomu tak bylo, jak by mohl někdo poté odpadnout? Ne! Duch svatý je Bůh! Chce vstoupit do našeho života, pokud se skutečně odvrátíme od hříchu a kajícně k němu přijdeme! Ale mnozí nechtějí se svými hříchy skoncovat a nahrazují pravý život s Bohem citovým opojením na náboženských hudebních akcích nabitých emocemi. Je to tak, jak to řekl Pavel. Žijeme v době, kdy lidé nechtějí snést jasné vyučování Bible a slyší raději na řečníky a „proroky“, kteří jim říkají věci, jež jim lechtají uši. „Tělu“ se nelíbí žít svatý život.

SÍLA KE SVĚDECTVÍ SKRZE DUCHA SVATÉHO

KAPITOLA 12

Ježíš mluví o síle ke svědectví, když hovoří o Otcově zaslíbení, o Duchu svatém.

...ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky... (Sk 1, 8)

Mohli bychom se také ptát: Co vlastně oslabuje naše svědectví pro Ježíše? A jak se v nás uvolňuje síla Ducha svatého ke svědectví?

V Bibli stojí: „Vaše hříchy vám zavírají ústa.“

Petr měl všechny důvody k tomu, aby držel svou „velkou pus“ zavřenou. Nezapřel snad třikrát Ježíše? On, který toho tolik věděl, který toho s Ježíšem tolik zažil! Nevěříš, že Satan Petrovi šeptal do ucha: „To je ale drzost! Takový neschopný člověk jako ty chce od druhých očekávat obrácení a poslušnost Bohu? Podívej se na svůj život! Co chceš kázat, když tu před tebou stojí ta služka, které jsi lhal, když se ptala, jestli patříš k Ježíši? Petr by neměl žádnou sílu kázat v Jeruzalémě. Hořce plakal, a to právem, když si uvědomil, že Ježíše třikrát zapřel.

A nyní? Třikrát vyznal svou lásku a Ježíš si všimnul, že nezměnil svůj postoj... Petr věděl, jak je ubohý! Takže neměl žádnou sílu ke svědectví.

Často jsem to slyšel. Lidé mi říkali: „Ve svém městě raději nic o Ježíši neříkám, neboť ostatní tady znají můj starý život...“ Je v tom určitý respekt vůči Ježíši. Člověk možná mluví jako Petr o „lásce“, ale vlastní hříchy mu zavírají ústa. A pokud je upřímný, tak se třeba ani tak moc měnit nechce?! Daří se mu přece dobře! Jsou tu biblické vědomosti, možná i uznání v církvi, ale postoj? A co si skutečně o mně a mém životě myslí Bůh? Může mě opravdu co nejlépe používat pro své království tak, jak sám chce? Tady se mnozí podobají Petrovi před Letnicemi.

Je načase, aby Petr a jemu podobní získali nový život! Je načase, aby lidé v Jeruzalémě poznali nového Petra, takového, který je pokřtěn Duchem. Jinými slovy: **Aby poznali někoho, komu jsou odpuštěny hříchy a kdo dal před Bohem a bližními do pořádku svůj postoj a má proto sílu ke svědectví, protože je plně pod Božím vlivem!**

Kdyby Petr nevzal vážně jasná Ježíšova slova, pokud by si neuvědomil svou vinu, nehledal odpuštění a nepřijal je, pokud by nezměnil svůj postoj, pak by se z něj jakživ nestal mocný kazatel. A pokud by se Petr vědomě a prakticky nevydal po nové cestě, pak by Letnice nezažil. Mohl by jezdit po všech „křesťanských konferencích křtu Duchem“ a poskakovat z nohy na nohu, nic by mu to nepřineslo.

Vidíš, že sílu ke svědectví nemůžeme oddělit od pravého obřazení a odpuštění. Boží Duch není pouze silou, nýbrž Osobou! Kdybych měl kázat na náměstí sám, tak možná nebudu mít odvalu. Ale když věřím, že Ježíš je se mnou, pak už nejsem sám! Boží Duch mi skrze víru dává ke kázání sílu! Ale nepůsobí jako nějaký „energetický nápoj“, nýbrž jako přítomná Osoba! Někteří by se odvážili přiznat se na náměstí k Ježíši, pokud u toho bude 300 věřících a ani jeden neobrácený. Pak se možná cítíme silní. Ale víra přece říká: Ježíš je se mnou po všechny dny! Lepší

jeden živý Kristus než 300 křesťanů! Pouze s Ježíšem jsme vždyc-
ky v přesile! Pravá víra nás posílí! Tak chce Bůh obnovovat náš
život! Skrze naši víru v něj, pochopení jeho Slova a poslušnost
jemu. Náš život má naplnit Boží realita! Celým svým životem
bychom se měli dostat pod posvěcující Boží vliv. Pouze pokud
si uvědomujeme své staré a současné hříchy, vyznáváme a opou-
štíme je, a pouze pokud to myslíme vážně a obrátíme se k Bohu,
pouze tehdy můžeme být pokřtěni Duchem svatým a zažít to, co
má Ježíš na mysli, když říká:

*...ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi
svědky...*

**Nemůžeš dostat sílu Ducha svatého a současně si ve svém ži-
votě držet vědomé hříchy. Jedno vylučuje druhé.**

**Na jedné straně je psáno: Vaše vlastní hříchy vám zavírají ústa,
a na druhé straně stojí, že máme dostat sílu, abychom vydá-
vali svědectví. Teď přemýšlej logicky! Co v nás musí tato síla
Ducha svatého vypůsobit, abychom se z člověka se zavřenými
ústý stali odvážným svědkem? Není to tak těžké! Tato síla Du-
cha svatého musí odpouštět hříchy!**

**Není to nádherné?! Je to takto jednoduché! Ale jde to pou-
ze tehdy, když se odvrátíme od hříchu a skutečně chceme žít
v harmonii s Bohem! A právě takové obrácení muselo předchá-
zet Letnicím! I zde jasně vidíme: Křest Duchem svatým není
žádnou „druhou zkušeností“, nýbrž jde v první řadě o od-
puštění hříchů a s tím spojené mocné osvobození ke službě
vydávání svědectví!**

Pokud chceš pokračovat v hříchu, pak Duch svatý nepřijde. A ne-
mluvíme zde o „velkých či malých“ hříších, nýbrž o tvém postoji
ke hříchu jako takovém.

Pokud není v pořádku postoj ke hříchu, pak člověk nemá ani správný postoj k Bohu! Nejedná se o lásku k Bohu, pokud zde zároveň není odpor vůči hříchu.

Jedno je však jisté: Bůh nás chce pokřtít Duchem svatým a chce s námi žít!

Když Bůh vidí nějakého kajícího člověka, který uvěří v Ježíše, pak neučiní nic raději, než že vstoupí do jeho života, pokřtí ho Duchem svatým a začne s ním nový život. Ježíš řekl:

Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí! (Lk 11, 13)

Bůh chce. Chce to tak moc, že Ježíš byl dokonce hotov kvůli tomu zemřít. Nyní netouží po ničem více, než toto dokonané dílo uskutečňovat v nás lidech! Ježíš je připravený! A nepožaduje toho přespříliš. Pokud se chceš dostat do svatého nebe ke svatému Bohu, pak musíš změnit svůj život.

Je to podivuhodné, ale je to pravda. Existují lidé, kteří se z nejhlubšího bahna hříchu upřímně obrátí a bez problémů zazijí křest Duchem svatým, aniž by to uměli správně teologicky vysvětlit, a existují jiní, kteří jsou již 50 let v církvi a dokáží všechno teologicky zařadit, ale mluví jako slepec o barvě a svými diskuzemi se dostávají stále více mimo! Přitom křest Duchem svatým není něco, o čem bychom měli diskutovat, nýbrž spíše něco, kde bychom měli konečně přestat s diskuzemi o hříchu či jeho přikrašlováním, a odevzdat se Bohu!

MÁŠ DUCHA SVATÉHO – ANEBO MÁ ON TEBE?

KAPITOLA 13

Často jsem slyšel rozhovory, diskuze, semináře a kázání, kde šlo o otázku „jak můžeme získat Ducha svatého“. A vskutku, jsou určitá biblická místa, kde jde o to, že máme získat Ducha svatého. Ale celkem vzato se nejedná o to, že „máme získat Ducha svatého“ jako nějaký „majetek, který nám dělá dobře“, nýbrž otázkou je, jak Duch svatý získá nás! Rozumíš tomu rozdílu? Jde o to, abychom se stali poslušnými Bohu. Při četbě následujícího verše si povšimni souvislosti mezi tím, kdo je svědkem a tím, kdo obdrží Ducha svatého.

My jsme svědkové toho všeho a s námi Duch svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají. (Sk 5, 32)

Ducha svatého nezíská člověk díky tomu, že poskakuje, křičí či zpívá až do extáze, nýbrž když se od neposlušnosti obrátí k poslušnosti.

Téma „křest Duchem svatým“ se nedá oddělit od poslušnosti. Bůh přikazuje (!) obrácení od hříchu.

Bůh ale přehlédl časy této nevědomosti a nyní ukládá všem lidem všude, aby činili pokání. (Sk 17, 30)

Když jde v Bibli o vztah mezi Bohem a člověkem, pak můžeme klidně používat slovo „pozvání“. Ale když jde o téma hřích, pak Bůh nezve, nýbrž ukládá obrácení! Pouze je nenavrhuje! Ducha svatého s veškerým požehnáním obdrží ti, kdo jsou Bohu poslušní.

My jsme svědkové toho všeho a s námi Duch svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají. (Sk 5, 32)

Boží hněv a soud v plamenech čeká na ty, kteří nejsou poslušni evangeliu.

Proto jsme na vás hrdi v církvích Božích, neboť vaše víra je vytrvalá v každém pronásledování a útisku, které snášíte: to je předzvěst spravedlivého soudu Božího. Tak se stanete hodnými Božího království, pro něž trpíte. A je spravedlivé, že Bůh všem, kteří vás utiskují, odplatí útkem, a vás utiskované spolu s námi vysvobodí, až se zjeví Pán Ježíš z nebe se svými mocnými anděly, aby v plameni ohně vykonal trest na těch, kteří neznají Boha, a na těch, kteří odpírají poslušnost evangeliu našeho Pána Ježíše. Jejich trestem bude věčná záhuba, daleko od Pána a slávy jeho moci... (2Te 1, 4–9)

V listu Římanům se nachází nejpodrobnější výklad evangelia. Tento list začíná a končí cílem apoštola Pavla: poslušností z víry.

Skrze něho jsme přijali milost apoštolského poslání, aby ke cti jeho jména uposlechly a uvěřily všechny národy; (Řím 1, 5)

Sláva tomu, který má moc upevnit vás ve víře podle mého evangelia a podle zvěsti Ježíše Krista: v ní je odhaleno tajemství, které od věčných časů nebylo vysloveno, nyní je však zjeveno prorockými Písmy a z příkazu věčného Boha stalo se známým mezi všemi národy, aby je poslušně přijali vírou. (Řím 16, 25–26)

V centru listu Římanům stojí poslušnost víry ze srdce:

Díky Bohu za to, že jste sice byli služebníky hříchu, ale potom jste se ze srdce přiklonili k tomu učení, které vám bylo odevzdáno. (Řím 6, 17)

Nikoliv z donucení či ze strachu, nýbrž z přesvědčení, z lásky k Bohu! O této poslušnosti jsem na moderních „konferencích křtu Duchem“ mnoho neslyšel! Ale Bible o ní mluví neustále!

Vidíme tedy, že získání Ducha, neboli život v plnosti Ducha, nemůžeme oddělit od naší poslušnosti.

CO ZNAMENÁ PLNOST DUCHA SVATÉHO?

KAPITOLA 14

Slyšel jsem mnohé mluvit o plnosti Ducha takto: „Bůh vás chce naplnit Duchem svatým!“ Zní to zrovna tak, jako bychom byli láhvemi a teď nás chce Bůh naplnit Duchem svatým, jen odzátkovat a hotovo! A zatrást! Poskakovat! Bublat! Stríkat! Ale tak to není! Nýbrž u „plnosti“ jde o to, abychom se nejprve dostali pod Boží „vliv“ a potom stále více a více do harmonie s Bohem! Jde o růst v posvěcení. Pavel říká, že máme být naplněni veškerou plností Boží (Ef 3, 19). Přečti si někdy kapitoly, které předcházejí a následují! Stěží najdeme v Bibli jasnější výzvu k posvěcení života, k proměně do Kristovy podoby! Přečti si sám, jak jasně Pavel v listu Efezským vyzývá k obrácení od hříchu a Satana a zcela zřetelně říká, že hříšníci nespátří Boží království!

Pavel tím nemyslí nazdvihnout víčko – pustit Ducha dovnitř – zavřít víčko – výsledek: cítíme se dobře! Duchovní tableta extáze! Jde však o to, abychom se celým svým životem dostali pod Boží vliv, abychom celý svůj život uvedli do harmonie s Bohem a jeho cíli, prioritami, hodnotami a příkázáními. Bez přesvědčení, že poslušnost Bohu je tím nejlepším, co se nám může přihodit, to nepůjde. Bez poslušnosti z víry a ze srdce jsme nepochopili evangelium, anebo jsme mu vědomě neposlušní. A musíme brát vážně důsledky, jež z toho vyplývají (2Te 1, 4nn).

Jde opravdu o to, že se Kristus chce stále více stávat v našem životě skutečností. To má Pavel na mysli, když mluví o tom, že máme být naplněni veškerou plností Boží, a nikoliv nadzvihnout víčko, pustit Ducha dovnitř, potom dobře protřást, aby to kypělo, prskalo a jiskřilo. Tak říkají na konferencích: „Více plnosti Ducha!!!“ Ale co to má být?! Hlasitější hudba? Další a další opakování stejných textů? Ještě intenzivnější kvílení u zpěvu? Ještě mohutnější chichotání a smích? Ještě větší válení se po podlaze? Mocnější poskakování kolem? Více hysterického jekotu? Silnější šhubání?! **Připravovali se učedníci na Letnice a přijetí Ducha takto?** Anebo bychom se raději měli připravovat tak, že stále více chápeme a bereme vážně Boží slovo, evangelium a Ježíše Krista? Tím, že rozjímáme, modlíme se, činíme rozhodnutí a skrze rozhodnou víru a obrácení se naprosto a zcela odevzdáváme Bohu, abychom žili v posvěcení a tento svatý život prohlubovali?

A jak zůstáváme v plnosti Ducha? Tak, že se každý den staráme o to, abychom se citově dobili? Zažil jsem lidi, kteří si pustili na plné pecky „křesťanské techno“ a potom poskakovali a u toho řvali, jako by je na nože bral, aby se duchovně naplnili... Horší byli pouze Baalovi proroci za Elijáše.

Co činil Ježíš, aby zůstal v plnosti Ducha? Podívej se, co dělal v Getsemanské zahradě, když byl pokoušen! Modlil se, aby zůstal v harmonii s Boží vůlí. To, co je nám dnes zapotřebí, když jsme pokoušeni, je takováto modlitba, s takovýmto postojem.

To, co se dnes do určité míry odehrává na mnoha „křesťanských konferencích či koncertech“, není nic jiného, než „pohanské zvyklosti“ zabalené do křesťanského hávu. Vybičovat se pomocí hudby či přivést se do extáze patřilo k baalovským náboženstvím. Je šílenstvím, co všechno se dnes nabízí jako „křesťanské“. Zažil jsem takové křesťanské akce, kde skutečně řádl ďábel! V tom nejpravdivějším smyslu slova! Všechno začíná neškodně, několik krásných písní, ty zrychlují, jsou hlasitější, následuje opakování, zase opakování, dokud člověk nevypne mozek a nedostane se do extáze, zbavený vůle, a potom to vypuk-

ne! Padání, válení se, poskakování, smích, křik, řev! Byl jsem na vícero „konferencích křtu Duchem“, kde poté „řečníci“ z pódia vystartovali na lidi a začali rvát jako posedlí, poráželi je, lidé padali či naprosto šileli... Démonický blázinec – a všechno ve jménu Ježíše... Budte opatrní! Ne všechno, co se odehrává ve jménu Ježíše, je skutečně Boží vůlí!

VE JMÉNU JEŽÍŠE! VE JMÉNU JEŽÍŠE! VE JMÉNU JEŽÍŠE!...

KAPITOLA 15

V takových kruzích, kde se praktikují „falešné křty Duchem“, je rovněž široce rozšířené magické používání jména Ježíš. Ježíš řekl, že se máme modlit v jeho jménu. Ale co tím myslel? Je to zcela jednoduché. Když jsem zaměstnán u nějaké firmy a něco pro tuto firmu nakupuji, tak to pro tu firmu nakupuji ve jménu oné firmy. Smím přirozeně kupovat pouze takové věci, které jsou skutečně v zájmu firmy. Právě to má Ježíš na mysli. Máme se modlit za věci v jeho jménu, to znamená za takové věci, které jsou v souladu s Ježíšem a jeho královstvím, za věci, které Ježíš chce! **Modlit se ve jménu Ježíše znamená modlit se v harmonii s Boží vůlí (1J 5, 14)!** Absolutně vůbec nejde o to, že své modlitby musíme vždy zakončovat slovy „ve jménu Ježíše“. Někteří používají „ve jménu Ježíše“ jako magickou formulku a myslí si, že pokud svou modlitbu takto nezakončí, pak Bůh neslyší. Ale tak to není! Jsou modlitby, jež Bůh nemůže vyslyšet, protože jsou zlé, jak říká např. Jakub (Jk 4, 3). Nebo se je Bůh zdráhá vyslyšet, protože lidé nechtějí zanechat hříchu (Iz 1, 15). Špatné modlitby se slovy „ve jménu Ježíše“ nestanou lepšími a dobré modlitby nebudou skrze „ve jménu Ježíše“ vyslyšeny rychleji!

Bůh v přikázáních řekl jasně, že jeho jméno nemáme zneužívat. Ale co se dnes děje? Lidé řvou desetkrát za sebou „Ve jménu Ježíše! Ve jménu Ježíše! Ve jménu Ježíše!...“ Protože si myslí, že se tím bude manifestovat uskutečnění jejich přání. Potom to zní takto: „Nyní uvolňuji finance! Ve jménu Ježíše, ve jménu Ježíše!“ ... Je očividné, že zde dochází k magickému porozumění působení Ducha svatého, a tedy i magickému používání jména Ježíš. Byl jsem v jedné „církvi“, kde byli dopředu zavoláni všichni obchodníci a potom všichni volali: „Ve jménu Ježíše! Zákazníci přijďte! Ve jménu Ježíše! Zákazníci přijďte!...“ To je magie! Lidé, kteří provozují bílou magii, nedělají nic jiného. Viděl jsi kdy v Bibli, že by nějaký z apoštolů činil něco takového? Ne!!! Představ si, že bych začal v hobby marketu na nějakého pracovníka křičet: „Ve jménu firmy!! Dej mi zboží! Ve jménu firmy!! Ve jménu firmy!!!“ Zavolal by policii a sanitku! Zde je základem zcela chybný obraz Boha a Ducha. Je to hodno ústavu pro choromyslné! Pročti si někdy Skutky apoštolů 9, verše 10 – 18. Tam uvidíš jasný příklad toho, co to znamená, modlit se ve jménu Ježíše. Tady někdo dostává konkrétní pověření uzdravit druhého, má ale starosti a obavy. Ty jsou v modlitbě odstraněny a poté jde a jednoduše vykoná svou povinnost, jak mu byla uložena – a Bůh koná své. Tak prostě to je. Bez poskakování, bez opakování, bez „ve jménu Ježíše, ve jménu Ježíše, ve jménu Ježíše!!!!“

Duch je často vnímán jako nějaká „magická síla“ a jméno Ježíš jako „magická formulka“, která má tuto sílu vypůsobit. Mluva je „křesťanská“, ale jsou to pohanské vlivy, jež si sem našly cestu – avšak běda, pokud na to někoho znepokojeně upozorníš! Potom můžeš něco zažít!

Mnozí to nepozorují, protože se to přece děje „ve jménu Ježíše“! Ale nesmíme být tak slepí! Četl jsem v novinách inzerát nějaké jasnovidkyně, která propagovala své služby. Psala, že umí vykládat karty, číst z kávové sedliny a že se vyzná v Ježíšově učení!

V těchto kruzích se to nazývá „bílou magií“. Tato forma magie našla už před dlouhou dobou cestu do křesťanských kruhů a způsobila zde ohromné škody!!! Ježíš ví, o čem mluví:

Ne každý, kdo mi říká, Pane, Pane, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi řeknou v onen den: Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů? A tehdy jim prohlásím: Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti. (Mt 7, 20–23)

Budte opatrní! Ne všechno, co se odehrává v Ježíšově jménu, je skutečně Ježíšovou vůlí! Kdo skutečně žije v Boží vůli a modlí se tedy v Ježíšově jménu, ten ví, že ho Bůh vyslyší. Ten nemusí ani ječet, ani opakovat, ani se bičovat do extáze či šilenství... To všechno činili Baalovi proroci, aby přišel oheň z nebe. Eliáš to neměl zapotřebí. Jednoduše se modlil jednu modlitbu a Bůh ho vyslyšel (Jk 5, 17). Tak prosté to je.

KŘEST DUCHEM SVATÝM A BOŽÍ ZÁKON

KAPITOLA 16

Jan Křtitel byl posledním prorokem, který odkazoval na Ježíše a křest Duchem svatým – ale nebyl prorokem jediným! Celý Starý zákon k této události směřuje, ale s jakým cílem? Bůh říká:

*Vložím vám do nitra **svého ducha**; učiním, že se budete řídit **mými nařízeními**, zachovávat **moje řády** a jednat podle nich ... budete mým lidem a já vám budu Bohem. (Ez 36, 27–28)*

Tato prorocství nesmíme přehlížet! Co je tedy tím velkým tématem celé Bible? Všichni lidé jsou hříšníci a Bůh nás chce vysvobodit od hříchů a vést společně s námi duchovní život. O tom pojednávají celé dějiny izraelského národa. Bůh chce být jejich Bohem. Ale jde to pouze tehdy, když dodržují jeho zákony a naplní je láskou, ale oni to neberou vážně a odpadají. Bůh je volá k obrácení a chce, aby konečně dodržovali jeho nařízení a nechali ho ve svém životě být Bohem! Ale to oni tehdy nechtěli a většina to nechce ani dnes! Když velicí kazatelé volají „probuzení“ či „oheň“, pak tu máme akci! Když mluví o „pokoji“, pak jsou všichni „spokojení“. Ale běda, pokud někdo začne mluvit o Božím „zákoně“ a že se musí dodržovat, protože je správný a důležitý... Kaziš atmosféru! Tady vidíš, jak dalece jsme

vzdálení od pravého života v Duchu! Neboť Bible rozumí odpadnutí tak, že lidé nechtějí za Zákonem vidět Boha a Zákon neuznávají, a tudíž ani nedodržují. Probuzení je pravý opak! Lidé rozpoznávají za příkázáními Boha a důležitost dodržování Božích příkázáních v lásce!

Co to má prosím být za „probuzení“, pokud nezahrnuje morální obrácení?! Tisíce dnes čekají na „probuzení“ a spojují s tím „poznání Boha“ ze strany širokých mas populace, skrze nadpřirozená zjevení a projevy Ducha. AVŠAK: I kdyby se Bůh mocně zjevil a lidé by jej „poznali“, nebylo by to ještě probuzení v biblickém smyslu slova!!! Taková „probuzení“ se odehrávala i tehdy, když Ježíš konal znamení a zázraky! Lidé chválili Boha, věřili ve jméno Ježíš, ALE NECHÁPALI EVANGELIUM A NEOBRÁTILI SE, NÝBRŽ PŘIBILI JEŽÍŠE NA KŘÍŽ!!! Je absolutně nebiblické myslet si, že se lidé automaticky obrátí, když uvidí znamení a zázraky! To zažíval Ježíš po tři roky! Vracíme se znovu k bodu, že „vědomosti“ či „poznání“ ještě neznamenají obrácení! Bohu nejde o to, aby všichni věděli, že existuje, nýbrž aby se poslušně obrátili!!! Pravá obrácení by byla pravým probuzením! Ale o to se v takových kruzích, kde se „prorokuje“ probuzení, často nestojí. Je prorokováno probuzení bez morálního obrácení a posvěcení – to jsou probuzení ďáblova. Taková „probuzení“ se odehrávají stále znovu! Škubání, křik, válení se... Zachraň se, kdo můžeš!

Boží prorocství přivádějí vylítí Ducha do souvislosti s dodržováním příkázání, a to z porozumění, přesvědčení a lásky. O tom však chce dnes sotva někdo slyšet. Ovšem „křest Duchem“, který jde na úkor svatého života, je nápad Satanův. Křest Duchem, který nemá na zřeteli důsledné obrácení, křest Duchem, v jehož základu nestojí pravé pokání, křest Duchem, jenž zamlčuje dílo kříže a ponechává hříšníka takového, jaký je, to je křest Duchem démonů, těch, kdo svádí a kdo jsou svedeni – a něco takového jsem zažil až příliš často. Kdo je pokřtěn Duchem svatým, ten může říci spolu s žalmistou:

Hospodinův zákon je dokonalý, udržuje při životě. Hospodinovo svědectví je pravdivé, nezkušený jím zmoudří. Hospodinova ustanovení jsou přímá, jsou pro radost srdci. Hospodinovo přikázání je ryzí, dává očím světlo. Hospodinova bázeň je čistá, ob stojí navždy. Hospodinovy řády jsou pravda, jsou nejčistší spravedlivé, nad zlato vzácnější, nad množství ryzího zlata,... (Ž 19, 8–11)

Mnozí chtějí skrze víru dosáhnout bohatství, ale zde je něco, co je žádoucnější než zlaté pruty! Právě k tomuto poznání se musí, mimo jiné, dospět, pokud má dojít ke křtu Duchem! Někteří řeknou: „Ale to je Starý zákon!“ Ale kdo tak přemýšlí, ten něco nepochopil! Pavel v Novém zákoně mluví o Písmech Starého zákona jinak:

Veškeré Písmo (a mluví o Starém zákoně, protože Nový zákon ještě ani neexistoval) pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu. (2Tm 3, 16)

Chceš to? Být náležitě vybaven ke každému dobrému činu? Chceš učení, usvědčování, nápravu, výchovu ve spravedlnosti, chceš být připraven od Boha? Právě zde koná Duch svatý (J 14, 26), tak aby došlo ke křtu Duchem svatým, a potom s tím Duch svatý jistě nekončí! To jsou věci, které potřebujeme na každý den.

Mnozí dnes říkají, že Boží zákon již neplatí, protože Pavel mluví o tom, že zákon byl odstraněn. Jen se toho nyní v krátkosti dotknu, neboť jsem na toto téma vydal zvláštní knihu. Zcela stručně: Jedná se zde o chybné porozumění Starému zákonu a Pavlovi. V Bibli totiž existují různé zákony a otázkou je, který zákon je zrušen? Přírodní zákony? Nebo zákon víry? Nebo zákon Ducha? Anebo zákon hříchu? Desatero přikázání anebo zákon Mojžíšův? Když jsem se na to zeptal jednoho známého kazatele, jen na mě hleděl s otevřenými ústy!

Mnozí nikdy nepřemýšleli o tom, že v Bibli existují různé zákony! Kde tedy stojí, že je zrušeno desatero? Nikde!!!

Ve Starém zákoně je řeč o 2 velkých zákonech. Zaprvé je to desatero zapsané do kamene Božím prstem a uložené do schrány smlouvy (Ex 25, 16) a zadruhé Mojžíšův zákon, zapsaný Mojžíšem vlastní rukou na pergamen a uložený nikoliv do schrány smlouvy, nýbrž po její straně (Dt 31, 26) – protože právě Mojžíšův zákon je skrze Ježíše odstraněn – a nikoliv desatero!

Vidíš, jak Bible činí rozdíl mezi oběma zákony? Desatero Božích přikázání zůstává platné po celou věčnost, to Pavel nemyslí, když říká, že je zákon zrušen. Jde o obětní předpisy zákona Mojžíšova! Ty byly uloženy po straně schrány smlouvy, protože byly později odstraněny prostřednictvím Beránka Božího na kříži! Všechny tyto zvířecí oběti byly symbolem pro Ježíše a nyní Ježíš jako Beránek Boží zemřel za hříchy světa a tím je tento zákon odstraněn! Tak jednoduché to je s oním zrušeným zákonem. Není odstraněno desatero, nýbrž rituální zákon, protože ten byl skrze Ježíše na kříži naplněn! Bylo ho potřeba právě proto, že důležité desatero bylo porušováno! Proto potřebujeme odpuštění. Proto zavedl Ježíš Mojžíšův zákon s obětními předpisy, které svědčily o Ježíši a byly skrze jeho dílo učiněny nadbytečnými. Potřebujeme odpuštění, abychom se mohli obrátit a poté dodržovali Boží přikázání, naplnění Duchem a z lásky, protože jsou důležitá, správná a svatá. Kdyby bylo zrušeno desatero, pak by Bůh zrušil sám sebe, neboť jak desatero začíná? „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh!“ Kde má desatero svůj původ? V BOŽÍ MORÁLCE! Bůh je zavázán tomu, co je dobré a správné a zavazuje nás k tomu, dodržovat jeho přikázání. Kdo ignoruje desatero, ten ignoruje Boha. Kdo chce zrušit desatero, ten chce zrušit Boha! Představ si, že bych se postavil za stěnu z lepenky a vyvrtal bych v ní 10 dírek, kterými bych prostrčil svých 10 prstů a pak řekl: „Jsem Kornelius Novak!“ Je pak tak těžké pochopit, kdo je s těmito 10 prsty neoddělitelně spojen? Je

tak těžké pochopit, kdo tady k tobě natahuje svých 10 prstů? Bůh k nám zde vztahuje ruce! Chce s námi žít v harmonii! A co se stane tomu, kdo mi zlomí malíček? Není to tak hrozné, vždyť mi zlomil pouze malíček? Anebo teď má ohromný problém se mnou? Jak je to s porušením jednoho „malého přikázání“? Většina lidí prostě nerozumí, že tady jde o Boha!

Slyšel jsem „hvězdné kazatele“, kteří se na tomto místě nacházejí v naprostém bludu, protože prostě nechtějí číst Bibli. Tak svádějí tisíce lidí k tomu, aby se neobrátili a nadále porušovali Boží přikázání a ještě se u toho cítili duchovně! Jeden uznávaný kazatel v Norsku mrštil při jedné bohoslužbě desaterem demonstrativně do koše, za povyku „probuzených křesťanů“ – absolutně zaslepení! Ježíš řekl:

Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane. Kdo by tedy zrušil jediné z těchto nejmenších přikázání a tak učil lidi, bude v království nebeském vyhlášen za nejmenšího; kdo by je však zachovával a učil, ten bude v království nebeském vyhlášen velkým. (Mt 5, 17–19)

Ježíš jasně mluvil o tom, že ani Zákon, ani poselství proroků není zrušeno. Naopak: K vyjití Ducha svatého dojde pouze tehdy, když se obrátíme k Bohu a dodržování přikázání! Toto poselství se táhne všemi proroctvími, které v Bibli k vyjití Ducha směřují.

Pavel mluví konkrétně o tom, že „láska“ naplňuje jednotlivá Boží přikázání (Řím 13, 8 – 10). Kdo má pravou lásku k Bohu, ten naplňuje desatero láskou a životem, slovy a skutky!

Někteří si myslí, že mohou klidně nadále hřešit, protože stojí pod „milostí“. Ale podívej se, co říká Bible o cíli milosti a zkoumej, jestli se to shoduje s tím, co jsi slyšel či co si sám myslíš?

Boží spásná milost se totiž zjevila všem lidem. **Učí nás**, abychom se zřekli bezbožnosti a světských žádostí a žili na tomto světě rozvážně, spravedlivě a zbožně, v očekávání té požehnané naděje – slavného příchodu našeho velikého Boha a Spasitele Ježíše Krista. On dal sám sebe za nás, aby nás vykoupil z veškeré nepravosti a **očistil** si pro sebe zvláštní lid, horlivý konat dobro. (Tt 2, 11–14, B21)

Tady se odehrává křest Duchem svatým! Ježíš si očišťuje vlastní lid! V které zemi omilostní zločince a pak jim řeknou „od teďka už to se zákonem nemusíte brát tak vážně!“ Kde existuje něco takového!? Nikde! U Boha teprve ne! Musíme se obrátit, abychom mohli být omilostněni a musíme žít v posvěcení, pokud chceme pod milostí zůstat! Kdo svým životem nedokazuje, že je na úzké cestě do svatého nebe, ten se tam také nedostane!

Právě zde má své místo křest Duchem svatým! Právě k tomu směřuje Boží milost! Nenechává nás takovými, jací jsme, nýbrž nás bere přímo do posvěcení. Bůh sám si **očišťuje** svůj lid za vlastnictví! Bůh křtí a potom jde o to, stále více se naplňovat – růst v posvěcení. Boží milost nás vychovává a nenechává nás takovými, jací jsme! Na této cestě zažíváme větší hloubku, šíří a výšku radosti z čistého svědomí a radost, již prožíváme, když činíme dobře druhým, neboť čím dál tím více milujeme Boha a bližního, nikoliv pouze slovy, nýbrž rovněž činy, tak jak to Pavel napsal výše: „...očistil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích“.

Co mají Bůh a bližní z toho, když pár chlápků poskakuje na konferencích, emocionálně se napumpuje a potom nadále žije v hříchu? Co má Bůh a svět z toho, když tisíce lidí zpívají o lásce, rozplývají se a mluví o milosti, pokud se morálně neobrátní a nečiní pokroky v posvěcení a za jejich vírou nenásledují dobré skutky? Bohu to jde pouze na nervy! To řekl již kdysi:

Přicházejí k tobě, jako když se schází lid k rokování, a sedají si před tebou jako můj lid. Poslouchají tvá slova, ale podle nich nejednají. V ús-

tech mají horoucí slova o tom, co udělají, ale jejich srdce tlhne za jejich mrzkým ziskem. Tys pro ně jako ten, kdo horoucně a krásně zpívá a pěkně hraje. Poslouchají tvá slova, ale vůbec podle nich nejednají. Až to přijde, a už to nadchází, poznají, že byl mezi nimi prorok. (Ez 33, 31–33)

Není to zajímavé, jak přesně Bůh předpověděl, co můžeš zažít na x „křesťanských konferencích a bohoslužbách“? Písně o lásce, až se člověk vznáší v oblacích, milost, milost, milost – ale milost, která zamlčuje důsledné obrácení a horlivé dobré skutky!!! Nejde zde o dobré skutky, jimiž si má člověk zasloužit Boží lásku, nýbrž o dobré skutky, které jsou ovocem pravého obrácení!

Bůh to říká naprosto jasně: Milostné písně bez důsledného obrácení od hříchu a poslušnosti jeho Slovu ho nezajímají. To řekl Bůh skrze proroka Ezechiele, to řekl také Ježíš Petrovi. Do nebe se nedostane ten, kdo nejhlasitěji dával najevo lásku, nýbrž:

Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši. (Zj 14, 12)

Jde to vyjádřit ještě jasněji? Ale v kruzích, kde je chybné pochopení křtu Duchem svatým, tam se často chybně chápe také mnohé další. Tito lidé člověka, který přijde s tím, že se mají dodržovat Boží přikázání, hned oceňují jako „zákoníka“. Přitom proroci říkají jasně, že právě to je cílem vylití Ducha a Ježíš to zřetelně potvrzuje, jak můžeme číst ve Zjevení. Pokud jsme pokřtěni Duchem svatým a jím naplnění, potom naplňujeme Boží přikázání láskou, stejně jako Ježíš. Potom pouze nelžeme, nýbrž říkáme pravdu! Nedychtíme po ženě či domě bližního, nýbrž jsme spokojeni s tím, co máme! Nekrademe, nýbrž namísto toho dáváme! ... To znamená naplňovat Boží přikázání láskou!

Kdo nenaplňuje Boží přikázání láskou, ten si nemůže namalovat, že má plnost Ducha!

ROZDÍL MEZI DUCHEM POKŘTĚNÝM KŘEŠŤANEM V PROCESU POSVĚCENÍ A ZÁKONICKÝM ČLOVĚKEM

KAPITOLA 17

Četní lidé nerozumějí rozdílu mezi zákonickým člověkem a křesťanem pokřtěným Duchem! Mnozí mají tak převrácené „poznání“, že si myslí, že člověk, jenž mluví o Božím Zákoně, je zákonický! Některé kruhy skutečně žijí v takovém bludu, že ihned řeknou: „Ten je zákonický“, když někdo řekne, že se musí dodržovat Zákon. Dávej dobrý pozor:

Zákonický člověk dodržuje přikázání, protože **doufá**, že tím bude zachráněn. Často to ani nejsou Boží přikázání, nýbrž přikázání lidská, která se pokouší dodržovat. Ale dokonce i když se jedná o Boží přikázání a i když je onen zákonický člověk shledává dobrými a správnými, což přece není nic špatného (!), problémem je, že takový zákonický člověk nechápe, že potřebuje odpuštění hříchů skrze Ježíše Krista! Přičítá záchranu svým dobrým skutkům! A to je ta chyba! Ale to křesťan pokřtěný Duchem

nečiní! Ten nedodržuje Boží přikázání proto, že doufá, že tím bude zachráněn, nýbrž protože chápe, že jsou správná a důležitá a že jsou výrazem Boha osobně! Hříšník je za svého života v hříchu nedodržoval, a proto si zaslouží věčné zatracení. Ale nyní vidí Boží lásku a to, že Bůh je dobrý a že má pravdu! Chápe: Bůh, který stvořil můj život, ten ví nejlépe, jak se život může vydařit! Proto chce dodržovat Boží přikázání, protože si uvědomuje, jak správná a důležitá jsou! Chápe rovněž, že za něj Ježíš zástupně zemřel a tím je naplněna spravedlnost před Bohem! Už nemusí jít do věčného zatracení! Ne, smí se skrze Ježíše obrátit k Bohu a začít s ním nový život! Přemožen touto Boží láskou se obrátí a uvěří v Ježíše Krista a z plného přesvědčení žije v harmonii s Bohem, jeho Slovem a jeho přikázáními – nikoliv proto, aby si zasloužil spasení, **nýbrž protože je skrze Ježíše spasen!**

Vidíš ten rozdíl?

Abychom to řekli stručně: Zákonický člověk dodržuje přikázání, **aby** byl zachráněn. Oproti tomu zachráněný člověk dodržuje přikázání nikoliv proto, aby si zasloužil spasení, nýbrž **protože** jsou svatá, správná a důležitá a **protože** miluje Boha, který je dal! Zamysleme se nyní nad nebeskou budoucností. **Proč budou lidé v nebi dokonale dodržovat Boží přikázání? Určitě ne proto, aby byli zachráněni, že? Vždyť již zachráněni jsou! Ale dodržují přikázání, protože to jsou Boží přikázání v jeho království. Tato přikázání platí, protože jsou správná a důležitá! Dodržují Boží přikázání, protože nebeský pokoj, radost a blaženost závisí na tom, že je všichni dodržují! Co má Ježíš na mysli, když nás učí modlit se: „Přijď království tvé, buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi?!“ Přemýšlej o tom.**

Jeden bratr řekl: „Od té doby, co jsem začal světit šabat, říkají druzí, že jsem se stal zákonickým. Zvláštní je, že zatímco o šabatu odpočívám od všech svých skutků, tak mi předhazují, že „činím zákonické skutky, abych byl zachráněn“. Přitom o šabatu od

svých skutků odpočívám(!) a chválím Boha, Stvořitele a Vykupitele! Nesvětím šabat proto, abych byl zachráněn, nýbrž protože je mi radostí a ctí činit to, co Bůh chce.“

A má pravdu. Existují přirozeně lidé, kteří chtějí dodržovat Boží přikázání zákonickým způsobem, a to není dobré. Existují však i lidé, kteří naplňují Boží zákony láskou, protože se skrze víru v Ježíše Krista obrátili k Bohu a žijí s ním v harmonii, a to je velmi dobré!

Mnozí mi odvětili: „Ale dnes přece platí zákon lásky od Ježíše!“ Samozřejmě! Ale co to znamená? Je to láska, když svému bližnímu lžeš? Je to láska, když svého bližního okrádáš? Je to láska, když podvádíš svou ženu s jinou? ... Co je to za diskusi? Je přece absolutně pošetilé mluvit o lásce, která jde na úkor desatera! Opak je pravdou. Kdo miluje Boha, ten ta přikázání dodržuje z lásky k Bohu a svým bližním, jak to říká Pavel (Řím 13, 8–10). Kdo s vírou pochopí, co pro něj Ježíš udělal na kříži, ten nechce nic jiného, než žít v harmonii s Bohem, a to nejde na úkor dodržování přikázání.

„Láska“ znamená, že Boží přikázání nedodržujeme z „povinnosti“, ze „strachu“ či z „tradice“, nýbrž „láska“ znamená, že je dodržujeme dobrovolně a z přesvědčení! Pavlovi jde o to, aby chom byli poslušní ze srdce (Řím 6, 17). Vše, co činíme z lásky, činíme dobrovolně a z přesvědčení. Nemusíš mě nutit, abych šel na procházku se svými psy, miluju to! Můžeš zkusit mi to vymluvit! Udělám to stejně! A právě to má Boží slovo na mysli, když mluví o lásce! Skrze kříž jsme osvobozeni od „zákonictví, povinnosti, strachu, tradice...“ k postoji „lásky“! Dodržujeme Boží přikázání dobrovolně a z přesvědčení a naplňujeme je láskou! To je podstatná část pravého křesťanského života a tisíce lidí v evropských církvích to nechápou, to můžeme vidět na morálním úpadku. V církvích se začal mezitím tolerovat každý hřích, který se tam usadil, a pořád se mluví o „lásce“, „křtu Duchem“ a „probuzení“... Kdy dojde k opravdovému probuzení, křtu Duchem a lásce?! Bůh je láska, a proto netoleruje žádný

hřích, nýbrž nařizuje obrácení! Kdo se nechce obrátit, kdo nechce dodržovat Boží přikázání, kdo má jiné pojetí „morálky“ než Bůh, ten nespátří Boží království (Ef 4). Kdo nezůstává poslušný evangeliu, ten bude trpět následky v plamenech, až se Ježíš vrátí (2Te 1, 4nn). Boží láska nečiní z Boha žádného tolerantního a lhostejného hlupáka, nýbrž Bůh je Bůh svatý, jenž nechce mít nic společného s hříchem a jenž nařizuje obrácení (Sk 17, 30).

CO SE ODEHRÁLO O LETNICÍCH?

KAPITOLA 18

Nyní jsme viděli, čím se učedníci zabývali před křtem Duchem svatým. Letnice je zastihly jako připravené lidi, kteří se zcela a úplně odevzdali Bohu!

Ti všichni se svorně a vytrvale modlili... (Sk 1, 14)

Když nastal den Letnic, byli všichni shromážděni na jednom místě. Náhle se strhl hukot z nebe, jako když se žene prudký víchř, a naplnil celý dům, kde byli. A ukázaly se jim jakoby ohnivé jazyky, rozdělily se a na každém z nich spočinul jeden; všichni byli naplněni Duchem svatým a začali ve vytržení mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat. (Sk 2, 1–4)

Tady vidíme, co se odehrálo viditelně a slyšitelně. Ale staly se i věci neviditelné! A to následující: Bůh Otec a Ježíš se vrátili v Duchu. Ježíš po 40 dnech odešel zpět k Otci a Otec spolu se Synem přišli v Duchu, tak jak to Ježíš stále znovu předpovídal, a učinili si v onom „modlitebním shromáždění“ příbytek. Učedníci se obrátili a odevzdali Bohu a byli pokřtěni Duchem svatým, očištěni a naplněni. **Dokonané dílo kříže se v nich stalo skutečností!** Tím byli proměněni v chrám Ducha svatého. Z mod-

litebníků se stal dům modlitby živého Boha! Bůh se mezi nimi procházel (2Kor 6, 16).

Z toho můžeme vyvodit, že při hovoru s Ježíšem nebyl Petr ještě obrácený. Před křížem evangelium nerozuměl, a když mu porozuměl a Ježíš ho vyzval, tak byl nerozhodný. Můžeme si domyslet, že o tom Petr přemýšlel a dumal a potom došel ke správnému rozhodnutí, jež poté společně s ostatními vyjádřil v modlitbě. Petr byl pokřtěn Duchem svatým, když se o Letnicích obrátil. Síla Ducha svatého otevřela Petrova zavřená hříšná ústa k vydávání svědectví!

Důležitý závěr: Křest Duchem svatým nebyl pro žádného učedníka „druhou zkušeností“, nýbrž Letnice byly odpovědí na průlom učedníků do správné víry se správným postojem!

Ježíšovy učedníky před Letnicemi můžeme přirovnat k lidem, kteří přijdou do církve, začnou možná studovat biblický kurz, naučí se něco nového, něco vyzkouší, ale ještě se nerozhodli. Může tomu být tak, že se účastní spolu s ostatními, ale ještě nejsou obrácení. Přizpůsobí se, ale ještě neopustili hřích a svět. Tak to může fungovat po celá léta, dokonce desetiletí. Potkal jsem nesčetné „členy sboru“, vedoucí chval, diakony, pastory, doktory a profesory teologie a církevní vedoucí, kteří nebyli obrácení. A pokud si nyní myslíš, že jsem ve svém úsudku tvrdý, pak ti řeknu, že do svého pozorování počítám pouze ty, které tam řadí jejich vlastní výpověď! Lidi, kteří našli své místo v celosvětových křesťanských organizacích, mluví o Ježíši, ale ignorují a nechápou poselství Bible o kříži, obrácení a posvěcení. Takoví existují v tradičních církvích, ale i v moderních křesťanských „hnutích“.

Všechno má svůj čas. Před křížem toho Ježíšovi učedníci moc nechápali. Nebyli obrácení, znovuzrození či pokřtěni Duchem svatým. Ježíše následovali jen tak tak. Na kříži Ježíš dokonil křest od hříchů a po vzkříšení vše učedníkům vysvětlil a vyžadoval důsledné obrácení a víru. Potom museli čekat, neboť Ježíš se musel

nejprve vrátit k Otci, aby si spolu s Otcem mohl v učednících učinit příbytek.

Učedníci museli v této čekací době přemýšlet, jestli skutečně chtějí do svého života Ježíše v Duchu přijmout.

Nebylo to automatické, Bůh přece nikoho nenutí! Ale oni chtěli. A protože se s vírou odevzdali Bohu, přišel Ježíš do jejich života a uskutečnil v nich dílo kříže. Teď věděli: Je mi odpuštěno! Ježíš žije ve mně (Gal 2, 20). Teď již nikoliv pouze věděli, že existuje odpuštění hříchů, nýbrž Ježíš si v nich učinil příbytek a přinesl s sebou odpuštění. Věděli: Bůh nás přijal. Jsem Boží dítě! Teď prožili to, o čem kázal Jan Křtitel a čemu předtím vůbec nerozuměli! **Teď zakusili na vlastní kůži, co znamená Beránek Boží a křest Duchem!**

Pokud tedy chceme posoudit, co se o Letnicích odehrálo neviditelně, potom musíme mít na zřeteli ona tři biblická místa, kterými jsme se zabývali výše. Učedníci se kajícím odevzdali Ježíši Kristu, a tak se v nich dokonané dílo stalo skrze Ducha svatého skutečností – a stali se tak tělem Kristovým, církví.

TÉMA: DRUHÁ ZKUŠENOST

KAPITOLA 19

Jak již víme, existují lidé, kteří tvrdí, že křest Duchem je událostí následující po obrácení a znovuzrození, možná o 2 či 5 let později. Mluví proto o druhé zkušenosti. Kdo zohledňuje věci, o nichž jsme zde pojednali, ten k takovému závěru dojít nemůže. Kde se však v některých lidech myšlenka druhé zkušenosti vůbec bere?

Za prvé, někteří vycházejí z toho, že učedníci byli obrácení a znovuzrození již dlouho před Letnicemi a pak o Letnicích prožili druhou zkušenost. Ale tak tomu není, jak jsme viděli. Kdyby byly Letnice „druhou zkušeností“, kde je pak zkušenost první? Tvrdí se, že „první zkušenost“ znamená obrácení, ale učedníci se v pravém slova smyslu obrátili teprve o Letnicích! Teprve poté pochopili evangelium, teprve potom vzali Ježíšovu výzvu k následování skutečně vážně a proměnili svůj postoj!

Potíže představuje místo, kde se Ježíš po zmrtvýchvstání setkal s učedníky a dechl na ně se slovy:

Přijměte Ducha svatého. (J 20, 22)

Někteří tomu rozumí tak, že tady Ježíš učedníkům skutečně vdechl Ducha svatého, tak říkajíc jako první zkušenost, a proto

považují Letnice a tím i křest Duchem svatým za zkušenost druhou. Avšak pozor! Zde nestojí, že Ježíš v této chvíli učedníkům skutečně vdechl „Ducha svatého“. Jak si to máme představit? Uvědomme si tehdejší situaci. Ježíš se vynoří před vyděšenými a pochybujícími učedníky a lhostejno, co chtějí, čemu věří či co si myslí, všem je vdechnut Duch svatý, ať už to chtějí či nikoliv?! Uvědom si: V této chvíli vůbec nechápali kříž a evangelium. Ani ohledně tématu misie ještě nechápali nic. A Ježíš jim prostě dává Ducha svatého a posílá je, aby šli (J 20, 21–23)?!

To nějak nesedí. Je Duch svatý něco, co se nám vnutí, ať už to chceme či nikoliv, bez ohledu na to, čemu věříme či nevěříme a bez ohledu na náš postoj?! Pokud toto je první zkušenost, potom teologie obrácení a znovuzrození musí znít takto:

Aby došlo k obrácení a znovuzrození, tak můžeme mít klidně špatné poznání o Ježíši a chybnou víru, můžeme pochybovat a být neochotní, neboť Ježíš Ducha svatého vnutí tomu, komu chce.

Je to biblické?

Skutečně zde Ježíš učedníky vyslal?! Přijetí Ducha a vyslání, aniž by cokoliv pochopili či na to byli připraveni, aniž by byli dotázáni, zda to vůbec chtějí? Shoduje se to se zbytkem Bible? Ne. Máme dobrý důvod vysvětlit tuto událost jinak. Např. takto:

Učedníci do této doby Ježíše nechápali, ani jeho pravou identitu, ani jeho dílo. Byl ukřižován a oni byli zoufalí. Jejich iluze a vzdušné zámky, v nichž se již viděli po pravici a levici na trůnu, vyletěly do povětří. Učedníci si kladli tuto velkou otázku: Kdo byl skutečně Ježíš? Jak jsme o tom již pojednali, učedníci nepochybovali o Ježíšových zázracích, nýbrž onou velkou otázkou bylo, kým Ježíš je! Ano! Mesiášem, ale co to skutečně znamená, pokud nejde o politické osvobození od Římanů? Ježíš stále znovu dával najevo, že on a Otec jsou jedno, ale jak tomu měli ro-

zumět? A najednou před nimi Ježíš stojí – vzkříšený z mrtvých – a dechne na ně... Co se stalo?!

Učedníkům přeběhl mráz po zádech, neboť věděli, co to znamená! To do té doby učinil pouze jeden, to se učili od malíčka: Bůh, když stvořil lidi. A teď tu stál před nimi. Živý Bůh v lidské podobě. To, co za jeho života nepoznávali a neuznávali, nyní proniklo i tím nejzatvrzelejším pochybovačem: „Můj Pán a můj Bůh“. **Tímto dechnutím dává Ježíš najevo, kým je – Stvořitelem vesmíru!** Ale nejen to. Tímto dechnutím zároveň Ježíš vytváří paralelu. Bůh při prvním stvoření vdechnul lidem život. Nyní Bůh „formoval“ nové stvoření skrze Ježíše Krista! Pavel poté píše, že skrze Ježíše jsme nové stvoření! **Tímto dechnutím vytyčuje Ježíš od počátku svého vzkříšení směr a cíl: Skrze vyjití Ducha se lidé stanou novým stvořením! Slovy „Přijměte Ducha svatého“ zaměřil Ježíš pozornost právě tímto směrem.**

Ale k tomuto novému stvoření patřila také svobodná vůle člověka a obrácení. Můžeme proto v Ježíšově dechnutí a slovech „Přijměte Ducha svatého“ vidět úvod do všeho dalšího. Ježíš zde symbolicky naznačuje, jakým směrem se to bude ubírat dál. Do konce zde již zmiňuje i téma „vyslání a misie“, ačkoliv konkrétní příkaz k misii následoval teprve 40 dní poté – s důraznými slovy, že mají nejprve počkat na Ducha svatého (Sk 1, 4). Ještě zde tedy nebyl.

Nemusíme akceptovat, že zde Ježíš vnucuje Ducha svatého nevědomým a neochotným učedníkům. Nejedná se tu o první zkušenost. Pokud by tomu tak bylo, potom bychom se museli ptát, co tedy ono dechnutí vypůsobilo či změnilo? Co přineslo? Jan nepopisuje zcela nic, protože se tady vůbec nic nestalo! Učedníci byli poté stejně tak nevědomí jako předtím, i po tomto symbolickém Ježíšově úkonu znovu doufali v politické království (Sk 1, 6)! I poté byli povrchní a nerozhodní, jak to vidíme na Petrovi. Čeho zde tedy dosáhlo to, že obdrželi Ducha, pokud ho skutečně obdrželi? Vůbec ničeho! Jinak by to Jan vysvětlil, ale tady nebyla žádná první zkušenost, žádné obrácení,

znovuzrození, proměna, ani žádné vysvětlení. Nejednalo se tu o první zkušenost a Letnice nejsou druhou zkušeností – nýbrž o Letnicích se učedníci obrátili, byli pokřtěni Duchem svatým a tím se znovu narodili.

Ti, kteří hovoří o „druhé zkušenosti“, rovněž tvrdí, že první zkušeností je „obrácení“. Ale kde vidíme, že se učedníci při tomto dechnutí obrátili? Zde o obrácení nic nestojí! Dostali neobyčejné zjevení Ježíšova božství, ale nedošlo zde k obrácení, jaké Ježíš vyžaduje! K tomu musel učedníky nejprve vyučit a vyzvat, jak jsme o tom již mluvili. Poznání ještě není obrácení! Ježíš potkal na cestě demony, kteří ho vyznali jako Svatého Božího! Všichni démoni ještě vyznají, že Ježíš je Pán, ale neobracejí se! Ke konverzi nepatří pouze „poznání“ a „uznání“, nýbrž právě obrácení!!! A to dnes mnozí zaměňují! Bohu nejde o to, abychom „v něj věřili“, neboť i démoni věří (Jk 2, 19), stejně tak i kouzelník Šimon věřil (Sk 8, 13)! Ale taková víra nezachraňuje! Víra, která nevede k pravému obrácení, není spásnou vírou! Ani slovem se zde nezmiňuje, že se učedníci obrátili. Neodehrála se zde žádná první zkušenost a Letnice nejsou žádnou druhou zkušeností.

V Bibli nejsou popsány žádné druhé zkušenosti ve formě křtů Duchem. Pokaždé, když lidé ve Skutcích apoštolů obdrželi Duha svatého, tak tomu přímo předchází zvěstování evangelia a obrácení. To vidíme zcela jasně při Letnicích, to vidíme zcela zřetelně v 10. kapitole u Kornélia. U jednotlivých příběhů není zvěst pokaždé popsána do detailů, neboť pisatel Lukáš se nechtěl neustále opakovat, a ani nemusel. Později ve Skutcích apoštolů najdeme určitá vyprávění, kde jde pouze o krátká shrnutí, ale můžeš si vyvodit, že také tam bylo vysvětleno evangelium a důležité souvislosti, než se onen člověk s vírou obrátil a byly na něj položeny ruce a přišel Duch svatý. Při studiu Bible můžeme jednoznačně zjistit, že lidé nebyli Duchem naplněni z čistého nebe, bez poslušnosti víry v rozhodující skutečnosti! Celkový kontext Bible zřetelně ukazuje na to, že předpokladem bylo jas-

né zvěstování evangelia, stejně jako porozumění, víra v evangelium a obrácení.

Vezmi si např. Skutky 19, 1–7. Tito muži byli pokřtěni Janovým křtem a nevěděli, že existuje křest Duchem svatým. Ještě neslyšeli, co pro ně Ježíš udělal. Takže to museli uslyšet. Teprve poté na ně Pavel vkládá ruce, poté, co zvěstoval a vysvětlil, poté, co uviděl, že věří a chtějí svůj život předat Ježíši. Tito „Janovi učedníci“ nezískali křest Duchem jen tak mimochodem, nýbrž museli pochopit Ježíše tak, aby v něj mohli uvěřit! Potom byli pokřtěni Duchem svatým a začali mluvit v jazycích! Ani oni neměli žádnou druhou zkušenost! Toto byla chvíle, kdy uslyšeli o Ježíši a uvěřili v něj. Toto byla jejich první zkušenost a právě zde byli pokřtěni Duchem svatým. **Zde byla ukojena potřeba, probuzená v nich Janem Křtitelem u Jordánu!** Ani zde nebylo důležité ono vnější znamení mluvení v jazycích, nýbrž víra v Ježíše Krista.

Je pošetilé myslet si, že tito učedníci měli „první zkušenost“ u Jana Křtitele. Jistě tam zažili něco důležitého! Ale slovy „první zkušenost“ mají někteří lidé na mysli obrácení a znovuzrození, oddělené od „druhé zkušenosti“ ve formě křtu Duchem. My jsme však jasně viděli, že Jan při svém křtu vodou neodpouštěl hříchy. Možná známe obrazy, kde se lidé při křtu vynořují z vody plni radosti a jásotu. Ale tak tomu u Janova křtu nebylo! Lidé vyznávali své hříchy a křtem vodou vyjadřovali, že hledají odpuštění u Boha. Nikdo z nich však nevěděl, jak se k tomuto odpuštění dostat! Až do té chvíle, kdy Janovi svitlo a on ukázal na Ježíše a zvolal: „Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa!“ Musíme ale chápat, že Janův křest nebyl žádnou první zkušeností. Při Janově křtu se nikdo nenarodil znovu, nýbrž Jan připravoval lidi na Ježíše – a tady se Pavel setkal právě s takovými připravenými učedníky! **Kdyby se při Janově křtu událo něco rozhodujícího, např. znovuzrození, pak by Pavel neprohlásil Janův křest za neplatný.** Ale skutečnost, že Pavel znovu tyto učedníky pokřtil ve vodě, ukazuje, že se při Janově křtu vodou neodehrála žádná

„první zkušenost“, např. znovuzrození. Pokud by tomu tak bylo, pak by Pavel musel tento křest uznat a již by učedníky znovu ve vodě nekřtil. U Jana Křtitele nešlo o žádnou první zkušenost, se znovuzrozením, a proto ani tato událost s Pavlem nebyla žádnou druhou zkušeností. V Bibli neexistuje nikdo, kdo má takovou „druhou zkušenost“, jaká se často nabízí na konferencích. Křtitel Jan volal lidi k obrácení a odkazoval na Ježíše. Můžeme konstatovat, že lidé u Jana opravdu činili pokání. Ale samotné pokání nevypůsobí znovuzrození! To není automatické! Mnohým lidem na světě jsou jejich hříchy líto, ale nechtějí uvěřit v Ježíše! Musí zde být víra v zastoupení skrze Ježíše, a ne každý, kdo se nechal Janem pokřtít, uvěřil později i v Ježíše! Mnozí se u Jana obrátili a poté se otočili k Ježíši zády a nechtěli s ním mít nic společného. Litovali však svých hříchů! Ale mysleli si, že jejich zvířecí oběti stačí, anebo že Ježíš je bludař... Samotné pokání u Jana v nich nemohlo způsobit znovuzrození – muselo dojít k víře v Ježíše Krista, Beránka Božího. **Také dnes existuje mnoho lidí, kteří přesně vědí o svých hříších a ztracenosti, ale nechtějí uvěřit v Ježíše! Mohou stokrát litovat svých hříchů, ale nikdy tím nedojde k „první zkušenosti“.** Jen pomysleme na ty oklamané lidi, kteří denně činí pokání a trestají sami sebe či se obracejí k Marii a chodí ke zpovědi ke knězi. Ti činí pokání! Ale nejsou obráceni, nýbrž oklamáni! Samotné pokání nezpůsobí znovuzrození! A proto ještě jednou: U Janova křtu nešlo o žádnou „první zkušenost“ a Janovi učedníci nezažili u Pavla žádnou „druhou zkušenost“.

Myšlenka druhé zkušenosti je na jedné straně založena na chybném datování obrácení učedníků, jde však rovněž o špatné posouzení subjektivních zkušeností ve Skutcích apoštolů. Největší strach ve mně ovšem vzbuzuje skutečnost, že mnozí, kteří mluví o druhé zkušenosti, zřejmě vůbec neví, co je pravé obrácení. Ani to ale není žádný div. Když nevíme, co je to skutečně křest Duchem svatým, pak je také dobře možné, že nevíme, co je to obrácení.

I dnes existují subjektivní zážitky nás lidí a je otázkou, jak je posuzujeme. Někteří lidé skutečně něco s Bohem zažijí, svůj zážitek však často vyhodnotí chybně.

V církvi je například muž, spolupracuje, je možná dokonce pastorem (!) a všichni si myslí, že je jistě obrácený a znovuzrozený. Vždyť toho ví tolik! Potom najednou prožije silnou zkušenost a všichni si myslí, že to byl křest Duchem! Ale kdo říká, že tento muž již skutečně obrácený byl? Mnozí klamou sebe i druhé (Mt 7, 20). Může tomu být tak, že se tento muž skutečně při nějaké dobré evangelizační akci obrátil a teprve po 5 letech služby jako pastor opravdově došel „k víře“! Ale protože se věci chybně posuzují, myslí si lidé, že již obrácený byl a teprve nyní po letech byl pokřtěn Duchem svatým. To znamená, že ačkoliv je tento muž na dobré cestě, lidé věci posuzují špatně, protože to lépe neumí, a pak chybně mluví o druhé zkušenosti.

Může tomu však být i tak, že tento pastor, jenž je neobrácený, pojede na konferenci a někdo mu řekne, že potřebuje „křest Duchem svatým“, což by i souhlasilo, pokud by se jednalo o správný křest Duchem! Ale tak tomu není! Nechá se strhnout náladou a hudbou, ztratí veškeré zábrany a poté zažije emocionální věci, o nichž si pak myslí, že byly křtem Duchem. Pracoval jsem několik let na diskotékách a tam jsme měli stejné emocionální zážitky! Lidé tam také zakusili „průlomy“, „naplnění“, „extázi“ a „pocity štěstí“, když se nejprve nechali strhnout hudbou. Měli byste mě vidět, jak jsem poskakoval! Může se stát, že tento pastor pojede na takovou konferenci neobrácený a vrátí se oklamáný a potom se snaží „obšťastnit“ takovými křty Duchem i svůj sbor. Ale bez správné hudby a vyhecované atmosféry se to nějak nedaří, že? Možná nám svítá. Tady se dějí duševní, a nikoliv duchovní věci, pokud to nejsou přímo věci démonické.

Anebo jiný příklad: Někdo po pravém obrácení zvlažněl či dokonce skončil úplně ve světě. Po dlouhé době se podvolí naléhání Ducha a upřímně se obrátí. Činí pokání a Bůh mu odpustí. Tato zkušenost je pro něj tak silná a emocionální, že ji pokládá

za „druhou zkušenost“, neboť již přece obrácený byl. Ale takových zkušeností můžeme v životě prožít hodně. Dokonce na každý den. Stále znovu potřebujeme odpuštění a můžeme se z něj stále znovu radovat.

*Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a **očisťuje nás od každé nepravosti.*** (1J 1, 9)

To, co je zde napsáno, platí pro první a „správný“ křest Duchem svatým. Ale zároveň to můžeme zažívat každý den! Někde jsme z nepozornosti upadli do hříchu a je nám to líto! Vyznáváme své hříchy před Bohem a on nás očisťuje od každé nepravosti. To je duchovní zkušenost! I zde bychom mohli hovořit o očištění, tedy o křtu Duchem svatým, a nemýlili bychom se. Nesmíme však takové zkušenosti zaměňovat s oním rozhodujícím křtem Duchem, jímž začíná náš život s Bohem.

Jiný příklad: Může se stát, že nějaký člověk je již léta skutečně obrácený, pokřtěný Duchem a znovuzrozený, a najednou ho někdo konfrontuje: „Jsi ještě 'křesťanem v předsíni', ještě nemáš dar mluvení v jazycích, a proto jsi ještě nepronikl do svatyně svatých (to mi někdo řekl!). Musíš být pokřtěn Duchem svatým, potom dostaneš dar mluvení v jazycích, neboť bez mluvení v jazycích jsi křesťanem druhé kategorie...“

Může se stát, že onen člověk nyní znejistí a uvěří, že potřebuje křest Duchem svatým, ačkoliv již Duchem svatým pokřtěn je! Ví, že za něj Ježíš zemřel a že je Božím dítětem... Ale druzí si nedají pokoj, a tak je oklamán, protože se z pochyb pomalu dostává do zoufalství, neboť pojednou ztratí z očí kříž! Možná pojede na „konferenci“, aby získal „křest Duchem svatým“, a tam se v něm pomocí hudby vzbudí emoce a zeředu uslyší, že má hlasitě volat a skákat, aby „křest Duchem svatým“ získal, a někteří se „smějí v Duchu“, další se válejí po podlaze... Lidé, nenechte se svést! Tady se lidé nechávají oklamat „křtem Duchem“, který není od Boha! Pravý křest Duchem se nedá oddělit od pravdivé-

ho zvěstování Kristova díla! Studuj Petrovo kázání o Letnicích, co lidem káže? Co káže Kornéliovi? Kdy obdržel Kornélius Ducha svatého? Zatímco pozorně naslouchal Petrovu kázání. Petr nemohl vidět, co se v odehrálo v Kornéliově srdci, ale skutečnost, že Kornélius a ostatní dostali Ducha svatého, nám ukazuje, že Kornélius spolu s ostatními pouze nenaslouchali, nýbrž že se během naslouchání s vírou obrátili!!! To je předpokladem pro to, aby v nás Duch svatý mohl uskutečnit dílo kříže: Musíme slyšet poselství a vnitřně na ně odpovědět vírou! To platilo pro učedníky, to platilo pro Kornélia, to platí pro všechny až dodnes! Ale co se nám to dnes snaží lidé nabalamutit? Poskakování namísto naslouchání, smích, válení se a padání namísto obrácení!

Ve Švédsku jsem byl pozván jako řečník na konferenci „ohně a Ducha“. Kázal jsem evangelium a povšiml si, že slovo padlo u mnohých na úrodnou půdu. To však nebylo to, co ode mě pořadatelé očekávali. Chtěli akci! A dostali ji poté od těch, kteří na „pódium“ vstoupili po mně. Mikrofon si vzal jeden známý vedoucí chval ze Švédska a vyzval mě, abych přišel dopředu, aby „se za mě modlil“. Již jsem tušil, co přijde, a zdvořile jsem odmítl. Již to způsobilo pěkné zmatky. To se často nezažije, že někdo nespolepracuje! Potom vyzvali dalšího, motorkáře, který byl čerstvě obrácený a účastnil se organizace této akce. Přišel dopředu. Za velikého křiku mu položili ruce na hlavu a chtěli, aby spadl, ale on zůstával stát. Tlačili ho dolů, ale on se tomu vzpíral! Volali hlasitěji, pořád stál. Potom ho chytili zprava i zleva a tlačili mu na hlavu, vypadalo to jako wrestling! Ale onen motorkář odolával! Všechno to eskalovalo v povyku a řevu, a tak na toho motorkáře křičeli ve jménu Ježíše! Protože však nechtěl padnout ani ve jménu Ježíše, skočili najednou tito „bratři“ z pódia na lidi a volali „Oheň! Oheň! Oheň!“ A poráželi jednoho za druhým. Já jsem si hleděl pospíšit do svého karavanu... Když jsem se po půl hodině vrátil, leželi na zemi lidé, kteří s sebou škubali a řvali, jiní hulákali jako na diskotékách, kde jsem dříve pracoval, jiní stáli v bezpečném odstupu a byli viditelně zmateni... Pospíšil jsem

si pryč. **Lidé, to, co se tady děje, je dílo Satanovo.** Nedovedu si představit, že si některý z těchto šhubajících se a řvoucích či smějících se lidí ještě pamatoval na cokoli z mého kázání. Satan v tom nejpravějším smyslu slova vyškubnul zaseté slovo. Po mnoho let jsem měl strach tuto věc takto vidět, protože jsem se bál, abych se nerouhal Duchu svatému. Stále znovu jsem zůstal zticha, ale studium Bible mě této nejistoty zbavilo.

Avšak: Nemohu tvrdit, že všichni, kteří věří v křest Duchem svatým jako druhou zkušenost, jsou neobrácení! Ani tomu není tak, že se všichni, kteří tomu věří, účastní takovýchto psychokonferencí! Někteří jsou opravdu obrácení a prostě jen nemají lepší poznání tohoto tématu, ale jsou ve velkém nebezpečí, že se dostanou na scesti!

Opravdové další zkušenosti s Bohem

Každý křesťan by měl učinit nikoliv pouze jednu či dvě, nýbrž stovky opravdových „druhých, třetích, čtvrtých... zkušeností“! Ano, v určitém ohledu můžeme skutečně zažít vícero „křtů Duchem“. Ale pokud takto mluvíme, musíme vědět, co tím myslíme.

Vícero „křtů Duchem“ mám na mysli, že ve svém životě stále znovu potřebujeme odpuštění naší viny. Dokonce i jako Duchem pokřtění křesťané neděláme všechno správně a špatné svědomí se neozývá bezdůvodně. Potom je důležité obrátit se s pokáním k Bohu a prosit o odpuštění. A děje se něco NÁDHERNÉHO! Ježíš nás očišťuje od každé viny! Ti nejuprávnější z nás potřebují takový „křest Duchem“ každodenně.

Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti. (1J 1, 9)

Tady se mluví o „očistění“ a i toto očistění se odehrává skrze Božího Ducha, když činíme pokání. Pokud chcete, můžeme i tomu-

to říkat „křest Duchem“. A takovéto křty Duchem potřebujeme stále znovu. Ale normálně se těmto zkušenostem v křesťanských kruzích „křest Duchem“ neříká, ačkoliv i zde jsme Duchem očišťování. Chci tím pouze ukázat, že v průběhu křesťanova života existuje mnoho zkušeností, a nikoliv pouze „druhé zkušenosti“. Někdo dostane vizi, nové poznání nebo mocnou útěchu v nouzi, a potom si myslí, že to byl „křest Duchem“. Poznání je však poznání, útěcha je útěcha a křest Duchem je křest Duchem. Jedno by se nemělo zaměňovat s druhým. Je jasné, že mnozí poté hovoří o „druhé zkušenosti“, když všechno, co zažívají, definují jako křest Duchem. Ale to je, jako bych každé zvíře v lese nazval losem – tím vlastně dokazuji, že ta zvířata neumím rozeznat! Los je los, medvěd je medvěd a křest Duchem je křest Duchem. Nenech se už tahat za nos. Doufám, že nyní víš, co to křest Duchem je.

KŘEST DUCHEM A MLUVENÍ V JAZYCÍCH

KAPITOLA 20

Co se o Letnicích událo viditelně a slyšitelně?

Bůh chce, aby bylo očišťující poselství o kříži nesené do celého světa. Proto při vylití Ducha zároveň působil viditelná a slyšitelná znamení. Byly vidět jakoby ohnivé jazyky a slyšet silný hukot. Pokřtění Duchem začali zvěstovat evangelium v různých jazycích, aniž by se těmito řečem učili. Možná si toho při zvěstování ani nepovšimli, ale cizinci rozuměli kázání evangelia v jejich vlastní řeči!

Samotná skutečnost, že pokřtění Duchem zvěštovali evangelium, je vysoce zajímavá! Nekázali „přijďte a odneste si plnost Ducha svatého“, nýbrž zvěštovali dílo kříže, protože právě to se v nich skrze Ducha svatého stalo skutečností. Kdo je pokřtěn Duchem svatým, ten zvěstuje kříž a volá k obrácení!

Ježíš ohlašoval „Otcovo zaslíbení“ (Sk 1, 4) a my jsme jasně viděli, že se tu jedná o křest Duchem svatým, tedy o odpuštění a očištění od hříchů. Hříchy nám zavírají ústa a my ke svědectví potřebujeme sílu! Co v nás tedy musí tato síla vypůsobit, aby se ústa otevřela ke svědectví? Odpuštění hříchů!

Někteří tvrdí, že Otcovým zaslíbením, a tím pádem křtem Duchem svatým, není odpuštění hříchů, nýbrž získání „darů mlu-

vení v jazycích“. Dávej však pozor, jak Otcovu zaslíbení rozuměl Petr! Ten o Letnicích zvěstoval lidem právě toto zaslíbení poté, co se u něj stalo skutečností!

Obratťe se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého. Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem daleko široko, které si povolá Pán, náš Bůh. (Sk 2, 38–39)

Lidem se tedy po Letnicích nabízí jako „Otcovo zaslíbení“ nikoliv „mluvení v jazycích skrze druhou zkušenost“, nýbrž odpuštění hříchů skrze křest Duchem svatým, na základě pokání a obrácení. To je Otcovým zaslíbením, a právě to Petr zvěstoval! Neboť stojí psáno, že 3 000 lidí uvěřilo, obrátilo se, bylo pokřtěno a připojilo se k živé Boží církvi. To předpokládá, že rovněž obdrželi Ducha svatého – dokonané dílo kříže se v nich stalo skutečností! **Ale není zde ani zmínka, že těchto 3 000 lidí začalo také mluvit v jazycích. Pokud by cílem Otcova zaslíbení bylo toto, potom by začali mluvit v jazycích (!) a Lukáš by nám o tom podal zprávu!** Ale on nezaznamenává, že mluvili v jazycích, nýbrž že se skrze pokání, obrácení a křest připojili k církvi – to je cílem Otcova zaslíbení! Mluvení v jazycích apoštolů ve formě cizích jazyků bylo pomůckou, jak zasáhnout těchto 3 000 lidí jejich řečí – a nikoliv cílem těchto 3 000!

Skutečnost, že najednou zvěstování evangelia rozuměli cizinci, byla znamením pro učedníky, že se evangelium neomezuje pouze na Židy. Byl to však zároveň iázrak, neboť mnozí samozřejmě rozpoznávali Boží jednání v tom, že lidé náhle kázali v řeči, kterou se nikdy neučili, a pozorně naslouchali, co jim Bůh chce říci!

„Mluvení v jazycích“ při křtu Duchem svatým nebylo nesrozumitelným poskládáním nesrozumitelných zvuků, jak se dnes „mluvení v jazycích“ na určitých místech praktikuje,

„nabízí“ či „vnucuje“, nýbrž to byly jazyky srozumitelné cizincům a tím znamením pro všechny: Bůh chce, aby se toto poselství evangelia dostalo ke všem národům! Bůh chce přijmout všechny lidi.

Pro nás je možná těžké proniknout do toho, jak silně byl v Židech zakořeněn odpor vůči pohanům. Ačkoliv jim Ježíš řekl „Jděte do celého světa a činite učedníky ze všech národů...“ a ačkoliv učedníci zažili Letnice se znamením jazyků, bylo i poté pro Petra nemyslitelné, že ho Bůh posílá k Římanovi (Sk 10). Židé nikdy nejedli s lidmi z jiných národů a měli zakázáno chodit do domu Římana. Ale Petr poslechl, a co zažil? Zatímco v tom domě zvěstoval Ježíše Krista a pohané naslouchali, porozuměli a s vírou v srdci reagovali a obrátili se, Bůh odpověděl a pokřtil je Duchem svatým!

I zde začali lidé mluvit v jazycích. Bůh mohl setníka Kornélia pokřtít Duchem svatým také tak, že by si toho ostatní nevšimli. Kornéliova jistota a přesvědčení by se tím neumenšily. Bůh však dává viditelné a slyšitelné znamení, aby zde došlo k určitému pochopení. Co měl tedy Petr pochopit? Petr musel zažít, že Bůh nepřijímá pouze pohany, kteří přijdou do Jeruzaléma a tam uvěří, nýbrž že Bůh volá k obrácení pohany po celém světě, chce jim odpustit a přijmout je! Petr musel zažít, že on i my jsme posláni, abychom šli k pohanům, že je musíme vyhledat tam, kde jsou, a že jim tam musíme kázat, aby uslyšeli, pochopili a s vírou se obrátili.

Znamení s mluvením v cizích jazycích v Jeruzalémě bylo prostředkem zvěstování, pomocí pro pohany a zázračným Božím znamením, které mělo lidi pobídnout k tomu, aby naslouchali. Tady u Kornélia bylo znamením pro Petra, že **se zde neviditelně odehrálo to samé, co v Jeruzalémě**. Pozor: Tady u Kornélia se odehrálo to samé, co v Jeruzalémě, hovořili konkrétními cizími jazyky, jinak by později Petr nemohl říkat, že se zde stalo to samé, co v Jeruzalémě. Petr však později bratrům v Jeruzalémě vysvětloval:

*Když jsem tedy začal mluvit, sestoupil na ně Duch Svatý **právě tak**, jako na nás na počátku. (Sk 11, 15, NBK)*

„Právě tak“! A v Jeruzalémě to byly konkrétní jazyky. Kdyby tam Kornélius drmolil nějaké nesrozumitelné zvuky, potom by se nestalo to samé, co v Jeruzalémě, neboť tam se mluvilo cizími řečmi.

Pozor: Bible nám jasně ukazuje, že mluvení v jazycích je v souvislosti s biblickým křtem Duchem svatým konkrétní cizí řečí a že ne všichni, kdo obdrželi Otcovo zaslíbení, začali mluvit v „jazycích“! Když byl vylit Duch svatý, bylo důležitou pomůckou kázat v jazycích (řečích), aby tomu všichni rozuměli. U oněch 3 000, u nichž se rovněž naplnilo Otcovo zaslíbení, již to však nebylo nutné, proto také v jazycích nemluvili. U Kornélia to znovu důležité bylo, tak aby Petr něco pochopil... A my musíme pochopit, že důležité není mluvení v jazycích, nýbrž to, že se naplňuje Otcovo zaslíbení, a my jsme pokřtěni Duchem svatým, skrze pokání a obrácení ve víře, aby se tak v nás uskutečnilo dílo kříže.

Ne ve všech biblických textech, kde lidé mluví v jazycích, je popsáno, o co se při mluvení v jazycích jedná. Pisatelé Bible však přece nemusí pořád všechno opakovat. **Letniční událost a dění u Kornélia jsou dva velké a podrobné příběhy, kde se odehrál křest Duchem svatým. Tím jsou základem pro pochopení dalších menších vyprávění. A u obou příběhů se za prvé nejedná o druhou zkušenost a za druhé vidíme, že mluvení v jazycích je v souvislosti se křtem Duchem svatým cizí řečí a ničím jiným.**

Zpět k Petrovi: Na co Petr ihned pomyslel, když viděl, že byl na Kornélia vylit Duch svatý? Co vyprávěl bratřím v Jeruzalémě?

Tu jsem si vzpomněl na to, co řekl Pán: Jan křtil vodou, ale vy budete pokřtěni Duchem svatým. (Sk 11, 16)

Pokud existuje spojitost mezi křtem Duchem svatým a jinou důležitou věcí, pak to není spojitost s „mluvením v jazycích“, leč s významem Janova křtu: probuzenou potřebou odpuštění a upřímného pokání! To Bible učí stále znovu. Dnes žel mnozí učí něco jiného.

Nyní můžeš rovněž odpovědět na otázku, co se odehrávalo v Kornéliově nitru, než byl pokřtěn Duchem svatým. Co se odehrávalo neviditelně? Ještě jednou: Viditelně začal mluvit v jazycích a to právě tak, jak se to stalo v Jeruzalémě, aby tak Petr poznal, že Kornélius i v nitru učinil stejnou Boží zkušenost jako on sám!

Ale co se událo neviditelně?

Seděl tam Kornélius tak jako mnozí při „konferencích křtu Duchem“ a přemýšlel, jak získat mluvení v jazycích?! Bylo toto v centru? Ne.

Hrál Petr se svou „chválicí kapelou“, dokud Kornélius a ostatní přítomní nezačali poskakovat, tancovat a válet se?! Ne.

Petr zvěstoval evangelium! Kornélius tomuto kázání evangelia pozorně naslouchal a otevřel své srdce Bohu, protože věděl, že skrze Petra mluví Boží Duch! Uvědomil si svou hříšnost a hledal odpuštění, pochopil, co pro něj Ježíš udělal, uvěřil tomu a obrátil se v nitru k Bohu! Kdyby se toto všechno uvnitř nestalo, pak by do jeho života také nepřišel Boží Duch s očištěním a Bůh by jej nepřijal. Nejprve působí Duch svatý skrze Slovo „zvenčí“, a pouze pokud daný člověk uposlechne evangelium, působí pak Duch svatý také „uvnitř“.

Pozor: Kornélius byl zbožný muž, jak je psáno ve Skutcích apoštolů! Činil dobře izraelskému národu a měl bázeň před Bohem! Ale byl již obrácený? Byl již znovuzrozený, než přišel Petr s evangeliem? Ne! Jak by také mohl? Byl otevřený! Věřil v Boha a činil dobré skutky, ale neměl informace! Nevěděl nic o kříži, odpuštění, věčném životě a Ježíši Kristu! Jak tedy může být obrácený? Ani pro Kornélia to nebyla žádná druhá zkušenost!

Takže vidíme: Nejdůležitějším není mluvení v jazycích při druhé zkušenosti, nýbrž mluvení v jazycích bylo slyšitelným znamením vlastní skutečnosti – odpuštění hříchů a přijetí od Boha. Mluvení v jazycích bylo pomůckou, aby se evangelium dostalo ke všem národům a porozuměli mu cizinci, a bylo znamením pro Petra, aby u Kornélia rozpoznal a uznal neviditelné Boží dílo.

Tento způsob mluvení v jazycích zažívají mimochodem lidé až dodnes znovu a znovu. Lidé pochopí evangelium na „misijním poli“, ačkoliv nikdy neslyšeli řeč, v níž je zvěstováno. Takových svědectví existuje mnoho. Ale pozor: Tato forma mluvení v jazycích je pomůckou pro to nejdůležitější, a nikoliv to nejdůležitější samo!

V mnohých kruzích se najednou tím nejdůležitějším stalo mluvení v jazycích a „křest Duchem“ je chápán jako „pomůcka“, aby k mluvení v jazycích došlo! Slibuje se mluvení v jazycích a cestou k němu je křest Duchem. Vidíš to poblouznění? V Bibli je „mluvení v jazycích“ cizí řečí a tím pomůckou k pochopení evangelia a poté ke křtu Duchem svatým skrze obrácení a víru. A najednou je dnes křest Duchem pomůckou, aby došlo k mluvení v jazycích?! A ani zmínka o kříži a obrácení?! Vidíš, jak převrácené to všechno je a jak nebiblicky a špatně se používají biblické pojmy „mluvení v jazycích“ či „křest Duchem“ – a jak se zapomíná na středobod, tedy na kříž. Tady se opustil biblický základ směrem do bludu! Mnozí tvrdí, že „mluvení v jazycích“ je TÍM důkazem, že je někdo skutečně naplněn Duchem svatým. Ale tomu Pavel protiřečí. Říká jasně, že ne všichni mají dar mluvení v jazycích.

Mají všichni dar uzdravovat? Mají všichni schopnost mluvit ve vytržení rozličnými jazyky? Dovedou je všichni vykládat? (1Kor 12, 30)

Co myslíš, je odpověď ano či ne? Správnou odpověď je ne. Ne každý má dar mluvení v jazycích.

Chci ti krátce vysvětlit na příkladu, co je na této věci tak nebezpečného. Představ si, že by zbožný setník Kornélius při svém

hledání pravdy o Bohu šel na konferenci křtu Duchem. Tam uslyší, jak důležité je žít v síle a plnosti Ducha svatého, slyší o uzdraveních a zázracích, či jsou mu dokonce předvedeny, a on to chce!

Vedle něj sedí kouzelník Šimon, který to chce také a oba jdou dopředu. Jeden s upřímným srdcem, druhý se srdcem sobeckým. A pak to vypukne! Hudba sílí, emoce stoupají a v celém tom nadšení ztrácí oba zábrany a dělají to, co říká řečník. Nejprve začnou koktat, potom se to zlepšuje a za potlesku a souhlasu se teď z jejich úst řine proud hlásek! Oba si nyní myslí, že jsou spaseni a naplněni Duchem a že právě toto Bůh chce! Ale je to tak? Tady je přece něco jinak, než to popisuje Bible, ne? Tady jsou oba oklamáni a svedeni do bludu a ukolébáni do falešné jistoty.

Jak přišli lidé na to, že křest Duchem je okamžik získání daru mluvení v jazycích? Chyba vznikla takto: Lidé vidí biblická místa, kdy byl někdo pokřtěn Duchem svatým a snad také začal mluvit v jazycích, a potom říkají: „Podívej, křest Duchem svatým znamená získání daru mluvení v jazycích.“ Ale nesmíme být tak povrchní! Musíme taková biblická vyprávění vykládat na základě Bible, a nikoliv na základě „moderních křesťanských konferencí“. Když budeme brát v potaz teologii křtícího proroka Jana, evangelisty Jana, Pavla a Ježíše, pak budeme příběhy ve Skutcích apoštolů, kde se odehrávají křty Duchem, interpretovat správně.

Někteří lidé tvrdí, že existují různé druhy mluvení v jazycích. Schvalují „cizí řeč“, ale tvrdí, že existují také jiné druhy mluvení v jazycích. Ať už je tomu jakkoliv: **Ukázal jsem, co je to křest Duchem a že mluvení v jazycích v souvislosti se křtem Duchem je cizí řečí a ničím jiným.** A dokonce i kdyby existovalo také jiné mluvení v jazycích než cizí řeč, pak bychom se museli ptát, jestli jsou rozšířené praktiky, jak toto „mluvení v jazycích“ získat, biblické? V Bibli vždy vidíme, že Duch svatý způsobil mluvení v jazycích, aniž by se o tom někdo zmiňoval. Žádný apoštol ani kazatel v Bibli neuvádí mluvení v jazycích jako cíl křtu Duchem a nikdo z nich nevysvětluje druhému, jak např. získal či se dokonce naučil „mluvit v jazycích“. A dnes? Lidé jsou hudbou a dalšími

prvky emocionálně tlačení k tomu, aby ztratili zábrany a začali něco breptat. Když to nefunguje, tak se je snaží do mluvení v jazycích uvést. Lidé se na mnoha místech „učí“ „mluvit v jazycích“ tak, že opakují to, co předbreptává „kazatel“. V církvích uvádí mládežníky do mluvení v jazycích tak, že mladí breptají to, co předbreptávají vedoucí. Ne, lidé, tady se praktikují věci, které nemají nic společného s působením Ducha svatého. Něco takového v Bibli není. Biblické mluvení v jazycích bylo vypůsobeno Duchem svatým, nikoliv tím, že lidé něco drmolili po Pavlovi, nýbrž tak, že poslechli zvěstování evangelia a obrátili se. Nikde v Bibli nebyly akce zaměřené na získání „mluvení v jazycích“ skrze „křest Duchem“. Občas se na lidi při obrácení vložily ruce, ale také ne všude. Někdy poté mluvili v jazycích (řečích), ale také ne vždy. Mnohem důležitější je skutečnost, že se obrátili, získali odpuštění a začali nový život v následování Ježíše.

KŘEST VODOU

KAPITOLA 21

Téma křtu vodou by zaplnilo další knihu, ale chci zde říci pouze toto: Bible vyzývá každého, kdo věří v odpuštění hříchů skrze Ježíše Krista a chce toto odpuštění pro sebe osobně, aby se nechal pokřtít ve vodě! Ponoření do vody je symbolem „očistění celého těla“, a právě to potřebujeme duchovně. V našem životě není žádná oblast, jež by nebyla znečištěna hříchem, proto při křtu vodou prosíme Boha o křest Duchem svatým – tedy o usku-tečnění Ježíšova díla na kříži v nás – ve víře v Ježíše Krista.

Ponoření je však rovněž symbolem smrti a pohřbení v Kris-tu. Při křtu křtěný člověk vyjadřuje své srozumění s tím, že jeho starý život v hříchu musel být odsouzen k smrti. Křtem vodou vyznává svou víru, že s Ježíšem jeho starý život zemřel. Náš starý život končí na kříži! Ježíš vstal z mrtvých a chce žít v nás! Starý život je ukřižován spolu s Kristem a teď ve mně žije Ježíš! Jeho chci následovat a pro něj chci žít. To vyznává-me křtem vodou.

Křest Duchem a křest vodou jsou věci, které časově pat-ří k sobě. Křest vodou není v Bibli žádnou „pouťou“ od círk-ve za vydařený život v posvěcení, jak se to žel často praktikuje, nýbrž patří do přímé souvislosti s obrácením, křtem Duchem a znovuzrozením! Vždyť křest vodou symbolizuje smrt a zmrt-výchvstání – jsme znovuzrozeni a skrze Krista žijeme pro Boha! Mnohé sbory chtějí se křtem nejprve vyčkat, aby viděli, jestli

to obrácený myslí skutečně vážně. Ale to u „obráceného“ vede k nejistotě a těžkostem. Necítí se skutečně přijatý a akceptovaný. Vyprávějí mu o milosti, ale jeho zkušeností je, že si „ocenění křtem“ musí zasloužit. Počíná tu mnoho špatných věcí, které již mnohým obráceným přivodily velké nesnáze, takže se nakonec nikdy pokřtít nenechali! I přes nebezpečí, že pokřtíme některé, které bychom pokřtít možná neměli (Šimon v Samaří), nás Bible učí, že křest vodou a křest Duchem patří k sobě. Pokud nemáš v blízkosti žádnou církev či nikoho, kdo by tě mohl pokřtít, tak se nám ozvi, možná ti budeme moci pomoci.

Bible také nezná žádné křty dětí, nýbrž pouze křty vycházející z porozumění, ze svobodného přesvědčení, z víry a obrácení. Nikdo nemůže zpětně uplatnit svůj „dětský křest“. Teologie „křtu dětí“ je nadto chybná a nebezpečná. Tvrdí se, že se dítě znovuzrodí ve chvíli, kdy dojde ke kontaktu s vodou. To je pohanské, čarodějnické chápání, které vytěšňuje zvěstování evangelia a nezbytnost pokání, obrácení a posvěcení. Učení o dětském křtu je nesmírnou lží o Bohu. Tvrdí se, že děti musí navěky hořet v pekle, pokud zemřou nepokřtěny! Představ si, jak to zobrazuje Boha! Představ si, že by někdo tvrdil, že Kornelius Novak spaluje ve své ohnivé peci nevinné děti! Cože?! Copak jsem nějaký perverzní psychopat?! Je mi to jedno?! Takové bestiální lži se vyprávěly naivním a důvěřivým lidem ve středověku, aby se jim tahaly peníze z kapes a až dodnes mnozí v církvi nechápou, jak je to špatné!

Mnoho lidí říká, že zpětně uplatňují svůj „dětský křest“, když později skutečně uvěří, ale vzpomeň si na Janovy učedníky ve Skutcích 19. Byli pokřtěni ve vodě Janem Křtitelem a tento křest byl jistě lepší než jakýkoliv dnešní dětský křest! Ale Pavel jej nepřijal a vyzval je, aby se nyní nechali pokřtít, a ani pro ony Janovy učedníky to nebyl žádný problém. Když slyšeli o Ježíši a křtu Duchem svatým, tak se nechali z víry pokřtít ve vodě!

Ještě by se toho dalo říci mnoho, ale důležité je: Pokud věříš v Ježíše Krista jako svého Beránka Božího, pak se nech pokřtít.

Ještě bych chtěl zmínit jednu věc, než vám budu vyprávět, jak jsem křest Duchem svatým prožil já. Poznal jsem mnoho lidí, kteří se skutečně obrátili od svých hříchů a věří v Ježíše Krista jako Beránka Božího – ale neznají tyto souvislosti, jež jsem vám zde podrobně popsal, a myslí si, že křest Duchem znamená získání daru mluvení v jazycích. Pozor: Nesmíme takovým lidem upírat spásnou víru, mnozí berou svůj vztah k Ježíši velmi vážně a v tomto bodě neznají nic jiného. Proto doufám, že se tato kniha rozšíří zvláště v takovýchto kruzích, neboť ve všech kruzích existují lidé, kteří se jako Pavel natahují po dalším (Fil 3, 12–16) a rádi se nechají poučit o něčem lepším.

Nakonec bych vám ještě chtěl vyprávět, jak jsem křest Duchem svatým zažil já osobně.

Na tu chvíli, kdy Ježíš vstoupil do mého života, nikdy nezapomenu. Může ti to znít zvláště, ale bylo to tím nejskutečnějším a nejopravdovějším, co jsem kdy zažil!

Seděl jsem v církvi a pozorně naslouchal evangelistovi, který vyprávěl, co pro nás Ježíš vykonal na kříži.

Svým vnitřním zrakem jsem viděl, jak za mě Ježíš trpí na kříži! Pochopil jsem, že tam zemřel za mě. Už pro mě neexistovala žádná pochybnost, věděl jsem, že bez Ježíše jsem navěky ztracený. V Ježíši jsem však poznal Boží lásku ke mně a jeho přání mi odpustit, přijmout mě a dát mi nový život.

Byla mi jasně a zřetelně sdělena podmínka, která byla jen logická a rozumná! Obrácení. Bůh ode mě vyžadoval, abych se obrátil z cesty hříchu a od nynějška žil podle jeho vůle – a to se mi zdálo tím nejlepším, co se mi mohlo stát.

Tento evangelista se všech přítomných zeptal, jestli se chtějí obrátit a od nynějška následovat Ježíše. Mluvil o „předání života“ a „změně vlády“ a já byl jako na trní, neboť jsem věděl „teď půjdeš“! Uvědomil jsem si svou hříšnost před Bohem. Často jsem předtím slýchal, že mě Bůh miluje a že mi chce odpustit, ale teď jsem chtěl odpuštění já! Vždycky jsem házel vinu na druhé, ale

teď jsem uviděl svou vlastní vinu vůči svatému Bohu, a to jsem nesnesl! Při výzvě jsem povstal a šel dopředu. Společně jsme se modlili a já jsem vyznal své hříchy před Bohem a prosil o odpuštění. Věřil jsem, že pouze Ježíš mi může a chce odpustit! Proto jsem ho o to poprosil. Řekl jsem mu, že ho činím Pánem svého života a poprosil jej, aby do mého života vstoupil.

Zatímco jsem se modlil, naplnila mne a protékala mnou čistota, jakou jsem předtím nikdy nepoznal. Věděl jsem, že mě Bůh přijal a naplnil svou láskou. Cítil jsem se lehčí o 50 kg a byl jsem šťastný. Již předtím jsem věděl, že mi Ježíš chce odpustit hříchy, ale nyní mi bylo odpuštěno. Všechny teoretické znalosti se staly živoucí realitou. Teď jsem věděl: „Ježíš mi odpustil! Bůh mě přijal! Bůh je můj Otec!“ Bylo to, jako by ožily panenky z dětství – to, co jsem vždy „věděl“, protože jsem to slýchal od malička, najednou žilo! Stalo se to realitou a skutečností!

Začal nový život, život ve víře. Ještě si vzpomínám, jak jsem den poté šel do školy a bylo mi, jako by do mého vědomí vstoupila nová dimenze. Neviděl jsem otevřené nebe jako Štěpán, ale byl jsem si vědom, že je tu Bůh, že Boží království je realitou. Toto vědomí způsobilo, že se ve mně zrodila naděje do budoucnosti a jistota, že Bůh má s mým životem dobrý plán. Radoval jsem se z nového života s Bohem – a činím to stejně i dnes.

Nedovedl jsem tehdy teologicky vysvětlit, co se tu stalo, ale dnes vím, že se to, co jsem učinil, nazývá „obrácení“. To, co poté učinil Bůh, nazývá Bible „křest Duchem svatým“, a výsledkem bylo, že jsem se „znovuzrodil“.

Slovo závěrem

Když jsme pokřtěni Duchem svatým, tak ještě nejsme u cíle, nýbrž na počátku nového života s Bohem. Nyní je důležité posvěcovat svůj život a dostávat se stále více do harmonie s Božími cíli, hodnotami, prioritami a skutky. To půjde pouze tehdy, když se naučíme Boha a jeho slovo poznávat a milovat lépe a hlouběji. Můj život po křtu Duchem svatým nebyl vždy tak zářivý jako má

zkušenost obrácení, to ke své hanbě musím upřímně říci. Právě proto je tak důležité, abychom brali vážně Jana 1, 9 a neustále zůstávali v kajícím a poučitelném postoji. Téma „posvěcení“ je úkol na celý život. Duch svatý zde nepoleví, dokud budeme žít – protože to Bůh s námi myslí dobře a chce nás připravit na věčné nebe ve svatosti. Doufám, že se uvidíme nejpозději tam.

Byl jsem na konferencích křtu Duchem a zažil všechno možné. Hamižné bludaře, psychopaty, ale také upřímné sourozence, kteří nic lepšího neznali, a tak se účastnili či napodobovali... Zkoumejte věci! Někdo možná upřímně hledá pravdu a nechá si třeba pomoci! Možná mu můžeš předat tuto knihu a pomůže mu to. Skutečností je: Bude přibývat lidí, kteří pochybují o těchto falešných křtech Duchem a hledají pravdu. Také pro tyto lidi jsem napsal tuto knihu. Nenech na ni na policičce sedat prach, předej ji dál. Doufám, že tato kniha nalezne široké rozšíření v kruzích, kde byl pravý křest Duchem vytlačen jinými prvky.

Bůh si nepřeje nic toužebněji, než abychom my, jeho děti, žili a zvěštovali evangelium. K pravým obrácením, křtům Duchem a znovuzrozením dojde pouze tehdy, když budeme kázat pravé evangelium o Ježíši a kříži. A to tak, aby se lidé dobrovolně a z přesvědčení obrátili. Chtěl bych tě povzbudit! Vyznávej Ježíše! Zvěstuj Ježíše! Nech si v tom pomoci, když si uvědomíš, že pomoc potřebuješ. Je načase, aby byli svatí znovu připraveni pro dílo služby (Ef 4, 12). Možná ti v tom můžeme být nápomocní? Jednoduše se nám ozvi.

Pokud chcete, abych ve vašem sboru přednášel na téma „křest Duchem svatým“ či na jiná témata, tak se mi ozvěte.

Hojné Boží požehnání ti přeje Kornelius Novak.

Boží UZDRAVENÍ

ČÁST 2.

PŘEDMLUVA

Téma „Božího uzdravení“ je stále aktuální a důležité. Není to téma jednoduché, neboť každý z nás zná někoho nemocného či je sám stížen nemocí, což vede k tomu, že to v nás vyvolává silné emoce. A je to téma rozmanité, neboť příčin nemocí existuje mnoho a při četbě Bible je jasné, že Bůh jedná na základě těch nejlepších úmyslů s nemocemi a nemocnými velmi rozdílně – a nezřídka uzdravuje, jak jsme to stále znovu zažívali, a i o tom bych chtěl v této knize vyprávět.

U tématu uzdravení žel koluje mnoho jednostranného, a dokonce absolutně nebiblického vyučování a postupů, ale také faktické manipulace a podvodu. Tím však utrpení nemocných jen vzrůstá a panuje zde široce rozšířená nejistota, čemu tedy máme věřit a čemu nikoli? I v tomto ohledu má být tato kniha přínosem.

Je mou nadějí, aby toto pojednání přineslo mnohým lidem pomoc, již skutečně potřebují, ať již při osobní nemoci či ke službě druhým.

Tak pojďme na to!

BŮH JE NÁŠ LÉKAŘ

KAPITOLA 1

Bůh se ve svém Slově zjevuje rozličnými způsoby. Je Stvořitelem, Pánem pánů, je naším Otcem a...

Bůh říká: *...já jsem Hospodin, tvůj lékař.* (Ex 15, 26, B21)

**Pokud se Bůh zjevuje jako tvůj lékař, pak je to proto,
že tě může a chce uzdravit.**

Neexistuje žádná nemoc, která by byla pro Boha nevléčitelná. Žádná nemoc není natolik komplikovaná, aby ji Bůh nemohl okamžitě uzdravit. Boží Slovo se čte a zvěstuje po celém světě a Bůh chce, aby každý člověk věděl: „Já jsem Hospodin, tvůj lékař.“ Bůh neříká: „Jsem lékař“, nýbrž každý, kdo to čte, zakouší osobní oslovení od Boha „Jsem tvůj lékař!“ **Tady jde o Boha a tvé osobní uzdravení.** Nemáme Boha, který se odvrací od naší nouze, nýbrž Boha, který trpí spolu s námi.

K čemu potřebujeme Ježíše?

Bůh přišel na tento svět v Ježíši, aby nám ukázal, kým je a jaký je. Ježíš nám však také představuje, co je to pravé lidství. Odhaluje nám rovněž, jak můžeme jako lidé žít v harmonii s Bohem. Na Ježíši však zároveň vidíme, že jsme hříšníci, a jak máme Boží Zá-

kon naplňovat láskou, životem a dobrými skutky. Na Ježíši také poznáváme, že potřebujeme odpuštění – a pouze skrze Ježíše je i získáváme. Skrze Ježíše se můžeme navrátit k Bohu Otci a získat věčný život v Božím království. Proto potřebujeme Ježíše. Proto přišel Ježíš na tento svět – aby nás zachránil!

My lidé jsme se od Boha oddělili a již se podle něho neřídíme. Výsledek vidíme po celém světě.

Víme přece, že veškeré tvorstvo až podnes společně sténá... (Řím 8, 22)

Celý svět sténá. Měli jsme jej spravovat a utvářet v harmonii s Bohem, ale bez Boha jej ničíme. Existují zde všechny možné hříchy a různé přímé či nepřímé důsledky. K tomu náleží i prudký nárůst nemocí všeho druhu. Tento svět směřuje kvůli hříchu a nekajícnosti lidí do zániku. Ježíš oznámil konec světa a za jedno z mnoha dalších znamení blízkého konce označil také nárůst nemocí a epidemií.

Nebo povstane národ proti národu a království proti království, a budou hladové a morové a země třesení po místech. (Mt 24, 7, BK)

Existuje tolik epidemií a nemocí! Tento svět jako takový se nedá zachránit, protože se lidé v masovém měřítku nechtějí obrátit k Bohu a nadále žijí v hříchu. Sklízíme, co jsme zaseli. Na první výstavě Expo koncem 19. století vyjádřil jeden řečník:

*Naše víra přinese nadcházejícímu století mír –
naše víra ve vědu a techniku.*

Poukazovalo se na pozoruhodné pokroky ve všech oblastech a člověk si namlouval, že teď vytvoří nebe na zemi. Ale „nadcházející století“ bylo tím nejzvrhlejším, jaké kdy bylo! Jakýkoliv pokrok byl použit k útlaču a ničení lidí. A dnes? Máme rozvinutější lékařství než kdykoliv předtím, ale lidstvo je více nemocné než kdy dřív...

Svět je na široké cestě do ztracení, přesně jak to Ježíš řekl.

Bůh nás ve své lásce nemůže k obrácení nutit. Činí však to, co ve své lásce může. V Ježíši nám zjevuje všechno, co potřebujeme vědět, abychom porozuměli pravdě a abychom se obrátili, abychom byli zachráněni a získali věčný život v Božím novém, věčném, spravedlivém a zdravém světě.

Když Bůh přišel v Ježíši na tento svět, tak zažil veškeré myslitelné utrpení a nespravedlnost. Jeho národ byl obsazen a utlačován Římany, zažil nedostatek, tvrdou práci a jistě nebyl ušetřen pohledu na nemocné, trpící a umírající lidi. Když pak začal veřejně vystupovat, tak měl hluboký soucit k nemocným a uzdravoval na základě milosrdenství. Na jednom místě, když k Ježíši přišel jeden malomocný, stojí v překladu z řečtiny, že se Ježíši obrátil žaludek, tak silné bylo utrpení nemocných a Ježíšův emocionální soucit k nim, když viděl jejich nouzi. Boží lékařství se neomezuje pouze na Boží schopnost uzdravovat, nýbrž uzdravení je Boží srdeční záležitostí.

Pro malomocného znamenalo propuknutí nemoci konec všeho. Tato nemoc byla nevléčitelná a nakažlivá. Začala odumírat pokožka a údy. Nevyhnutelným koncem byla odpudivá a děsivá smrt. Malomocný tak musel okamžitě opustit svou rodinu a místo, kde žil. Mnozí z nich žili vně obcí v jeskyních a již nikdy nesměli přijít do blízkosti zdravých. Oddělení ode všeho, co je člověku drahé, byli bez naděje v tomto světě vydáni smrti napospas.

Ježíšova uzdravení nejsou „pouze“ znamením. Uzdravení je skutečně Boží srdeční záležitost. Ale jedno nemusí jít na úkor druhého. Právě proto, že Bůh je milosrdný, tak nás nevydává všanc věčnému ztracení. Právě proto, že nás miluje, přichází na tento svět, aby za nás zástupně zemřel na kříži a aby nás zachránil. Tak byla uzdravení nejsilnějšími příklady a paralelami duchovní situace, v níž se my lidé nacházíme. Jsme „nemocni na smrt“ v hříchu a jdeme vstříc věčnému ztracení, věčné a druhé smrti, jak to nazývá Bible. Skrze svůj hřích jsme, jako ti malo-

mocní, oddělení od Boha a všech dalších svatých bytostí nebe! Jsme bez naděje na tomto světě a pomalu, ale jistě umíráme, abychom zůstali navěky oddělení od Boha. Když Ježíš uzdravil toho malomocného, tak mu nevrátil pouze zdraví, nýbrž také jeho rodiče, rodinu a přátele, práci a celý život! Tak je to i s námi. Skrze Ježíšovu obět a odpuštění hříchů se můžeme navrátit zpět k Bohu, našemu Otcí! Jsme znovu přijati Bohem a nebem! Smíme jít „domů“! Protože jsme „uzdraveni jeho ranami“. Když Ježíš uzdravoval, tak to mělo vždycky i silnou symbolickou moc! Ježíš uzdravoval slepé a hluché a „zdravým“ stále znovu říkal: „Vidíte, ale nevidíte – slyšíte, ale neslyšíte!“ Ježíš uzdravoval ochrnuté a kulhavé. A ochrnutí a kulhání je ve světě Starého zákona známým příkladem nerozhodného váhání mezi hříchem a Boží vůlí, respektive ochromujících následků hříchu. Všechna uzdravení jsou tak zároveň odkazy na hlubší duchovní bídu a nebezpečí, v němž se my lidé nacházíme – často aniž bychom to tušili.

Uzdravení a další nadpřirozené Ježíšovy činy byly však rovněž zřetelným znamením a důkazem toho, že Ježíš o sobě, Bohu a lidech říká pravdu. Každý si mohl uvědomit to, co řekl Ježíši tento muž:

...Neboť nikdo nemůže činit ta znamení, která činíš ty, není-li Bůh s ním.
(J 3, 2)

UZDRAVUJE BŮH I DNES?

KAPITOLA 2

Mnozí lidé bez problémů věří, že Ježíš uzdravoval tehdy, nevěří však, že Ježíš uzdravuje i dnes. V Bibli nicméně stojí:

Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky. (Žd 13, 8)

Ježíš se nezměnil. Je tentýž a činí totéž. Jiní věří, že Ježíš možná uzdravuje pouze skrze obzvláště známé kazatele, ale i to je nesprávné. Ježíš řekl:

Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: Ve jménu mém budou vyhánět démony,... na choré budou vzkládat ruce a uzdraví je. (Mk 16, 17)

Uvěřil jsi? Potom se toto může stát i tvou zkušeností. Ježíš to řekl a zkušenost tisíců svědků ve všech generacích a zemích potvrzuje, že Ježíš uzdravuje i dnes. Dokonce i děti to zažívají. Jedna matka za mnou po jednom kázání přišla se svou dcerou a ta mi vyprávěla, jak šla k lůžku své těžce nemocné matky a modlila se za ni. Tato tehdy nevěřící matka byla uzdravena a dnes následuje Ježíše. Měla takovou radost z víry a odvahy své dcery a byla tak vděčná za své uzdravení!

Ježíš žije! Je tentýž a činí totéž, co tehdy! Mnoho z mých známých by již dlouho nebylo naživu, kdyby nebyli uzdraveni skrze Boží konkrétní zásah. Jeden známý byl šéfem nejhoršího zločinného motorkářského klubu v severním Německu a umíral po předávkování drogami. Lékař pohotovostní služby se nad něj naklonil a umírající uslyšel slova: „Už pro něj nemůžeme nic udělat.“ Ležel v bezvědomí a byl stále více ztuhlý, ale uvnitř bdělý! Volal k Bohu o milost a zpozořoval, že proces tuhnutí se zastavil. Přežil! Otočil se ke své minulosti zády. Z celého Německa za ním přijížděli ostatní šéfové této zločinné organizace, aby ho „přemluvili“, ale on zůstal věrný své nové cestě. Bůh ho zachránil a on začal nový život v následování Ježíše. Takové události se odehrávají nesčetněkrát za den po celém světě.

Nejprve se budeme věnovat některým názorům těch, kteří tvrdí, že dnes již Boží uzdravení neexistuje.

DIVIL SE NĚKDY JEŽÍŠ NĚJAKÉMU DIVU?

KAPITOLA 3

Někteří říkají, že „mimořádné (spektakulární) dary ducha“, a tím rovněž uzdravování, fungovaly pouze v „prvotní církvi“ – a dnes už nikoliv. Ale to v Bibli nestojí. Musíme si uvědomit následující:

Za prvé: Neexistuje žádná prvotní církev ani duchovní „prvotní lidé“. Bůh má pouze děti, a nikoliv „vnoučata“. Bůh má pouze jednu církev.

Slovo „prvotní církev“ v Bibli není.

Existuje pouze jedna Boží církev, rozšiřující se v pokoji a radosti – ale také v moci Ducha svatého.

Tím jsou všechny duchovní dary, jež byly na počátku vypůsobeny Božím Duchem, ještě i dnes na Božím pořadu dne. Neboť v Bibli není žádný odkaz k tomu, že by tomu bylo jinak.

Pozor: Tím však neříkám, že to, co se v mnohých kruzích praktikuje jako duchovní dary, je biblické. Opatrně! V četných křesťanských kruzích jsou duchovní dary chápány chybně, praktikovány nebiblicky a často se nejedná o působení Ducha, nýbrž o iluze, svody, manipulace či dokonce úmyslný podvod! To

všechno jsem zažil, o tom více později. Ale existuje opravdové ovoce, dary a působení Ducha, a to nemůže popírat nikdo, kdo bere Bibli vážně.

Za druhé: Někteří lidé rozdělují duchovní dary na spektakulární a nespektakulární (nenápadné) a tvrdí, že nyní již existují pouze nespektakulární duchovní dary. Ale pozor: Nikde v Bibli se o rozdělení na „spektakulární“ a „nespektakulární“ nepíše! Musíme u všeho vždycky vycházet z toho, co řekl Ježíš. Následující otázkou tě vyzývám ke zkoumání biblických vyprávění:

Divil se někdy Ježíš nějakému divu?

Existují z pohledu všemocného Boha „mimořádné věci“? Přezkoumej celou Bibli. Ani Boha, ani Ježíše nepřistihneš při tom, že by se někdy nějakému zázraku divili! Radujeme se, když Bůh působí nadpřirozeně, jsme vděční, ale přemýšlej o tom: Proč bychom se měli divit, jako ti, kteří žádného Boha nemají? Ježíš to přece zaslíbil! Vzpomínám si na jednu situaci. Měl jsem rozhovor s jedním bratrem, když právě vedle nás byla uzdravena mladá žena. Předešlého dne si zpřetrhala vazy na noze a po uzdravení poskakovala radostí kolem. Věnovali jsme tomu krátký pohled, ale neviděli jsme žádný důvod k přerušení našeho hovoru. Radujeme se z Božího milostivého zásahu, ale proč bychom měli reagovat jako ti, kteří v Boha nevěří? Kdo skutečně ve víře od Boha něco očekává, ten se nediví, když to nastane.

Nevěřící lidé se naproti tomu „diví“, protože s Bohem a jeho zásahem nepočítali. Dokonce i my křesťané žijeme často pouze ve vědomí sebe, namísto života ve vědomí Boha. Svou „sebedůvěrou“ se omezujeme na své schopnosti a možnosti, myslíme si, že „biblické vědomosti“ jsou všechno, ale existují lidé, kteří znají 99% Bible a nevěří ani 1% procentu. Existují jiní, kteří toho nevědí tolik, ale tomu, co vědí, věří, radují se, jednají, natahují se po Bohu a po dalším a zažívají Boha, protože věří! Tomu se pak často diví ti, kteří toho vědí o tolik více a jsou v církvi o tolik

děle. Tíhnou k tomu těmi druhými opovrhovat nebo dokonce jejich zážitky démonizovat, neboť při všech svých vědomostech něco takového ještě nikdy nezažili!

Věc se má zcela jednoduše. Je rozdíl mezi vědomostmi a životem! Správné biblické vědomosti jsou dobré a správné, ale nejsou cílem! Jsou předpokladem toho, abychom mohli žít s Bohem. Jsou předpokladem toho, abychom věděli, čemu máme věřit, ale vědomosti nejsou všechno. Mnozí lidé redukuji svůj život nejvýš na návštěvu bohoslužby, ale osobní vztah k Ježíši nemají.

Kdo žije pouze s „vědomostmi“, ten se možná „diví“ Božímu zásahu – ačkoliv by to měl vědět lépe! Neboť Bůh to přece v Bibli zaslíbuj. Ale kdo žije v Duchu, ten se Božímu nadpřirozenému jednání nijak zvlášť nediví. Ježíš se nikdy nedivil. Divil se Abraham, když se mu ve vysokém stáří narodil syn? Ne! Po celý svůj život se divil tomu, že na sebe tento syn nechává tak dlouho čekat! Abraham se nedivil, když syn konečně přišel, protože měl Boží zaslíbení. Proto čekal na jeho naplnění. Divil se Eliáš, když přišel oheň z nebe? Ne, Bůh ho zapojil do svého plánu a oznámil mu, co má Eliáš udělat a také to, co učiní Bůh sám. Protože byl Eliáš zapojen do Božího plánu, tak se nedivil, nýbrž oheň očekával.

Diví se vždy ti, kteří vůbec nevěří, nebyli zasvěceni do Božího plánu či s Božím plánem nežijí v harmonii, protože vedou život omezený pouze na jejich lidské možnosti a schopnosti.

Ježíš se skutečně jednou podivil. Víš kdy? Ne, nebylo to, když chromý vstal a chodil, ani tehdy, když hluchý najednou uslyšel a slepý prohlédl. Leč Ježíš se podivil nevíře lidí, takže v jejich přítomnosti nemohl vykonat mnoho zázraků.

*A nemohl tam učinit žádný mocný čin, jen na několik málo nemocných vložil ruce a uzdravil je. A **podivil se jejich nevěře**. (Mk 6, 5–6)*

Tím skutečně podivuhodným je pro Ježíše lidská nevíra. Ale z Božího a Ježíšova pohledu neexistují žádné „divy“! Ježíš se ni-

kdy žádnému divu nedivil – a zázraky ani nemají sloužit k tomu, abychom žasli. Ježíš neuzdravuje proto, abychom užasli, nýbrž protože pocituje milosrdenství a může a chce uzdravit, a protože nás skrze uzdravení může vyburcovat pro své poselství!

My žasneme pouze proto, že jsme něco takového ještě nikdy nezažili. To může být znamením toho, že ještě žijeme zcela bez Božích možností a schopností. A může to být také znamením toho, že vůbec nežijeme s Bohem, nýbrž pouze s teoriemi!

Přemýšlej, co Ježíš říká v přikázání o misii. Co je předpokladem toho, abychom činili učedníky z druhých? Přirozeně dokonané dílo na kříži – a dále?

Ježíš přistoupil a řekl jim: Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. (Mt 28, 18 – 20)

My jdeme a evangelizujeme. Nikoliv, protože jsme dobře vyškoleni, protože máme teologické vzdělání anebo protože jsme učení, obdarovaní, mladí a dynamičtí! Neevangelizujeme ani proto, že máme dostatek peněz na nějaký mnohoslibný projekt, nýbrž:

**Protože Ježíš má veškerou MOC na nebi i na ZEMI
a protože s touto mocí JE S NÁMI
až do skonání tohoto věku – a nikoliv pouze
za „prvotní církve“**

Pokud se tedy země pořád ještě otáčí, když čteš tuto knihu, pak je tento výrok aktuální! Ježíš je s námi a chce nás začlenit do svých skutků.

Jsmo přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil. (Ef 2, 10)

Pokud jsme do těchto skutků zapojeni, pak nám Bůh ukáže, co máme činit, a dovolí nám podílet se na tom, co koná, tak abychom se již jeho nadpřirozenému jednání nedivili jako ti, kdo neví nic. Tak se mohou „zázraky“ stát něčím normálním. Skutečně podivuhodná je však skutečnost, že většina lidí žije odcizena od Boha a bez Božího Slova, požehnání a skutků.

Ježíš se diví naší nevěře, zatímco my se divíme jeho zázrakům. Musíme se rozhodnout, v které realitě chceme žít!

Ježíš nevykonával žádné zázraky proto, aby přivedl lidi k úžasu nebo aby ukojil jejich zvědavost. Proto některým znamení či zázrak dokonce i odepřel (Mk 6, 6; Mt 16, 1nn).

Podle mého názoru je dělení duchovních darů na spektakulární a nespektakulární naprosto chybné. Za prvé Bible tyto kategorie nerozlišuje, za druhé nikde v Bibli nestojí, že by jedna z těchto kategorií skončila zároveň s první generací. Jednu věc považují za velmi důležitou:

Pokud by existoval nějaký „spektakulární“ dar, pak je to dar evangelizace, neboť to je něco absolutně mimořádného a můžeme nad tím žasnout po celý život a věčnost: Bůh nás tak moc miluje, že zástupně trpěl za naše hříchy! Chce nám odpustit hříchy a znovu nás přijmout! To, že Bůh nechává zvěstovat toto poselství všem hříšníkům, tomu říkám něco „mimořádného“ a „podivuhodného“!

To je ta nejneobyčejnější zvěst na světě! Uzdravení proti tomu není nic! Co je tedy mimořádnějšího?! Že tě Bůh ve své všemocnosti uzdraví, anebo že za tebe jde v Ježíši Kristu zástupně na kříž?! Pavel zde přemýšlí trochu logičtěji:

On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno? (Ř 8, 32)

Pavel ví, nad čím může stále znovu žasnout. Kříž je tím nejmocnějším divem všech dob. Bůh za nás v Ježíši Kristu zemřel na kříži. Nad tím mohu žasnout každý den.

Ale proč bychom měli žasnout nad nějakým zázrakem? Mělo by být pro Boha něco nemožné? On stvořil nebe, zemi a veškerý život za 6 dní – Boží všemohoucnost a kreativita nezná mezí! A teď bych se měl divit nějakému uzdravení? V našem „myšlenkovém systému“ tady něco nesedí.

Ale chci být poctivý. Nepřemýšlel jsem tak vždy. Jako mladík jsem s úžasem naslouchal svědectvím zkušených Božích mužů, kteří mohli vyprávět o mnohých „zázracích“. U nás v církvi naproti tomu existovala pouze teorie. Ale nepotřeboval jsem příliš rozumu, abych pochopil, že Bible takové věci zaslubuje! Tak jsem v tuto realitu uvěřil a chtěl v ní žít!

Samozřejmě jsem měl tehdy o zázracích falešné představy. Myslel jsem si, že se obrátí celé město a již nikdy nespáchá žádný hřích, když Bůh učiní nějaký zázrak viditelný pro všechny. Také jsem si myslel, že Bůh jistě činí zázraky pouze u obzvlášť duchovních osobností... Měl jsem spoustu mylných představ. Např. učedníci zažili zázraky již ve stadiu, kdy byli vše jiného jen ne duchovní, a Ježíš vykonal nesčetné zázraky, ale co to přineslo? Lidé jeho zázraky nepochopili, interpretovali je nesprávně a nakonec ho přibili na kříž! Jedni si mysleli: „Činí to z moci Satanovy!“ Ostatní si mysleli: „Úžasné! Bůh s námi musí být navýsost spokojený, že nám tak žehná! Teď přichází nová doba! Uzdravení a blahobyt pro všechny! Osvobození od Římanů!“ Mnozí věřili v Ježíšovo jméno, ale věřili chybně a Ježíš se jim nemohl svěřovat (J 2, 24).

Naivně jsem si tehdy myslel, že se skrze zázrak vyřeší všechny problémy, ale studiem Bible – a poté skrze vlastní zkušenosti – jsem musel uvidět něco jiného. Mnohé věci, týkající se zázraků,

nejsou takové, jak si je představujeme, ale jedna věc je pravdivá: Když člověk zažívá, že ho Bůh začleňuje do svých skutků, pak se prostě již nediví tomu, když se stane to, co Bůh zaslíbil. Ve své knize „V harmonii s Bohem“ jsem popsal mnoho zážitků s Bohem. Skutečně jsme stále více mohli zažívat tu zkušenost, že Bohu můžeme plně důvěřovat a že plní své sliby. Když tě někdo pozve na oběd a řekne, že zaplatí, tak se také nemusíš divit, když po jídle vytáhne peněženku, ne? Vždyť to říkal. Takže slušně poděkujeme. Stejně je tomu s Bohem. Jednoho dne mi Bůh řekl, že si mám zarezervovat určitý obytný přívěs na evangelizační kampaň, že dostanu peníze následující pondělí. Tak jsem v úterý ten přívěs rezervoval a čekal jsem na peníze, tak jako Abraham na svého syna. V pondělí jsem peníze dostal a byl jsem tomu rád, ale proč bych měl žasnout jako někdo, kdo nic nevěděl? Kdo žije v realitě Ducha, ten se nediví, nýbrž žije s Bohem. Pro mě je tato skutečnost absolutně osvobozujícím činitelem. Víím, že Bůh má připravené skutky (Ef 2, 10) a že ode mě nevyžaduje nic více a nic méně, než abych se do nich nechal začlenit. Musím být pouze věrný v malém a Bůh se postará o vše ostatní a sem tam se ozve, když je něco potřeba – jako u Elijáše. Ten seděl po 3 roky u jedné vdovy a čekal na další krok od Boha. Pravá víra je neobyčejně osvobozující a uklidňující. Žádný duchovní člověk „nelační“ po zázracích, nýbrž jeho víra odpočívá v Ježíši, protože Ježíš ví, jak to půjde dál.

TEOLOGIE ZALOŽENÁ NA ZKUŠENOSTECH

KAPITOLA 4

Slyšel jsem některé biblické učitele, kteří odmítali všechno, co se týká duchovních darů a zázraků. To je zajímavé. Mnozí z těch, které jsem poznal, dříve nekriticky věřili všemu, co jim někdo v „moderním křesťanství“ vykládal, a zázraky, uzdravení a proctvími jen oplývali. Ale museli učinit hořkou zkušenost, že to není „úplně tak“, jak jim to někdo předváděl. Zůstalo hořké zklamání. Kvůli těmto zklamáním a s nimi spojeným krizím často sjeli do příkopu na druhé straně a již na duchovní dary, zázraky a vedení nevěří. Jednou jsem na zledovatělé silnici dostal smyk a trhavým pohybem jsem zamezil tomu, abych spadl do pravého příkopu. Zato jsem však krátce poté přistál v příkopu levém! Tak je tomu u mnohých, co se týče tohoto tématu. Obě pozice jsou špatné! Nejprve člověk nekriticky věří všemu, ačkoliv Bible učí něco jiného, a pak všechno „nadměrně kriticky“ zavrhně – což ovšem také není biblické. Na obou stranách má radost Satan, protože nás odvedl pryč od pravdy. Ježíš je ta cesta! Nemusíme padat z jednoho příkopu do druhého, nýbrž se svými názory a zklamáními prostě přijď k Ježíši! Udělej si čas na jeho Slovo a on ti ukáže, v čem možná spočívá chyba a jaké je řešení!

Kruhům, které to s uzdravením „přehánějí“ se často předhazuje „teologie založená na zkušenostech“. Nevím, jestli ve vaší

řeči takové spojení existuje. Tato teologie znamená, že si nevytváříme teologii na základě Božího Slova, nýbrž na základě vlastních zážitků či zážitků jiných lidí. Někdo může jít na nějakou akci a tam řečník káže, že Bůh chce, aby byli všichni bohatí. Řečník předcítá z Bible:

Bůh se pro nás stal chudým, abychom my jeho chudobou zbohatli.

A potom řečník vypráví, jak skrze víru zbohatl. Potom vyzývá posluchače, aby udělali to samé. Mají dokázat svou víru tím, že si vezmou úvěr, aby si koupili nový dům a nové auto, neboť starý dům a levné auto se pro knížata živého Boha nesluší. Boží děti mají jezdit v Rolls Royce! ... Potom řečník přečte, že máme platit desátky (samozřejmě jemu), aby nám Bůh požehnal.

Možná budeš žasnout, ale takové věci se již po desetiletí praktikují v „křesťanských kruzích“ po celém světě. Knihy jsou toho plné. Tady se vědomě vytrhují určitá biblická místa ze souvislosti, aby se lhalo a manipulovalo. Ale nedostatečně upevnění posluchači takovým věcem věří a jdou domů s vírou: Bůh chce, abych byl bohatý! Musím dokázat svou víru a vzít si úvěr! atd. To je „teologie založená na zkušenostech“. Tak si nesčetní lidé „ve víře“ vzali půjčku a zbankrotovali a otočili se k Bohu zády. Ale u některých se to možná podařilo! A ty těžko přesvědčíš o tom, že jsou oklamáni, neboť oni zažili, že jsou požehnání. Tím svádějí mnohé další lidi a ještě více jich bankrotuje.

Anebo může přijít člověk a říci: „Bůh mi řekl, že mám jít k tomuto šamanovi, abych byl uzdraven. Tak jsem šel a byl jsem uzdraven! Takže vám říkám – Ježíš chce, abychom chodili k šamanům!“

Tady se interpretuje osobní zážitek a za měřítko se pokládá vlastní zkušenost. Kdo ale bere vážně Boží Slovo, ten by zážitek tohoto člověka interpretoval jinak, totiž, že nikoliv Bůh, ale Satan tohoto člověka oklamal, aby byli skrze něj mnozí další odvedeni od Boha pryč.

Mnozí chtějí navázat kontakt se svými zemřelými blízkými a získají odpověď ze záhrobí! Interpretují to tak, že to byl onen zesnulý příbuzný, ale znalci Bible to vykládají jinak. Mrtvý je až do zmrtvýchvstání prach a odpověď přichází od démonů, kteří tímto způsobem svádějí nesčetné lidi.

Velmi často „zakouší“ někdo např. „křesťanské uzdravitele“ na „křesťanských akcích“ a pak je nadšený z toho, co se tam (zdánlivě) děje a napodobuje to. Potkal jsem však velmi mnoho lidí, kteří svůj názor k tématu uzdravení či spasení žel nemají z Bible, nýbrž z „osobních zážitků na uzdravujících bohoslužbách“. Často poté přesně napodobují to, co dělala ona „duchovní superstar na pódiu“ a „věří“, že to funguje. Také jsem zažil mnohé „uzdravitele“, kteří říkají, že se to musí dělat tak a tak, a potom přijde uzdravení anebo je někdo spasen. Ale je tomu tak?

Když někdo těmto nadšeným kruhům tu a tam oprávněně předhazuje „teologii založenou na zkušenostech“, musí se však zároveň i ptát, jestli v zásadě nedělá to samé??? Možná zkusíme, že nemocný **není** uzdraven, k tomu učiníme zkušenost, že druzí dělají ohledně uzdravení chyby, a co učiníme? **Z vlastních zkušeností uděláme rovněž teologii založenou na zkušenostech a řekneme, že již žádná uzdravení neexistují, ačkoliv v Bibli stojí opak!** V principu činíme to samé jako ti, jimž se předhazuje teologie založená na zkušenostech! Z vlastní zkušenosti činíme měřítko. Oba směry nechávají Bibli stranou a vedou falešným směrem. Oba se cítí „obzvlášť“ duchovně. Jedni vedou zástupy do bludu tím, že například říkají: „Bůh uzdravuje všechny, musíš jen věřit a hned vysadit léky!“ Tak se např. rodiče nechali oklamat a „ve víře“ nechali zemřít své děti. Druzí vedou lidi do bludu tím, že kategoricky vylučují, že Bůh uzdravuje i dnes, a když se stane něco „nápřirozeného“, pak to byl ďábel! Víím o sboru, kde byla jedna sestra vyloučena, protože byla skrze modlitbu a vzkládání rukou ve jménu Ježíše uzdravena z rakoviny! Víítejte zpátky u farizeů – stejný problém měl již Ježíš.

Křesťanské kruhy jsou plné teologie založené na zkušenostech, protože lidé často neznají Boží Slovo dost dobře a protože mnozí dokonce vědomě manipulují druhými, aby dosáhli svých sobeckých cílů, anebo protože se čtení lidí ze strachu či zklamání prostě „zakuklili“. Pozor! Své zážitky musíme posuzovat na základě biblických informací. Když se něco děje či funguje, tak to ještě zdaleka neznamená, že za tím stojí Ježíš! Dokonce i tehdy, když to zdánlivě vypadá dobře! V zásadě mohu každému pouze říci: Je přece nesporné, že Bible varuje před chybným vývojem v křesťanství. Varuje před bludaři, falešnými proroky, vlky v rouše beránčím a svody. Takže přece nemůžeme nekriticky věřit všemu a přejímat to! A každý, kdo se tímto tématem zabývá, ten přece vidí, že mezitím do „křesťanství“ pronikla spousta světských vlivů – ať už to jsou vlivy náboženské, magické, psychologické, politické, zábavní průmysl a showbusiness, finanční metody a vše, co si dokážeš představit! A to o velikosti oceánu! A všechny tyto „proudy“ se snaží prosadit své zájmy. Křesťanství se stalo mocným finančním trhem, kde mezitím začalo jít o miliony, kariéru, moc, slávu a prestiž. A co je na tom zlé: **Stěží najdeme nějaký jiný kruh, v němž je tolik „naivních a důvěřivých“ lidí jako mezi „křesťany“.** Kdo se tu nevyzná, ten si toho napřed vůbec nevšimne. Mnoho let jsem navštěvoval stovky sborů a konferencí po Evropě, jako host i řečník. Mohl jsem nahlédnout za velká pódia na konferencích a poznat některé „známé řečníky“ – a často jsem byl zděšen! Kdybych neměl Krista, tak by mě čirá hrůza a zklamání úplně zničily.

Když to člověk zažije, tak může mít tendenci obrátit se k celému tématu „uzdravení“ zády, ale to by bylo špatně! Pak Satan dosáhne přesně toho, čeho chce. Jedni věří chybně a jako důsledek ztratí druzí svou víru zcela. To by bylo osudné! Já jsem stále znovu chodil s tím, co jsem zažil a slyšel, do Bible a k Bohu, a zkoumal jsem to. Tomu se nevyhneme, když chceme postoupit dál.

Milovaní, nevěřte každému vnuknutí, nýbrž zkoumejte duchy, zda jsou z Boha; neboť mnoho falešných proroků vyšlo do světa. (1J 4, 1)

Plamen Ducha nezhášejte, prorockými dary nepohrdejte. Všecko zkoumejte, dobrého se držte, zlého se chraňte v každé podobě.

(1Te 5, 19–22)

Představ si, že chceš zaplatit u kasy a pokladní zjistí, že bankovka, kterou platíš, je falešná. Zděsil by ses! Ale vyhodil bys kvůli tomu všechny bankovky? Ne! Všechny bys je pozorněji prozkoumal a v budoucnu byl opatrný. U tématu uzdravení a duchovních darů to musíme dělat stejně, neboť Boží duchovní dary jsou drahocennější než peníze!

Pojďme tedy dál.

Dostáváme se k důležitému bodu, jemuž se u téměř všech „uzdravujících evangelistů“ a při takzvaných „uzdravujících shromážděních“ **nedostává** povšimnutí, a to k velké škodě.

ROZLIČNÉ PŘÍČINY A ŘEŠENÍ NEMOCÍ

KAPITOLA 5

Boží Slovo nám v plné shodě s realitou, v níž žijeme, ukazuje rozličné příčiny nemocí a také různé způsoby, jak s nimi jednat. Někteří zde řeknou: „Jak prosím? Myslel jsem si, že je úplně jedno, proč je někdo nemocný či jakou nemoc má, neboť Ježíš uzdravuje všechny tady a teď, stačí jen věřit!“ Vím, že si to mnozí myslí, ale mohu tě ujistit, že v Božím Slově stojí něco jiného, a na to se nyní podíváme. Uvážíme nejprve rozličné příčiny nemocí a potom různé způsoby Božího jednání s nimi.

NEMOCI JAKO DŮSLEDEK HŘÍCHU

KAPITOLA 6

Nic ve stvoření není takové, jako bylo na počátku.

Víme přece, že veškeré tvorstvo až podnes společně sténá a pracuje k porodu. (Ř 8, 22)

Globální hřích a s ním spojený celosvětově rozšířený špatný způsob života přivedly svět do sténání a nařikání. Jedním z důsledků globálního života v hříchu jsou nemoci různého druhu. U mnoha nemocí známe přesnou příčinu. Jmenujme několik příčin:

Zatěžující jídlo: Všechno, co jíme, je plné pesticidů, v mase se skrývají léky, které se podávaly zvířatům,
nebo **jednostranná strava:** mnoho lidí na světě je slepých, protože jim kvůli nedostatečné výživě chybí vitamín A, anebo mají nadváhu se všemi důsledky,
nebo přespříliš **stresu:** příliš málo odpočinku může vést k srdečním problémům a také k některým druhům rakoviny...

Vidíme tedy, že mnoho nemocí má něco společného s tím, že jako lidstvo žijeme špatně (v hříchu).

NEMOCI ZAVINĚNÉ NĚKÝM DRUHÝM

KAPITOLA 7

Proti mnohému z tohoto chybného světového vývoje a jeho následkům osobně nic nezmůžeme. Často to nejsou přímé následky vlastního hříchu, nýbrž následky celosvětově chybného vývoje, který má svůj původ v chamtivosti, nespravedlnosti anebo čiré nevědomosti. Co zmůže nějaký Afričan s tím, že se mu nedostává jídla, a proto oslepne? Co můžeme udělat my proti všem těm jedům v jídle? Kdo si všímá toho šíleně narůstajícího tempa, v němž žijeme stále více ve stresu? Anebo co zmohou obyvatelé Pekingů proti tomu, že žijí ve znečištěném vzduchu, a jsou proto nemocní? Každého dne tam každý obyvatel vdechne tolik škodlivých látek, kolik je srovnatelných s vykouřením několika balíčků cigaret. Co mohly udělat ony děti, které při skandálu s Cortegamem přišly na svět postižené?

Mnozí lidé trpí nemocemi, za něž nejsou sami přímo zodpovědní. Mnozí lidé žijí s mentálními či tělesnými poškozeními, které jdou na účet jiných. Mnozí ani netuší, jak velké škody na zdraví byly u některých lidí spáchány například tím, že jim někdo nadával – tato vnitřní zranění působí jako jed.

NEMOCI A UTRPENÍ ZPŮSOBENÉ VLASTNÍ VINOU

KAPITOLA 8

Každý však také ví, že můžeme onemocnět i vlastní vinou. Špatná strava či konzumace výrobků škodlivých pro naše zdraví jsou jednou možností. Anebo práce, jež škodí našemu zdraví, anebo nějaký koníček! Skrze tvrdý trénink jsem si poničil obě kolena a záda a nejsem jediný na světě! Někdy víme přesně, proč trpíme, protože je to naše vlastní vina. Tento bod nemusím více vysvětlovat, myslím, že je to jasné.

NEMOCI VZNIKLÉ PŮSOBENÍM SATANA

KAPITOLA 9

Bůh obdaril Ježíše z Nazareta Duchem svatým a mocí, Ježíš procházel zemí, všem pomáhal a uzdravoval všechny, kteří byli v moci ďáblově, neboť Bůh byl s ním. (Sk 10, 38)

Bible říká, že Ježíš uzdravoval lidi, kteří byli nemocní skrze Satanovo působení. Mnozí lidé mohou vyprávět, jak jejich život ovlivnilo, že měli přímo či nepřímo něco do činění s okultními věcmi. Jedna žena mi vysvětlila, že také věří v Ježíše. Když jsem se v tom trochu více vrtal, ukázalo se, že je zapletená do „bílé magie“, tedy satanského svodu. Upozornil jsem ji na to, ale nechtěla to slyšet. Argumentovala tím, že to přece přináší samé „dobré“ výsledky. Řekl jsem jí, že to ještě uvidí. Netrvalo dlouho a přišla celá ustaraná, protože se její dcera najednou začala chovat zvláště. Viděla postavy, měla záchvaty strachu, noční můry atd. Mnozí lidé tímto způsobem onemocněli – nervově, psychicky, tělesně. Jiná žena mi napsala, že v jejím domě straší a je s nervy u konce. Ukázalo se, že se ráda dívala na okultní pořady v televizi... Existuje tolik různých způsobů, jak zlým duchům a démonům otevřít dveře. Tyto kategorie ještě neznamenají „posedlost“, ale duchové jsou tu a pokouší se nás ovlivňovat. Ještě o stupeň horší je posedlost.

I dnes existuje posedlost, přesně tak, jak je to popsáno v Bibli. A také vyvobození, tak jako Ježíš osvobodil lidi od démonů. Mnozí to však dnes nechtějí přijmout. Ale v případě posedlosti nepomáhá ani psychologie, ani prášky. Jeden misionář poznal, že v jedné uzavřené psychiatrické léčebně nejsou někteří lidé nemocní, nýbrž posedlí. Nedalo se jim pomoci a byli přivázáni k lůžku. Onen misionář se zeptal, jestli u nich smí strávit noc a bylo mu to dovoleno. Zaměstnanci ústavu se nestačili divit, když následujícího dne přišli a zastihli lidi zařazené mezi neléčitelné případy, jak chválí a velebí Boha – vysvobození! Existuje posedlost a také vysvobození ve jménu Ježíše – stejně jako je to popsáno v Bibli.

Ježíš totiž nečistému duchu přikazoval, aby z toho člověka vyšel. Neboť ho velice často zachvacoval; tehdy ho poutali řetězy a okovy a hlídali, ale on pouta vždy přerval a byl démonem hnán do pustých míst. (Lk 8, 29)

Hlavním problémem posedlého je, že ho démon dostal plně pod svou vládu. Démon tohoto člověka obsadil a sužuje a ničí ho a používá ho ke školení druhým. Nevěřící psycholog to vidí jinak. Klasifikuje takové lidi jako psychicky nemocné a neléčitelné – ale pozor! Ne každý, kdo byl zařazen mezi neléčitelné případy, musí být nutně také posedlý!

Existuje posedlost, ale psychické problémy jsou něco jiného. Zmiňuji to proto, že mnozí lidé neumějí mezi těmito věcmi rozlišovat. Ale z psychicky nemocného nemůžeme vyhánět demony a na druhé straně posedlého nemůžeme léčit prášky.

Někdy vpustí lidé Satana dovnitř nevědomky. Kolik jich začalo s transcendentální meditací či jógou a skrze mantru zaklínali demony. A aniž by pořádně věděli, co dělají, měli duchy doma. Potom následuje vidění příznaků, záchvaty strachu, panika, noční můry, starosti, nemoci atd. Víím o chlapci, který při hře se sousedovic kluky pochytil nějaká náboženská jména. Kluk od sousedů neustále běhal po schodech nahoru a dolů a křičel

Brahma! Šiva! A další jména. Ten malý chlapec to napodoboval a netrvalo dlouho a dostavily se u něj zlé záchvaty strachu a noční můry a vnímal ve svém pokoji duchy. Za těmi jmény stojí démoni, které zavolal. Další se zapojili, zpočátku spíše nevědomky než vědomě, do zpěvu okultních písní, ale i to může mít fatální následky. Bez daru rozlišování duchů je těžké posoudit zvenčí, kdy zde dochází k opuštění neškodné kategorie, ale poslechem okultní hudby mnozí otevřeli dveře ke tvrdosti, nenávisti a vzteku, se všemi důsledky.

Někteří lidé se chtějí dostat do kontaktu se svými zesnulými příbuznými a nic netušíce se dostanou do styku s démony. Bible přísně zakazuje vyhledávat kontakt se zemřelými, protože ti zůstávají až do zmrtvýchvstání při Ježíšově návratu mrtví a ničemu to neprospívá! Namísto toho dochází ke kontaktu s démony, kteří z toho těží. Modlitby k „Marii“ nejsou v zásadě ničím jiným. Nikde v Bibli nestojí, že Maria vystoupila do nebe a má být vzývána! To jsou náboženské lži a uctívání Marie je v zásadě spiritismus a nic jiného, i když je to pro leckteré tvrdá zvěst. Ale celé uctívání Marie proniklo do „křesťanství“ z pohanství, a to k ohromné škodě.

Nebezpečí číhá všude. Jeden bratr byl na služební cestě v Asii a dostal tam nabídku masáže. Když ležel na masážním stole, zmocnila se jej úzkost, protože věděl, že masáž je často součástí okultních praktik. Když chtěl masér začít, modlil se onen bratr, aby ho Bůh ochránil od případných duchovních nebezpečí. Vtom dal masér s trhnutím ruce pryč a řekl: „Jsem hotov.“ A opustil místnost. Ještě ani nezačal! Ale tady vidíme, že Satan to zkouší na všechny možné způsoby – Bůh nás však může ochránit. Tím však neříkám, že každá masáž je nebezpečná!

Duchovní realita je v zásadě zcela prostá. Při pohledu zvenčí existují nesčetná náboženství, která bychom mohli různě hodnotit, ale v zásadě je vše jednoduché. Za všemi náboženstvími se skrývají démoni, kteří chtějí nás lidi oklamat.

Nikoli, nýbrž že to, co pohané obětují, obětují démonům, a ne Bohu. Nechci, abyste vešli ve společenství s démony. (1Kor 10, 20)

Démoni budují náboženské atrapy, aby lidé nenašli cestu k pravému Bohu a správné víře, nýbrž aby byli oklamáni a navěky ztraceni. Pavel však také říká, že například i chamtivost je modloslužbou.

Můžete si být jistí, že žádný smilník ani nečistý nebo chamtivý člověk (což je modlář) nemá dědictví v Kristově a Božím království. (Ef 5, 5, B21).

Je mnoho lidí, kteří si myslí, že jsou křesťané, ale jejich bohem je mamon (tak nazýval Ježíš démona skrývajícího se za touto modloslužbou). A mamon mluví! Stále více ovlivňuje myšlenky a priority, hodnoty, motivy a rozhodnutí – a vládne! A lidé jsou více a více soustředěni na peníze. Za tím mohou vězet démoni, kteří si nás stále více podmaňují, aby nás a druhé zahubili. Kolik lidí si již vzalo život a zničilo tím celou rodinu, protože si už nedokázali poradit se svou finální situací?!

Mnozí mají potíže s tím, že skutečně existují démoni, kteří nás svádějí a sabotují náš život. Ale velmi mnoho lidí si vybudovalo vazby na démony, aniž by si toho byli vědomi. Uvedu vám příklad:

K jednomu kazateli přivedli chlapce, který se stále v noci pomočoval, ačkoliv již z toho měl dávno vyrůst. Kazatel se zeptal matky na jejich zvyklosti a ta vyprávěla, že jdou každého rána podle starého obyčeje ven, aby pozdravili všechny 4 světové strany. A vždy onoho hocha čtyřikrát pozdvihnou na každou světovou stranu. Můj známý věděl, že je to starý pohanský obyčej sloužící k tomu, aby duchové v okolí byli dobře naladěni. V listu Efezským jasně stojí, že Satan a zlí duchové vládnou v povětrí a chtějí nás ovlivňovat.

I vy jste byli mrtvi pro své viny a hříchy, v nichž jste dříve žili podle běhu tohoto světa, poslušni vládce nadzemských mocí, ducha, působícího dosud

v těch, kteří vzdorují Bohu. I my všichni jsme k nim kdysi patřili; žili jsme sklonům svého těla, dali jsme se vést svými sobeckými zájmy, a tím jsme nutně propadli Božímu soudu tak jako ostatní. (Ef 2, 1–3)

Nevědeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. (Ef 6, 12)

Tato rodina se nevědomky svými rituály zapletla s démony a dopady se již začaly projevovat. Když si to uvědomili, činili z toho upřímné pokání a společně se modlili. Chlapec se pak již nikdy nepočural.

Mnozí byli jako děti magicky zařikávání či dokonce zasvěcení duchům, nebo se k duchům připoutali skrze vykládání karet, horoskopy či amulety...

Pozor: Není to automatické! Není tomu tak, že každý, kdo si někdy přečetl horoskop, je proto démonicky spoután. Ne každý, kdo náhodou slyšel okultní písničky, je nyní pod démonickou svázaností. Ale neměli bychom tyto věci zlehčovat. Kdo se takovým věcem otevírá, ten zažije i důsledky. Mnozí, kteří takovéto věci podceňovali, to zjistili příliš pozdě.

V následujících verších vidíme, že nás Satan může tak oklamat, že se skrze své žádosti můžeme ocitnout v silných závislostech a spoutanosti všeho druhu.

I vy jste byli mrtví ve svých vinách a hříších, jímž jste se kdysi věnovali podle způsobu tohoto světa, pod vlivem onoho ducha, který mocně ovládá ovzduší a který nyní působí v neposlušných lidech. My všichni jsme kdysi spolu s nimi podléhali svým tělesným žádostem. Plnili jsme přání těla a mysli, a tak jsme svou přirozeností byli odsouzeni k Božímu hněvu stejně jako ostatní. (Ef 2, 1–3, B21)

V tom je Satan mistr světa. Svádí lidi, ti potom spoutáni hříchem ničí život svůj i druhých, zatímco si možná namlouvají, jak jsou

super, a navenek si mohou udržovat pokryteckou fasádu. Něco jiného je to u posedlosti.

Poprvé jsem démonicky posedlého člověka potkal při své praxi ve vězení. Když jsem vstoupil do místnosti, rozpoznal jsem v Duchu, že je v místnosti přítomen démon, aniž bych toho muže viděl. Byla to pro mě úplně nová zkušenost. Otočil jsem se veden Duchem doprava a pak jsem ho uviděl. Stál ke mně zády a ve stejném okamžiku se otočil a podíval se mi přímo do očí. Také on ve svém „démonickém duchu“ poznal, že přišel někdo z druhé strany. Tak tomu bylo i u Ježíše. Démoni věděli přesně, co se děje. Jak se později ukázalo, byl tento muž neléčitelným sexuálníím zločincem, který své oběti zabil bestiálním způsobem – a jak jsem mohl vidět na jeho tetování, zasvětil se Satanovi. Přemýšlel jsem, jak bych tomuto muži mohl pomoci, ale byl jsem mladý a nezkušený. Vězeňský kaplan, který mě měl na starosti, nevěřil v Boha ani demony, a tak jsem považoval za záhodné mlčet. Ale tím jsem měl svázané ruce. To, co se stalo potom, by stálo za natočení filmu. Démon zpozoroval, že ho chci vyhnat a nemám z toho strach, všiml si však rovněž, že mám svázané ruce a že jsem kvůli dané situaci znejistěn. Tak začal svou show. Když jsem v kaplanově kanceláři o tomto muži s kaplanem hovořil, dorazila zpráva, že právě on chce s kaplanem mluvit! Byl tedy přiveden dovnitř a nikdy nezapomenu, jak se na mě podíval. Nic mi neřekl, jen stál ve dveřích a v jeho očích a výrazu obličeje se zračilo poselství: „Já ti ukážu!“ Potom se otočil ke kaplanovi a sdělil mu, že chce samostatnou celu, protože s novými spoluvězni na cele nevychází a je z toho vynervovaný. Řekl, že se obává, že brzy zase může začít běsnit. Prosil kaplana, aby se o něj a jeho zájmy zasadil. Vězení však bylo přeplněné, takže žádnou jinou celu nedostal. Tak začal řídit. Přesně to chtěl. Tento posedlý muž byl hubený, až vyzáblý, a nijak zvlášť vysoký. Takové chlápky jsem dříve vynášel z diskoték jako košťata. Ale když tento muž začal běsnit, muselo ho zdolávat 5 dozorců. Následujícího dne byl přeložen do jiného vězení. Bylo to pro mě jako ve

špatném filmu. S oním farářem jsem nemohl mluvit, byl jsem beztak jen na počátku praxe, neměl jsem tam žádné slovo a ta situace mě zcela převálcovala. Démon skutečně dokázal dostat toho muže z tohoto vězení, pryč ode mě a tím pryč od Boží pomoci. Tato zkušenost není přímo spojená s tématem uzdravení, ale ukázala mi realitu, v níž žijeme, a pomohla mi poučit se do budoucna a dělat to jinak.

I později jsem se stále znovu setkával s démony. Mohou někoho přímo obsadit, takže pak činí to, co démoni chtějí. Mohou však člověka také trýznit atd. Mohou se i pohybovat mezi lidmi. Pavel říká jasně, že démoni vládnou v povětří.

Nevedeme svůj boj proti lidským nepřítelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. (Ef 6, 12)

Mohou nás lidi ovlivňovat, a tak mít kontrolu nad situacemi. Například:

Jednoho večera jsem měl dojem, že mám zavolat motorkáři z jednoho motorkářského klubu. Pracoval jsem s ním dříve na 2 různých diskotékách jako vyhazovač. Vlastně jsem potřeboval dokončit písemnou práci na biblickou školu, ale Boží Duch mi nedával pokoje. Tak jsem mu zavolał a poté jel do klubovny. Tam byla velmi ponurá atmosféra a nikdo na mě neměl čas, ani můj starý kámoš. Tak jsem šel ven a přemýšlel, jestli jsem se nezmýlil? Myslel jsem, že si mě tu možná Bůh chce použít a teď se tu nedalo dělat nic... Zavrhl jsem tu myšlenku a šel znovu dovnitř, ale nic se nezměnilo, bylo tam „dusno“, jak by se po lidsku řeklo, a tak jsem šel znovu ven – na toaletu. Když jsem se opět vrátil dovnitř, bylo vše při starém. Nikdo neměl čas, nikdo ke mně nepřišel, žádný rozhovor o víře, nic! Tak jsem šel ven a modlil jsem se a ptal se Pána, co se to tu děje, jestli jsem se spletl a jestli mám jet domů?! Vtom mi Duch svatý připomněl místa, kde Ježíš vyháněl démony a mně bylo jasné, že to mám teď učinit! Měl

jsem dojem, že tu má Bůh něco v plánu a že Boží dílo blokuje jeden či více démonů. Cítil jsem se vybídnut k tomu, abych převzal zodpovědnost, ale něco takového jsem ještě nikdy nezažil ani nepromyslel! Ale Bůh mi nedával pokoj. Tak jsem se opatrně rozhlédl, a když jsem žádného motorkáře neviděl, řekl jsem démonům ve jménu Ježíše, že teď musí opustit klubovnu. Ještě jsem dodal: „Až teď půjdu dovnitř, tak vy půjdete ven – nebudete překážet tomu, co má Bůh dnes v plánu!“ Když jsem se vrátil dovnitř, byla celá situace naprosto proměněná. Z nejzazšího kouta ke mně přišel nějaký člověk a zčistajasna mi řekl: „Už od 3 hodin vím, že dnes přijdeš.“ Byl jsem ohromen a řekl jsem: „Já vím teprve od 7, že mám přijít, odkud můžeš vědět, že přijdu?“ Odpověděl: „Bůh mi řekl, že přijdeš.“ Hned jsem opáčil: „Ha, co máš společného s Bohem?!“ Na to řekl: „Neptej se a řekni mi, co mi Bůh chce říci!“ Byl jsem skutečně užaslý... Musel jsem se nejprve modlit a ptát se Boha, co tedy tomu muži mám říci! Ta situace byla tak speciální, že jsem skutečně očekával, že mi Bůh teď z nebe předá poselství pro tohoto muže, zahalené ve světle, ale nic takového nepřišlo! Pouze jedna malá myšlenka se pomalu vynořila v pozadí mé mysli: Petr přece napsal, že máme být v každé době připraveni mluvit o své víře – existuje nějaká mocnější zvěst? Pochopil jsem. Vrátil jsem se k tomuto muži a 2 hodiny jsem s ním mluvil o evangeliu a Ježíši Kristu.

Byl to pro mě skutečně silný zážitek. Bůh tohoto muže připravil na můj příchod a pak mě tam poslal. Ale démoni mohou zabránit tomu, co Bůh chce! Toho večera jsem vícekrát do onoho domu vkročil, ale ten muž za mnou nepřišel, ačkoliv přece věděl, že pro něj mám zprávu. Seděl, ani se nehnul. Možná mu démoni říkali: „Jen buď zticha! Co si tvoji kolegové pomyslí, když budeš mluvit s tímto směšným křesťanem? Utrpí tím tvá prestiž! Budeš vypadat směšně! Zůstaň tam, kde jsi! ...“ Tak zůstal na svém místě.

Ale démoni dům opustili, když jsem jim řekl, že musí jít. Tím byl ten muž svobodný a mohl ke mně přijít.

Již na těchto příbězích vidíme, že existují věci, o něž máme prosit Boha, existují však také věci, o něž nás prosí Bůh! Bůh mě vybídnul, abych poslal demony pryč! A to se shoduje s výroky Bible. Ježíš to tak také dělal a říká, že to máme činit i my.

Na tomto místě se mnozí křesťané odchylojí a odmítají to, ačkoliv to stojí v Bibli. Nechtějí. V takových situacích by se modlili: „Ne, Bože, to nemohu! Ty musíš zasáhnout!“ Ale Bůh říká: „Já ale chci, abys to udělal ty.“

Proč to Bůh chce? No, jedním důvodem je, že svým chováním prokazujeme, že o Bohu, démonech atd. ještě nevěříme správným věcem. Dokazujeme, že máme před demony strach a málo důvěry v Boha a jeho Slovo a působení – a to je extrémně špatné i pro všechny další oblasti života. Ale Bůh chce, abychom byli dospělými křesťany, kteří v důvěře v Boha přebírají zodpovědnost za svůj život a za život druhých.

V zásadě můžeme říci, že očekávat od Boha to, co on očekává od nás, je vzpoura, že? Představ si, že nějaká matka řekne dítěti, že si má uklidit pokoj, a ono odpoví: „Ne, já chci, abys ho uklidila ty!“ To je drzé a vzpurné. Nechci teď všem křesťanům podsouvat drzost a vzpurnost, neboť mnozí si nejsou jistí spíše vlivem chybějícího poznání a zkušeností, ale chci nás k něčemu vybídnout. Uvědom si, že modlitba a poslušnost Bohu jsou dvě různé věci, které patří k sobě. Jsou situace, kdy smíme Boha prosit, ale jsou i situace, kdy Bůh prosí nás, abychom jednali – a pak musíme Bohu důvěřovat a poslechnout ho, jinak se nic nestane. Mluvili jsme o tom v jedné církvi a tamější sourozenci mi řekli, že se jako křesťané nikdy nesmíme obracet na demony. Ukázal jsem jim výroky Bible (např. Mk 16, 17; Sk 16, 18), ale oni nechtěli tyto biblické výroky akceptovat. Potom jim už více pomoci nemohu.

To je jedna z důležitých příčin, proč se v mnohých sborech nedějí žádná uzdravení. Lidé nanejvýš prosí Boha, ale často nejsou otevření nechat se Bohem použít, anebo možná vůbec nevědí, že by to šlo! Ale Ježíš mluvil k nemocem a prikazoval jim odejít (Lk 4, 39) a učedníci se pouze nemodlili, nýbrž někdy také v Je-

žíšově autoritě přikazovali (Sk 3, 6; 9, 34; 9, 11–18). To jsou dvě rozdílné věci, které však patří k sobě, neboť pouze tehdy, když se modlíme, nám Bůh může i ukázat, co konkrétně dělat. Modlitbou nyní nemyslím pouze pravidelný čas modlitby doma, nýbrž musíme být bdělí v Duchu všude, kde se nacházíme! To je úžasné privilegium, že žít a modlit se v Duchu a v pravdě smíme nikoli pouze v tomto chrámu či na této hoře, nýbrž všude.

Ale přichází hodina, ano, již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctili. Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě. (J 4, 23–24)

Přečti si třeba Sk 9, 11–18. Tady máme typický příklad. Bůh tomuto muži ukazuje, co má učinit. Ten má obavy a starosti a ty se musí v modlitbě vyřešit. Ale potom jde a udělá, co je mu uloženo – a skuteční se uzdravení. Tady vede opravdová modlitba k tomu, že Bůh někoho zapojí do svého plánu. Ten vykoná svou povinnost a Bůh působí svou mocí a Pavel znovu vidí, aniž by se jeden z nich musel podívat!

Když mi Bůh ukazuje, že mám jednat v Ježíšově autoritě, pak mi řekni jeden dobrý důvod, proč bych to neměl udělat? Možná je to pro tebe nové, možná jsi něco takového nikdy nezažil, ale při zkoumání těchto míst v Bibli uvidíš, že to tak v Bibli je. A pak je úplně jedno, jestli se jedná o nemoc, démona, oheň z nebe či archu. Když Bůh promluví, pak neexistuje žádný dobrý důvod nejednat podle jeho slova.

Mnoho trpících lidí, které ke mně přivedli či mi je ukázali, mělo podle mého názoru psychické problémy či jiné choroby. V tomto případě se nedají vyhánět démoni. Ti lidé pak potřebují jinou pomoc. Musí se s nimi mluvit a dá se jim případně s Boží pomocí a moudrostí pomoci. Ale není tomu tak, že každý problém je hned posedlostí. Zdůrazňuji to proto, že existuje mnoho křesťanských kruhů, v nichž se s demony spojuje všechno.

Když někdo lhal, pak má ducha lži, když kradl, pak má démona zlodějství, a obvzláště za různými strachy vidí mnozí hned nějakého démona.

Jedna stará paní měla strach chodit večer sama po ulici a bylo jí řečeno, že má démona strachu! Co je to za nesmysl! Při poměrech, jaké v mnoha městech dnes panují, mám také strach potulovat se venku. Jako vyhazovač z diskoték jsem toho zažil dost, abych měl oprávněné obavy. Ale oni začali z té staré ženy vyhánět démona strachu, ona však měla strach i nadále. Pak jí řekli, že možná nevěří správně. To té nebohé paní nahnalo skutečný strach! Neboť teď začala pochybovat, jestli je vůbec spasená? Byla již stará, a co když zemře? Přijde do věčného ztracení? Dopadlo to tak, že skončila v ústavu pro choromyslné! Jako tisíce dalších, kteří byli těmito bludy dohnáni k šílenství.

Existuje rozdíl mezi hříchem a posedlostí. Existuje i rozdíl mezi normálním strachem a patologickými či dokonce démonickými záchvaty strachu. Strach je v podstatě znamenitou a život zachovávající věcí. Jenom díky strachu se při přecházení ulice rozhlédneme doleva a doprava. Každý člověk má jiné strachy, protože všichni máme i různé schopnosti, vlohy a zkušenosti. Existuje mnoho věcí, jichž se neobávám, neboť jsem získal určité zkušenosti jako vyhazovač. Nemám strach kázat před tisíci opilých motorkářů v pivním stanu, to jsem již dělal. Víím, jak se mám chovat, a víím, že se mohu spolehnout na Boha. Existují však jiné věci, z nichž strach mám, a jichž se možná neobáváš ty! Strach je přece normální! Ale existuje rovněž strach patologický a tam je potřeba podívat se blíže na to, co se děje. Mnozí lidé jsou zmoženi životem a potom mohou dostat strach ze všeho. Strach z budoucnosti, strach ze smrti, strach ze života, strach z lidí a rozhovorů... Může to mít přirozené příčiny, např. chybějící či formující události z dětství, přepínání se, problémy se sebehodnocením... Mohou tomu napomáhat organické problémy, nemusí to být hned démonické, i když je to špatné! Ale jedno je jisté. Člověk v takovém stavu je pro demony snadnou kořistí.

Když takový člověk nestojí pod Boží ochranou, například skrze přímlovu druhého, tak se z organické záležitosti či psychických problémů může vyvinout i něco více. Neboť když člověk ztrácí kontrolu, tak je v nebezpečí dělat věci, o nichž zde nemusím hovořit. Pak je možné všechno až po vraždu či sebevraždu.

Strach je skutečně jedním z hlavních nástrojů démonů. Mohou nám nahnat strach, že půjdeme navěky do ztracení, mohou nás skrze záchvaty strachu dohnat k šílenství či sebevraždě. Mnoho dětí již takovými útoky trpí, protože se těmto věcem otevřely prostřednictvím filmů, knih atd. Ale i dospělí se mohou dostat do takových záchvatů strachu. Tady si musíme uvědomit, kde se stala chyba či jaká je příčina. Často je tento panický strach možný pouze proto, že ohledně duchů a démonů věříme něčemu nesprávnému, anebo víme příliš málo o tom, jak se dostat pod Boží ochranu a zůstat tam... Pokud bychom toto všechno věděli, pak bychom z démonů neměli více strachu než Ježíš a jednali bychom s nimi stejně, jako s nimi jednal on. Proto je velmi důležité pochopit zde pravdu z Bible.

Zažil jsem vyhánění démonů, z nichž měli démoni opravdu radost, když to vyjádřím cynicky. Takovou zábavu měli démoni již za časů Pavla.

Také někteří židovští zaříkávači, kteří cestovali od města k městu, pokusili se užívat ke svému zaklínání jména Pána Ježíše. Nad těmi, kteří byli posedlí zlými duchy, říkali: Zaklínáme vás Ježíšem, kterého káže Pavel. Tak to dělalo sedm synů Skévy, prý židovského velekněze. Ale zlý duch jim řekl: Ježíše znám a o Pavlovi vím. Ale kdo jste vy? Tu člověk, v kterém byl ten zlý duch, se na ně vrhl, všechny je přemohl a tak je zřídil, že z toho domu utekli nazí a plní ran. (Sk 19, 13–16)

Těchto 7 synů velekněze udělalo rozhodující chybu. Neměli osobní vztah s Ježíšem, nebyli tam z Ježíšova pověření a v jeho autoritě, nýbrž si mysleli, že proti démonům mohou něco pořídit, když budou používat jméno Ježíš jako působivou „formulku“.

Ale ve slově „Ježíš“ není žádná magická síla. Není tomu tak, že se démoni třesou před slovem „Ježíš“! Naopak! Činí všechno pro to, aby toto slovo dostali do všech náboženství, aby lidi oklamali. Ježíš byl takto zatáhnut do téměř všech náboženství.

Tento démon ty mladé muže zbil. Ale mohlo by tomu být tak, že se démoni z této záležitosti mezitím poučili? Uvědomili si, že to byla chyba, zbít ty mladé muže! Lepší je to udělat tak, aby to vypadalo, že to funguje. Neboť tím se dají oklamat tisíce! Démoni zjistili, že je zde nová možnost, jak lidi svést – skrze magické používání Ježíšova jména. Na jedné straně to přináší nulové výsledky, na druhé straně si však tisíce lidí myslí, že jsou obzvláště duchovními křesťany, zatímco s nimi Ježíš nechce mít nic společného! Ježíš před tímto svodem varoval:

Ne každý, kdo mi říká „Pane, Pane“, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi řeknou v onen den: Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevyvítili zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů? A tehdy jim prohlásím: Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštěte nepravosti. (Mt 7, 21–23)

Tito lidé žijí v moderním náboženském křesťanském svodu. „Věř“ v Ježíšovo jméno a duchovní dary, a konají! Ale Ježíš s nimi nechce mít nic společného. Není to alarmující?!

Tento oklamáný typ křesťanství je dnes žel široce rozšířený. Lidé věří, že existuje Bůh, věří v duchovní realitu, vystupují proti duchům a démonům, ale opomenuli to nejdůležitější – obrácení, svatý život a osobní život v harmonii s Bohem. Mluví sice ustavičně o Duchu svatém, ale podobají se spíše Šimonovi ve Sk 8, 4–24. Přečti si někdy ten příběh. Tento muž uvěřil, nechal se pokřtít a byl nadšený z moci a působení Ducha svatého. Ale jak ho Petr hodnotí? Tento muž dostává vysvědčení, které už nemůže být horší! Srovnatelných lidí jsem potkal celé zástupy. Šimon oklamal první apoštoly a takoví lidé dnes klamou celý svět. Mluví

o zázracích, uzdraveních, vyhánění démonů, proroctvích, blaho-
bytu a probuzeních, ale nikdy o ústředním významu kříže, obrá-
cení, posvěcení života atd., nýbrž naopak. V těchto kruzích často
platí, že Boží Zákon byl zrušen. Bůh to již s hříchem nebere tak
doslova, vždyť je „milostivý“! To je jejich přesvědčení. Je zcela
očividné, že svou Bibli znají tak špatně, že nedovedou rozlišovat
mezi Desaterem a Mojžíšovým zákonem. Neboť Mojžíšův zákon
s jeho rituály byl skrze Ježíše odstraněn, ale to se v naprosto žád-
ném případě netýká Desatera! Klamou sami sebe a druhé, aby žili
v sobeckém náboženství, ale Ježíše oklamat nemohou. Již před
nimi varoval. (O tématu zákona a milosti a mnohém dalším jsem
pojednal v bezplatné knize nazvané: „Boží láska, spravedlnost,
zákon, soud, trest a milost“.)

Ježíš na demony nepůsobí jako nějaké magické slovo. Nýbrž
jde o to, že máme osobní vztah s Ježíšem, že žije v nás a my mu
patříme a posloucháme ho. To byl rozdíl mezi Pavlem a těmi 7
mladými muži. Kristus se mohl v Pavlovi a skrze něj realizovat.
Proto měl Pavel autoritu nad demony, a nikoliv proto, že je neu-
stále bombardoval slovy „ve jménu Ježíše“. Ježíš vyháněl demo-
ny, Pavel vyháněl demony a těch 7 mužů dostalo nakládačku, ač-
koliv i oni přišli se jménem „Ježíš“.

Postupme dál: Dokonce, i když je nějaký člověk osvobozen
od démonů a uzdraven – pokud do svého života nepřijme Ježí-
še, tak se démon později znovu vrátí a s tím člověkem to bude
horší než kdy předtím!

*Když nečistý duch vyjde z člověka, bloudí po pustých místech a hledá od-
počinutí, ale když je nenalezne, řekne: Vrátím se do svého domu, odkud
jsem vyšel. Přejde a nalezne jej vyčištěný a uklizený. Tu jde a přivede sedm
jiných duchů, horších, než je sám, vejdou a bydlí tam; a konce toho člově-
ka jsou horší než začátky. (Lk 11, 24–26)*

I zde znovu vidíme, jak důležité je zvěstovat lidem ryzí evan-
gelium, aby skutečně uvěřili. Jeden bratr, jehož si vážím, zažil

ve své dlouhé službě Pánu Ježíši zajímavé věci. Například tento příběh: Jedna žena ho poprosila, aby promluvil s jejím mužem, neboť se obávala, že je posedlý či přinejmenším ovládaný démony. To se projevovalo například tím, že byl zcela nepřístupný vůči tématu Bůh a měl další nutkavé návyky, kupříkladu závislost na alkoholu. Byl to bohatý, úspěšný obchodník, ale naprosto uzavřený, pokud šlo o Boha. To může samozřejmě vycházet z různých příčin, ale může tomu být i tak, že se zde jedná o okultní spoutanost či faktickou kontrolu ze strany démonů. Vím o jednom mladém muži, který byl jako dítě magicky zaklínán, a fungovalo to! Problém, kvůli němuž ho k zaklínáči přivedli, byl vyřešen! Ale v zásadě došlo k výměně malého problému za problém ohromný! Od té doby je tvrdý jako kámen, když jde o téma víra či Ježíš – naprosto neproniknutelný. S trnutím odvrátí hlavu, když se hovor dostane na duchovní věci. Tak tomu bylo i u tohoto muže. Můj známý se za tu věc modlil a cítil, že ho Ježíš vede do následující situace. Vyhledal tohoto zablokovaného muže v jeho kanceláři a v Duchu rozpoznal, jako já tehdy ve vězení, že tu je skutečně přítomen démon. Klidným hlasem tomu muži řekl: „Teď něco řeknu, ale nebude to určeno vám. Zůstaňte úplně uvolněný.“ Potom se odvrátil a řekl: „Okamžitě odejdi!“ Ten muž se na to díval dosti tázavě, protože moc nevěděl, jak to má chápat. Ale můj známý se pak otočil zpět k němu a zeptal se ho: „Pozorujete něco?“ Ten muž si uvědomil, že je „svobodný“ a není už více spoutaný, že je svobodný od nutkavých návyků. Můj známý mu začal vysvětlovat, co se děje, že byl kontrolován démonem. Mezi jiným mu dal jasně na vědomí, že se musí rozhodnout, neboť přede dveřmi někdo čeká! Je to tak, jak to Ježíš řekl. Démon sice poslechne a jde, ale nejedná se o nějakou „funkci“. Nejedná se o duchovní automatismus, nýbrž o vztahy! Pokud do života tohoto muže nepříjde Ježíš a pokud tento muž nebude s Ježíšem jednat jako s Pánem, pak se démon znovu vrátí a bude pokračovat tam, kde skončil, a bude nejspíše pěkně vzteklý, protože byl ponížen. Ten muž

si nechal od mého známého vysvětlit evangelium a kajícně se obrátil, přijal Ježíše do svého života a od té doby je svobodný!

A to je tím rozhodujícím bodem. Zažil jsem tolik „vyhánění démonů“, která jimi ve skutečnosti nebyla. Nikdy se nezvěstovalo evangelium, vždy bylo jméno Ježíš používáno spíše jako magická formulka, než že by se tam skutečně jednalo duchovně.

Ale to ti mohu říci: Nemám pochybnosti o tom, že výroky Bible ohledně duchů a démonů jsou absolutně realistické. A vidím jasně, že mnozí křesťané neumějí s tímto tématem zacházet. Mnozí mají z démonů strach, ačkoliv přesně to dává démonům možnost, aby působili. Démony nesmíme podceňovat – když reagujeme se strachem, tak postřehnou, že Bohu ve skutečnosti nedůvěřujeme! Bible nám neříká, že bychom z nich měli mít strach, nýbrž že máme důvěřovat Bohu.

Podříďte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám. Umyjte si ruce, hříšníci, a očistěte svá srdce, lidé dvojí tváře! (Jk 4, 7–8)

Tento výrok miluji! Satan uteče! Když se díváme na Satana a dáváme ve svých myšlenkách prostor jeho lžím, pak dostaneme strach. Máme se však dívat na Ježíše a dávat prostor jeho slovům. Když jsme vědomě v Boží přítomnosti a důvěřujeme Bohu, pak Satan uteče. Když při kontaktu s démonickými věcmi máme strach, pak je to pouze proto, že věříme něčemu nesprávnému. Tady může nastoupit Satan. Když však někdo žije v pravdě jako Ježíš, tak si s danou situací může poradit v naprostém pokoji, tak jako Ježíš. Podívejte se na to, s jakým klidem a jistotou posílal Ježíš demony pryč – a oni šli. Tak prosté to je. Ale co jsem zažil na spoustě akcí? Lidé poskakují kolem, hulákají, používají Ježíšovo jméno jako kouzelnou formulku, aby „manifestovali vysvobození“. Dříve jsem si nebyl jistý. Dnes jsem naprosto přesvědčený, že se zde děje pravý opak toho, co si lidé myslí. **Nevyhánějí**

démony, nýbrž démoni je pohání, tropí si z nich žerty a zároveň svádí další. Tady nekoná Duch Boží.

Nejde o to používat Ježíšovo jméno jako kouzelné slůvko, nýbrž být v Ježíšově pověření a autoritě. Čím více lidí poskakují a křičí, tím více dokazují, že nemají vůbec žádné vědomí Boží přítomnosti. Ačkoliv se stále dovolávají Ducha svatého a řvou ve jménu Ježíše – či právě proto – tak tam Ježíš není, ani Boží Duch. Co kdybych stál vedle tebe a ty bys na mě neustále volal? Pak jsi slepý, neboť já jsem tady, ne? Tito lidé jsou duchovně slepí, neboť Ježíš zaslíbil, že bude s námi! Další možností je, že tam Ježíš vůbec není! A pravdou je, že platí obojí. Jsou slepí a Ježíš tam není, neboť mají magické pojetí života víry.

Před mnoha lety jsem poznal jednoho starého muže a nikdo na mě nezapůsobil hlouběji než tento bratr. Vyzařovala z něj svatost a blaženost – ačkoliv, či právě proto – že to byl absolutně prostý a zdrženlivý člověk. Tichý, klidný, rozvážný. Tento bratr nám na biblické škole vyučoval o pastorači a měl skutečně mnoho zkušeností a biblických znalostí – ale to, co předčilo vše ostatní, byla jeho aura. Dalo se těžko přehlédnout, že v každém okamžiku žije ve vědomé Boží přítomnosti. Jeho osobní vztah s Ježíšem byl na tomto muži tím nejsilnějším. Při vyučování jsem se ho zeptal, jestli učinil zkušenosti s posedlými lidmi a jak máme vymítat démony. Pěkně jsem užasl, když mi absolutně klidně odpověděl: „Když je tam démon, tak mu řeknu, že má odejít, a on odejde.“ Slyšel jsem o vymítání démonů, kde se hodně křičelo a „bojovalo“, a byl jsem trochu užaslý. Zeptal jsem se: „To je všechno?“ Řekl: „To přece není má síla či osobnost, jež něco způsobí, nýbrž Ježíš – protože tam Ježíš je a protože Ježíš je Pán, proto musí démoni odejít.“ Nikdy na to nezapomenu. Tehdy se mi rozsvítilo. V jednoduchosti byla pravda. Prostá, jednoduchá víra v Boha.

Silná víra odpočívá v silném Ježíši!

NEMOCI ZPŮSOBENÉ NESPRÁVNÝM PŘEMÝŠLENÍM

KAPITOLA 10

Bible nás učí o možnosti, že se máme modlit za druhé, když jsou nemocní, ale není to jediná rada. Někteří potřebují poradenství, dobré rady. Spousta lidí má špatné myšlenkové vzorce, věří chybným věcem, žijí nesprávně, a nemoci jsou poté nezřídka přímým či nepřímým důsledkem. Existuje souvislost mezi naším myšlením, cítěním a tělem. Je zde plynulý přechod. Již na držení těla se přece pozná, jestli je někdo povzbuzený či skleslý. To, co se děje v naší hlavě, má přímý vliv na naše tělo! A mnozí jsou skutečně těžce nemocní, protože nesprávně přemýšlejí. Tolik lidí trpí depresemi, protože věří lžím a dělají si starosti, protože sami sebe dostávají pod tlak a žijí s nesprávnými prioritami, hodnotami, motivy a cíli. Kolik lidí dnes trpí syndromem vyhoření! I zde žijí lidé často s nesprávnými hodnotami, prioritami, motivy, cíli atd. Tady musíme lidem pomoci rozpoznat „pravdu“ platnou pro jejich situaci a věřit jí, neboť Duch svatý je chce uvést do pravdy.

Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít. (J 16, 13)

Nedělá se to vždy vzkládáním rukou a vírou. Někdy je problém hlubší a lidé musí rozpoznat lži, jimiž je Satan zotročuje, např. „Máš hodnotu pouze tehdy, když předvádíš výkon!“ Taková lež stačí k tomu, aby nějakého manžela dříve či později dohnala skrze pracovní mánii do vyhoření a zničila rodinu! Proto je tak důležité brát vážně Boha a jeho Slovo a slyšet, naslouchat a poslouchat to, co nám říká.

Proto činite pokání a obraťte se, aby byly smazány vaše hříchy a přišel čas Hospodinův, čas odpočinutí,... (Sk 3, 19–20)

Musíme vědět, že řecké slovo pro pokání pochází ze slovního kořenu „změna smýšlení“. Proto volí někteří překladatelé Bible ve výše uvedeném verši „činit pokání“, jiní „změnit postoj“, další „pojmout nové myšlenky“ atd. To k tomu patří, právě i tehdy, když se jedná o vnitřní uzdravení nějakého člověka. A jak bylo řečeno, od duše člověka není daleko k tělu! Musíme si uvědomit, že Bůh s námi není hotov vírou ke spáse, nýbrž to je teprve začátek! Bůh chce, abychom se celým svým životem dostali do harmonie s ním. To se týká našich cílů, hodnot, priorit, až k motivům! Bůh má plán pro tvůj život a chce tě do něj začlenit! To ale vyžaduje pochopení a potom vědomou práci na těchto oblastech. **To znamená, že musíme používat svou hlavu – a to z celého srdce!** Tolik křesťanů žije se sobeckými cíli, světskými hodnotami, vlastními prioritami a sobeckými motivy. Je to potom nějaký div, že si nás Bůh nemůže použít? Můžeme se divit, že toho s Bohem zažíváme málo či vůbec nic, možná kromě „nudných bohoslužeb“? To není žádný div! A proto není žádný div ani to, že nezažíváme žádné divy! Musíme se změnit! Mnoho problémů a nemocí by se vyřešilo, kdybychom se v těchto oblastech dostali do harmonie s Bohem. O tom jsem napsal jinou knihu, která se nazývá „V harmonii s Bohem“.

Odpuštění:

Ježíš vyprávěl příběh o jednom služebníkovi, který svému pánu dlužil ohromnou sumu peněz (Mt 18, 21–35). Jeho pán mu dluh prominul, ale on sám nebyl schopen prominout relativně malou částku svému spoluslužebníkovi. Svoboda, kterou si onen služebník myslel, že má, mu byla kvůli jeho nepřijatelnému jednání znovu odebrána, a byl svým pánem vsazen do vězení, dokud svůj dluh nezaplatí. Tam byl trýzněn mučitelí. Ano, Ježíš vyprávěl drsné příběhy. Mnozí v tomto příběhu oprávněně vidí popsánu skutečnost, že se my lidé dostaneme do věčného zatracení, pokud neodpustíme druhým právě tak, jako Kristus odpustil nám – a potom budeme muset vytrpět spravedlivý trest za své hříchy. Ale já chci teď upozornit ještě na něco jiného, na co často nepamatujeme: Když nechceme odpustit druhým, tak nemusíme čekat až na věčné zatracení, aby nás mučitelé trýznili. Mnozí jsou trýzněni již dnes! Celé noci jsou vzhůru a trpí! Satanovi mučitelé zpracovávají jejich duše! Kolik lidí trpí dnem i nocí silnými bolestmi ve své duši, protože jsou trýzněni Satanovými mučiteli? A duši myslím celého člověka! Může tak propuknout spousta nemocí. Jediné řešení tohoto žalostného stavu je odpuštění. Jinak nepříjde čas odpočinutí. I zde jsme vybízeni k tomu, abychom byli ostražití. S nemocnými musíme hovořit citlivě a rozumně. Vlastně není nikdo, kdo by nemohl odpustit, nýbrž pouze tací, kteří nechtějí uznat, jak moc bylo odpuštěno jim samým! Tady je zakopaný pes! Ukaž člověku, jak moc mu bylo odpuštěno. Pouze ten, kdo dokáže sám sebe uvidět jako dlužníka vůči Bohu, ten se může stát milosrdným i vůči druhým!

Existují lidé, kteří se ke mně zachovali falešně, zle a podle. V mém životě byly doby, kdy jsem v hlavě neměl nic jiného než tyto lidi a utrpení, které mi způsobili. Pronásledovali mě až do snů! Musel jsem na ně neustále myslet. Ale kdo se kvůli tomu ničil? Já anebo oni? Mohu být v právu, ale jednám správně? Netrvalo dlouho a zjistil jsem, že se zničím, jestli se ta situace nezmění. Já musím něco změnit! Nezávisle na tom, jestli se změní moji

nepřátelé. Musím se s jejich podlostmi vypořádat jiným způsobem, jinak mě zahubí! Tady funguje pouze odpuštění.

Pomáhá mi zde myšlenka, že tito lidé pořádně nevědí, co činí. Někteří z nich si skutečně myslí, že dělají radost Bohu, když mě chtějí zničit. Pak si uvědomuji, že tito lidé nevědí, co činí, anebo jsou zcela oklamáni Satanem. Také si uvědomuji, že tito lidé by za jiných okolností mohli být mými nejlepšími přáteli – a dokonce se jimi ještě mohou stát. Jednou jsem to i zažil! Jeden bratr, jenž nám působil ve sboru ohromné problémy a přiváděl nás k zoufalství a téměř k tomu, abychom volali policii, tak tento bratr se změnil a dnes je někým, kdo naši službu podporuje vším, co má a jakkoliv může. Pokaždé, když se vidíme, tak se srdečně radujeme. Je to možné! Ale není tomu tak žel v každém případě. Ale pomáhá mi to takto přemýšlet. Skutečným protivníkem je Satan. Proti němu bojujeme! Ten mě chce zahubit. Tak se za tyto lidi, kteří mi udělali něco podlého, modlím a říkám Bohu, že jim odpouštím. Neboť vím, že Bůh činí vše pro to, aby i oni došli k poznání pravdy – a pokud se to skutečně stane, pak se může ze Saula stát Pavel! Pak je tu nový člověk! Pak je staré zapomenuto a vše je nové! Za to se modlím a odpouštím jim. Věřím, že mě chce Satan zničit tím, že mi připomíná minulé úklady, které mi byly provedeny. V takových chvílích cítím, jak mnou proudí hadův jed. Ale ve chvíli, kdy začínám onen bodec otáčet a modlit se za tyto lidi, kteří mi něco udělali, v této chvíli přestává jed proudit a Satan utíká! Pak proudí Boží požehnání a naplňuje mě pokoj. A to je ta jediná možnost, jak zastavit tento jedovatý tok. Jeden psycholog řekl: „Kdybych mohl svým pacientům objasnit, že je jejich vina odpuštěna, pak bych mohl půlku z nich propustit domů jako zdravé.“

Ale pozor!

To neznamená, že máme přijímat každé bezpráví. Stále znovu žasnu, jaké věci jsou v církvích akceptovány a zametány pod ko-

berec. Hříšníci mohou pokračovat v hříchu, protože jako církev již nemáme žádné nároky na svatost, slabým se nedostává ochrany, protože jsme příliš zbabělí, abychom pachatelům zla řekli, jak se věc má! Potom manželé týrají své ženy a naopak a nikdo nezasáhne, tchýně zle nakládají se svými snachami a nikdo nezasáhne, jednotliví „sourozenci“ činí z bohoslužby utrpení pro všechny ostatní a my jim to dovolíme, až přichází čím dál méně lidí a je to stále ubožejší. Proč? Není Bible plná pokynů, jak máme s takovými narušiteli pokoje jednat? V Norsku, kde jsem byl pastorem, se církev zdráhaly si to s některými lidmi vyřídit tak, jak to Bůh předepisuje. Kvůli jednomu muži již mnozí další nepřicházeli na bohoslužbu a někteří z nich propukli v pláč, když jen uslyšeli jeho jméno. Ale lidé se rozpakovali jednat s tím mužem důsledně tak, jak to Bůh ve svém Slově stanovuje. Nepochopitelné. K živé církvi patří také to, že se netoleruje hřích! K živé církvi patří i to, že lidi ochraňujeme a pomáháme jim. Je načase, abychom se probudili a znovu se vzájemně napomínali a vštěpovali si, jak se máme chovat. Vždyť není divu, že tolik lidí má problém s tím, aby odpustili. Ve většině případů se jim nedostává pomoci. Jejich situace se nemění. Mají odpustit a nadále snášet utrpení. Žena má odpustit a snášet sprostého manžela, ale ten napomenut není! Všichni máme odpustit narušiteli pokoje a nadále ho snášet. Ale tak to nejde! Odpuštění je jednou stranou mince. Ale v některých případech bych se neostýchal ani zavolat policii. Lidé trpí kvůli jiným lidem a někteří jsou fakticky týráni a zneužíváni. To je zločin a nikdo to nemusí snášet! Pavel byl jednou nevinně zbit a zavřen do vězení. Když se zjistilo, že je římským občanem, zavládl strach. Bylo totiž přísně zakázáno nakládat s římským občanem bez soudu takovýmto způsobem! Pak přišli a chtěli Pavla ukonejšit a propustit ho zadními dveřmi, ale ten jim řekl naprosto jasně, že mají přijít správcové a omluvit se (Sk 16, 17–39)! Co se to tu děje? Je to zcela prosté. Pavel věděl, že to tak budou činit se všemi křesťany, když on zde ustoupí! I my křesťané máme práva. Mnozí si myslí, že si člověk jako

křesťan musí nechat všechno líbit a musí všechno strpět, že se nesmí bránit, ale tak jednoduché to není. Když byl Ježíš při soudním líčení neprávem bit, řekl také:

Řekl-li jsem něco špatného, prokaž, že je to špatné. Jestliže to bylo správné, proč mě biješ? (J 18, 23)

V Duchu Kristově smíme jasně, rozhodně, ale s mírností poukazovat na bezprávi a dožadovat se svého práva. To neznamená, že to vždy něco přinese, ale Ježíš je nám i zde příkladem.

Mírnost není žádnou bezvládnou rukou, nýbrž železnou pěstí v sametových rukavičkách!

Mírný člověk není žádný slaboch, nýbrž člověk zastávající se práva a vystupující proti bezpráví, a to s odvahou a pokorou!

Neodplácíme zlým za zlé, ale i jako křesťané máme práva a na ta můžeme upozorňovat. V každém případě máme také povinnosti. Je naší povinností pomáhat druhým a chránit je. Naším úkolem není je pouze utěšovat a chlácholit. Mnozí s tématem „odpuštění“ zacházejí velmi nebezpečně. Pokud by mě v parku napadl nějaký ožrala, pak bych mu mohl odpustit, to znamená, že ho nebudu nenávidět či ho nezbiji. Ale stejně bych ho sbalil a odvekl na policii, protože je nebezpečný pro veřejnost! Kdyby do mého auta naboural nějaký opilý řidič, pak bych mu mohl odpustit, ale udal bych ho, protože nechci mít spoluvinu na tom, až příště opilý srazí a zabije nějaké dítě! Již několik lidí jsem předal policii. Někteří mi na ulici nabízeli drogy – zavolał jsem policii a zavedl je k dealerovi. Jindy jsem viděl tři mladé lidi, kteří byli oloupeni, a dopadl jsem jednoho z lupičů a přivázal ho k zábradlí, dokud nepřijela policie. To, co v církvích postrádám, je jednoduše rázné nasazení za naše sourozence a bližní. Dobrá, chápu, že ne každý se umí vypořádat s takovými situacemi, ale myslím, že každý z nás by mohl udělat více. Jedna žena nám jednou

vyprávěla, že její sestru týrá manžel. Netrvalo dlouho a několik mužů si s tímto manželem na rovinu promluvílo. A to je dobré. Odpuštění je jednou stránkou, ale lidé potřebují také konkrétní pomoc! Moje sestra je učitelka a jedna třída ji tak šikanovala, že byla s nervy u konce. Postěžovala si mi se svým trápením, tak jsem jí pomohl. Oficiálně jsem tuto třídu navštívil a měl jsem tam 2 hodiny „vyučování“. Už nikdy mé sestře nic neudělali. To, co jsem jim řekl, si ponechám pro sebe. Ale o jednom jsem přesvědčen. Mnohé z toho, co v církvi vypadá jako „mírnost a laskavost“, je často ve skutečnosti pouhá zbabělost, strach a povrchní pokrytectví. Jen málo lidí je schopno problémy skutečně uchopit a duchovně je vyřešit. Často je to z velmi oprávněného důvodu, že jsou křesťané považováni za slabochy, protože mnozí takoví jsou. Podívejte se na Ježíše. Podívejte se na Jana Křtitele. Podívejte se na Štěpána a Petra a Pavla a... a... a... Napadlo by někoho, že by tito muži byli slabochy? Podívejte se, jak se zasazovali o Boží věc! Co se to dnes v církvích děje! Potřebujeme nejenom více Ducha svatého, nýbrž možná také více adrenalinu a testosteronu!

Někdy potřebují zlí lidé dávku lásky! Jako dítě k nám do třídy přišel Alžířan, který byl o 2 roky starší a o 2 hlavy vyšší! Začal mě šikanovat a bít. Už jsem nevěděl, co mám dělat, tak jsem ho tloukl hranou ruky zezadu do krku. Výsledkem bylo, že křičel bolestí a musel jít k lékaři a po vícero dní nepřišel do školy. Já jsem tak měl ohromný problém. Co až se vrátí? Ten mě zabije! Požádal jsem o radu matku. Dala mi obrovskou tabulku čokolády, a když se ten chlapec vrátil, šel jsem s tou čokoládou přímo k němu. Jeho oči se rozzářily a stali se z nás dobří přátelé! Tuto možnost musíme brát vždycky v úvahu. Odplácet zlo dobrým! Prokazovat svým nepřítelům lásku! Pak se mohou stát i zázraky. Jedna žena přistihla muže, který se ji snažil vykrást, a zeptala se ho, jestli mu má uvařit polévku. Ten muž byl tak překvapený... Výsledkem bylo, že uvěřil. V situacích, jimiž procházíme, potřebujeme Boží vedení. Nemůžeme jednoduše kopírovat to či ono.

Každá situace je jedinečná, máme rozdílné hranice a schopnosti, ale můžeme se z takových příběhů naučit jedno: Pamatuj na Boží vedení!

Jak se zdá, jsme si zřídka kdy vědomi toho, jak silný tento faktor „chybného přemýšlení“ je – a ještě vzácněji si uvědomujeme, že také zde a právě zde může konat své dílo Satan, neboť on je otec lži a vrah, jak říká Ježíš.

Váš otec je ďábel a vy chcete dělat, co on žádá. On byl vrah od počátku a nestál v pravdě, poněvadž v něm pravda není. Když mluví, nemůže jinak než lhát, protože je lhář a otec lži. (J 8, 44)

Ježíš jasně pojmenovává záměry Satanových „myšlenek“ v naší hlavě. V tomto případě potřebujeme „pravdu“! Uzdravení se v tomto případě uskuteční, když člověk rozpozná pravdu a tím odhalí lež, činí pokání a je svobodný – skrze víru v pravdu!

Názorný příklad: Po bohoslužbě chtěl jeden manželský pár, abych se za ženu modlil, neboť u ní byla diagnostikována rakovina. Protože byl tento pár ve sboru cizí, chtěl jsem si na ně udělat trochu více času, protože jsem jim skutečně chtěl pomoci. A tak jsme strávili asi 2 hodiny tím, že jsme si povídali. Z hovoru vyplynulo, že pocházejí z velmi striktního sboru, v němž není žádná víra v uzdravení v dnešní době. Proto přišli k nám. Potom jsem však zjistil, že jsem objevil jádro problému. Když jsme začali mluvit o jejich dětech, povšiml jsem si, že obzvláště žena byla extrémně znepokojená. Činila si silné výčitky, neboť děti byly ve světě a ta žena měla děs z toho, že se dostanou do věčného zatracení. Nyní jsme věnovali určitý čas tomu, abychom té ženě pomohli vyrovnat se s touto starostí správným způsobem. Nakonec mohla přijmout odpuštění své viny, což měla také zapotřebí, a mohli jsme jí dát několik dobrých rad, jak má se svými dětmi jednat. Když jsme se pak modlili, spadl této ženě slyšitelně kámen ze srdce – a představ si, že krátce nato přišla zpráva, že rakovina zmizela. Jsme pevně přesvědčeni o tom, že tady rakovina

vznikla stresem a že se skrze „pravdu“ uzel rozvázal, a tak bylo umožněno uzdravení. Vidíme tedy: Lidé potřebují pomoc skrze Boží Slovo – i tehdy, když se jedná o nemoci. Pravda osvobozuje – a nezřídka rovněž z nemocí!

Jindy jsem zažil zvláštní setkání. V zahajovacím programu bohoslužby přišla dopředu jedna žena a vyprávěla, že znovu musí jít do nemocnice. Zatímco vyprávěla a také ze způsobu, jakým to činila, jsem měl dojem, že je tu problém. Nikdy jsem o tom takto nepřemýšlel, ale náhle se mi zdálo, jako by tato žena používala své neduhy a nemoci k tomu, aby se jí dostalo pozornosti a soucitu. Známe to od dětí. Přiběhnou s nářkem a pouze chtějí, aby o ně někdo pečoval. Ale tady to byla starší žena! Bylo možné, že by někdo takový dětinský způsob jednání učinil svou životní strategií?! Ona žena se znovu posadila a bohoslužba pokračovala, měl jsem pak kázání, ale poté ta žena přišla a chtěla, abych se za ni modlil! Co jsem měl dělat? Modlili jsme se a pokusil jsem se jí s veškerou moudrostí a empatií vysvětlit, kde je problém. Byla samozřejmě dotčená, ale uznala, že tomu tak je. Tato žena si po celý život namlouvala nemoci – aby získala pozornost, soucit a uznání – až tomu sama uvěřila a ostatní také. Ale nejen to! Namlouvala si nemoci tak dlouho, až skutečně onemocněla. Potřebovala pastorační pomoc, a nikoliv pouze modlitbu za nemoci, neboť problém tkvěl v něčem hlubším!

Navštívil jsem jinou nemocnou ženu, která měla po celém těle jizvy. Od obličeje až po chodidla. Říkala, že všechno začalo tím, že byla ošklivě uražena zlými slovy. Když to v sobě dusila, projevilo se to na její pokožce! Pukala! A tak to pokračovalo již po mnoho let. Jasně jsem si uvědomoval, že tento problém může být vyřešen pouze skrze „pravdu“ – a skrze odpuštění, což je přece také „pravda“. Ale ona odpustit nechtěla. Také nechtěla uznat, že odpuštění je něco jiného, než si myslela. Myslela si, že by odpuštěním vyjádřila, že to zranění nebylo tak zlé, anebo že odpuštění znamená, že ten druhý je „ospravedlněn“, ale tak tomu přece není! U odpuštění jde o to, aby vina, neboli jed, který

v nás proudí, vyšel ven! Mnozí lidé do nás svými skutky a slovy ukládají Satanův jed (obrazně řečeno). V četných lidech se nachází koktejl tvořený vztekem, bolestí, nenávistí... a to nás činí nemocnými! Tento jed musí ven! Ale ona nechtěla odpustit. Nechala to nadále zavřené, takže se tato událost, která se odehrála před mnoha lety, stala pramenem, jímž jed proudí do přítomnosti! Neuměl jsem ji žel přesvědčit o tom, že musí odpustit. Chtěla, abych se za ni modlil, aby byla uzdravena zevně, ale to jsem nemohl. Problém byl hlubší, ale ona se zde zablokovala – a zůstala nemocná.

Uzdravení není žádnou povrchní záležitostí ani make-upem. Není to nádherné, že existuje vnitřní uzdravení? Tam, kde to skutečně bolí? Dobrá zpráva má tolik důležitých aspektů, jež jsou blahodárné a léčivé – pokud jí věříme! Z tohoto důvodu si pokud možno na lidi, kteří přijdou s nemocí a chtějí modlitbu, raději dělám více času. Přístup „jen se za někoho pomodlit“ je často nesprávný. Mnohdy potřebují nemocní duchovní radu a problém se může vyřešit pouze skrze pravdu.

NEMOC PŘICHÁZEJÍCÍ OD BOHA

KAPITOLA 11

Často jsem na konferencích slyšel, že nemoci nepocházejí nikdy od Boha, nýbrž vždy od Satana. V Bibli stojí něco jiného a musíš se rozhodnout, komu budeš věřit. Bohu? Anebo moderním konferenčním lhářům? Několik příkladů z Bible:

Jákoab kulhal po celý život poté, co se „setkal“ s Bohem (Gn 32, 31–32).

Mirjam, Mojžíšova sestra, byla Bohem potrestána malomocenstvím, protože byla domýšlivá (Nu 12, 9–10).

Elíšův služebník byl kvůli svému chamtivému pokrytectví potrestán těžkým malomocenstvím (2Kr 5, 27).

Bůh řekl v Deuteronomiu 28 zcela jasně, jaká existují požehnání a prokletí. Přečti si to sám. Bůh tady zřetelně říká, že on sám dává tato požehnání – ale i tato prokletí a nemoci – podle toho, jestli je člověk Bohu poslušný či neposlušný.

Herodes byl Bohem za svou domýšlivost potrestán agresivní nemocí a zemřel žalostnou smrtí (Sk 12, 23).

Ananiáš a Safira se kvůli svému hříchu proti Božímu Duchu okamžitě skáceli mrtví (Sk 5, 1–11).

V Bibli tedy existují jasné výroky, které nám ukazují, že nemoc může přicházet i od Boha. Jsem schopen pochopit, že si někdo kvůli chybějícím informacím nedokáže tento bod zcela srovnat, čemu však nerozumím, je skutečnost, že nespočetní řečníci na křesťanských pódiích drze tvrdí: „Bůh by nikdy neposlal nemoc!“ To jsou faktické lži – a kdo za těmi lžemi stojí? Kdo je pá-nem těchto „křesťanských řečníků“?

Mnozí lidé jsou žel uzpůsobeni tak, že věří pouze tomu, co se jim hodí. A tato pravda se mnohým nehodí. Chtějí pouze „jednostranného“ Boha lásky a uzdravení, ale Bůh není jednostranný. Pouze neuzdravuje, nýbrž tu a tam také rozdává nemoci, když je to vhodné, protože je to často např. **jediná možnost** ke změně či zamezení větším škodám anebo **poslední možnost**, jak odvrátit zatvrzelého svévolníka od jeho cesty do zkázy. Existuje tolik příběhů lidí, kteří potvrzují právě tuto pravdu.

Při jedné bohoslužbě jsem se podíval oknem ven. Zastavilo tam americké auto, starý Lincoln. S velkou námahou vystoupil ochrnutý muž, který se jen pomalu sunul dopředu, ale dorazil až do církve! Mužův obličej jen zářil. Když jsem se ho na konci zeptal na jeho příběh, tak se ukázalo, že přede mnou sedí pravý dobrodruh. Organizoval cesty na Harleyích pouštěmi, byl povoláním kapitán tankeru a velel posledními ropnému tankeru při válce v Zálivu. Seděl tím na třaskavině a užíval si adrenalin! Miloval dobrodružství a lechtání nervů. Pád z kola však všechno změnil. Ochrnul a chtěl zemřít. Dnes vidí život z jiné perspektivy. Sám říká, že je schopen přijmout Boží způsob jednání s ním, protože bez toho pádu by Boha nikdy nenašel. Něco podobného jsem slyšel od bývalého překážkáře, který je dnes rovněž na vozíku. Řekl: „Děkuji za tu nehodu Bohu, neboť zdravý bych Boha přeskočil stejně jako všechny ty ostatní překážky...“

Často musí Bůh v životě lidí zatáhnout za „záchrannou brzdu“. Pouze pokud se dostanou do skutečné nouze, zabrzdí a obrátí se, jinak žel ne. I v tomto případě má Bůh dobré záměry a dobré cíle!

Slyšel jsem rovněž mnohé příběhy věřících, které jsou velmi zajímavé a jdou tímto směrem. Jeden bratr onemocněl rakovinou a nechal starší, aby se za něj modlili, ale nezlepšilo se to. Již dlouho měl na srdci určitou věc, ale nechtěl ji učinit. Mohl bych zde napsat, o čem konkrétně šlo, ale to není zajímavé, neboť ve skutečnosti jde o poslušnost a nikoliv o konkrétní věc. Neexistuje žádná velká či malá poslušnost, neexistuje žádná poslušnost v důležitých či nedůležitých věcech, nýbrž jde o náš postoj vůči Bohu! V ráji také nešlo o „ovoce“, nýbrž o poslušnost, jež s tím byla spojená. A tím jde o skutečný vztah k Bohu, důvěru a život v harmonii s ním. Tento bratr však nechtěl poslechnout. Svědomí ho tížilo čím dál tím více a nemoc nepovolovala. Potom vyvinul úsilí a poslechl. Když o několik dní později šel znovu k lékaři, byla rakovina pryč. On sám je od té doby přesvědčen o tom, že tato souvislost mezi neposlušností a nemocí, a mezi poslušností a uzdravením, skutečně existuje. Je to pravděpodobně v naší přirozenosti, že se nám jednodušeji věří věcem, které jsme právě takovým způsobem také zažili. On to tak zažil a stojí to i v Bibli. Co by pomohlo, kdyby tento bratr běhal po uzdravujících bohoslužbách, od jednoho hvězdného kazatele ke druhému? Potkal jsem mnohé právě takové. Mnozí utíkají od Boha, jeho vůle a Slova a odmítají to uznat. Biblickou skutečností však je: Nemoc může přicházet od Boha a být následkem neposlušnosti v konkrétní záležitosti. V tomto případě nepomůže nic kromě pokání a poslušnosti Bohu – a to nikoliv proto, abychom se uzdravili (!), nýbrž protože poslušnost Bohu je správná, ať už to s nemocí bude pokračovat jakkoliv.

Udělej si někdy čas a přečti si Deuteronomium 28.

Nemoc od Boha může být velmi léčivá!

Zjistili jsme tedy, že existují rozličné příčiny nemocí. Hřích druhého, vlastní vina, přímý či nepřímý vliv Satana, chybné přemýšlení či rovněž nemoc od Boha. Nyní se podíváme na to, že Bible představuje rovněž různá řešení nemocí.

BŮH S NEMOCEMI JEDNÁ RŮZNÝM ZPŮSOBEM

KAPITOLA 12

Často jsem se setkal s takovýmto názorem: „Je úplně jedno, jakou kdo má nemoc anebo z jakého důvodu, neboť Bůh uzdravuje každého tady a teď, pokud věříme.“ Tento postoj je široce rozšířený a je mylný. Člověk může zcela jednoduše dojít k tomuto názoru:

Ježíš uzdravoval všechny a on je stejný včera i dnes, takže uzdravuje všechny i dnes – musíme pouze věřit.

Kdyby to k tématu nemoc a uzdravení bylo vše, co Bible říká, pak by tomu tak bylo, ale v Bibli toho k tomuto tématu najdeme mnohem více! Bůh v této záležitosti postupuje velmi rozmanitě a to v moderním křesťanství velmi postrádám. Mnozí zcela ustrnuli na tomto názoru: „Bůh uzdravuje všechny tady a teď – musíme pouze věřit“, takže ignorují všechno ostatní. Často jsem se takovým lidem pokoušel ukázat v Bibli, že by tomu mohlo být i jinak, než si myslí, ale pak se úplně uzavřeli. Poznal jsem mnohé, kteří vůbec nemají zájem o biblické pravdy, nýbrž na-prosto omezeně trvají na tom, co jim vštěpoval „hvězdný kazatel“. Jak často jsem tam rozpačitě stál se svou Biblí, když mi zase někdo řekl: „Jsi zákonický?“ Co se dá ještě říci? Jednoduše si uvědomíš, že tady není ani znalost násobilky, a přitom se zde hovoří o zlomcích! Mnohé nezajímá to, co stojí v Bibli, hotovo.

Ale hlasitě volají: „Ježíš uzdravuje všechny tady a teď! Musíte jen věřit!“

V Bibli však vidíme, že Bůh má mnoho různých způsobů, jak s nemocemi zachází. Zde je několik příkladů k zopakování:

Jáko b kulhal po celý život poté, co se „setkal“ s Bohem. Nebyl uzdraven, nýbrž jeho kulhání mělo být připomínkou pro něj a pro druhé.

Mirjam, kterou Bůh za její domýšlivost potrestal malomocenstvím, byla po Bohem stanoveném čase uzdravena. V této době musela snášet hanbu a potupu, a toto ponížení bylo „léčivé“ pro její charakter. Bůh použil nemoc, aby „uzdravil“ charakter. Zajímavé, že?

Ježíš uzdravil nesčetné lidi. Také skrze proroky, apoštoly a další Ježíšovy následovníky byli lidé „zázračně“ uzdraveni. Sem spadají nemoci všeho druhu. Ať už měly satanský původ či přirozené příčiny.

Ale ne všichni nemocní byli uzdraveni! Lazar na svou nemoc zemřel (J 11). Ježíš nepřišel, když byl k nemocnému zavolán – protože Bůh měl jiný plán. Dobrá, jeho vzkříšení zastínilo utrpení, smrt i smutek, ale právě to nám chce Ježíš ukázat. Tělesné uzdravení není to nejdůležitější, neboť dříve či později musíme zemřít všichni. I Lazar zemřel později podruhé a je od té doby mrtvý – až do Ježíšova návratu a s ním spojeného vzkříšení mrtvých. To nesmíme ztrácet ze zřetele. Uzdravení mají omezenou trvanlivost – náš čas stejně vyprší. Zemřeme a tento svět zanikne. Potřebujeme více než uzdravení.

BŮH UZDRAVUJE – ALE UZDRAVUJE VŠECHNY?

KAPITOLA 13

Zatímco se země potácí vstříc svému konci, Bůh koná! A to i skrze uzdravení. Bůh stále znovu uzdravoval, Ježíš uzdravoval davy a také apoštolové uzdravovali. Ve všech dobách zjevoval Bůh svou slávu skrze uzdravení, ale je chybné si myslet, že Bůh uzdravil všechny!

Pavel uzdravil ve jménu Ježíše mnoho lidí, ale ne všechny! Jednoho například zanechal nemocného ve městě:

Erastos zůstal v Korintu. Trojřma jsem nechal v Milétu, protože byl nemocen. (2Tm 4, 20)

Proč zůstal nemocný? Pavel to nevysvětluje. Pavel nemusel všechno vědět, nemusel všemu rozumět, nemusel všechno komentovat a vysvětlovat, ani za to nemusel sám sebe ani Boha ospravedlňovat.

Pavel ani nemusel druhým něco předstírat!

Který „uzdravující evangelista“ si to může dovolit? Co všechno jsem neslyšel: „V tomto městě bylo minulý týden uzdraveno 150 lidí, tam zase 200...!“ Všude samý úspěch (a kdo zkoumá pravdu?

O tom více později). Pavel necestoval s „příběhy o úspěchu“, nýbrž s pravdou! A pravdou je, že ne všichni jsou uzdraveni tady a teď! Pravdou je, že ne vždy víme, proč někdo onemocněl či zůstává nemocný! Pravdou je, že neumíme pomoci každému a že stále znovu narážíme na své hranice, protože Bůh ví, co dělá. A kdo jsme my, aby nás Bůh musel vždy do všeho zasvěcovat?! Jedná svým způsobem, i co se týče nemocných.

Stále znovu jsem se sám sebe ptal, proč stojím před někým nemocným a nemám tušení, jak bych mu mohl pomoci. Žádné Boží vedení, žádné pověření, abych ho ve jménu Ježíše uzdravil, nic. Proč? A pak někdy mi svitlo. Hlas mi řekl: „Nemůžeš u těchto lidí nahradit osobní vztah s Bohem a osobní naslouchání Bohu. Toto se tě netýká, přenech to mně. Jednoduše jim řekni, že mě mají hledat, já již vím, co činím.“

Není prostě správné, že jsou všichni uzdraveni tady a teď, jen když budou věřit. Ani Ježíš neuzdravil všechny! Při jedné události se rozkřiklo, že Ježíš uzdravoval, a následujícího dne přivedli nemocné z celého okolí. Ale Ježíš je neuzdravil.

Když vyšel ze synagogy, vstoupil s Jakubem a Janem do domu Šimonova a Ondřejova. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. Přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Horečka ji opustila a ona je obsluhovala. Když nastal večer a slunce zapadalo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří. I uzdravil mnoho nemocných rozličnými neduhy a mnoho zlých duchů vyhnal. A nedovoloval zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je. Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel z domu; odešel na pusté místo a tam se modlil. Šimon a jeho druhové se pustili za ním. Když ho našli, řekli mu: „Všichni tě hledají.“ Řekne jim: „Pojďte jinam do okolních městeček, abych i tam kázal, neboť proto jsem vyšel.“ A tak šel, kázal v jejich synagógách po celé Galileji a vyháněl zlé duchy. (Mk 1, 29–39)

Proč přišel? Ne proto, aby všechny uzdravil, ale aby kázal evangelium! Uvědom si to!

Kolik lidí bylo toho dne zklamáno? Kolik z nich se lopotilo, aby přivedli své milované k Ježíši, a Ježíš šel prostě dál?! Ale na tom vidíme: Ježíš nepřišel, aby jednoduše odstranil všechny důsledky toho, že celé lidstvo žije v hříchu. To by musel proměnit celý svět, ale to se stane teprve při jeho návratu! Ježíš nepřišel proto, aby zajistil uzdravení a blahobyt pro všechny, jak mnozí tvrdí. Ještě nejsme v nebi! Přehlédli to někteří? Ježíš přišel proto, aby zástupně trpěl za naše hříchy, a důkaz toho, že k tomu má pravomoc, poskytuje skrze znamení a zázraky, která činí před lidskými zraky. Ale Ježíš měl určité priority! Šel raději do ostatních městeček, aby tam kázal evangelium o Božím království, než aby tady uzdravil ještě více lidí, „Neboť proto jsem vyšel!“

Vidíme tedy, že uzdravení existuje, ale Bůh neuzdravuje všechny. Když Bůh neuzdravuje, tak může mít různé cíle. Například následující:

NEMOC VEDOUcí KE SMRTI

KAPITOLA 14

Eliša těžce onemocněl a umíral. Tehdy k němu sestoupil izraelský král Jóáš, rozplakal se nad ním a zvolal: Můj otče, můj otče! Vozataji Izraele! (2Kr 13, 14)

Vyprávění o Elišovi je extrémně zajímavé a důležité. Onemocněl nemocí, která byla k smrti. Je to možné? Tento velký prorok, skrze něhož Bůh vykonal mocné zázraky, zemřel na nemoc! Jak tomu máme rozumět?

Ale je to vlastně tak zlé? Někdo, kdo onemocní a zjistí, že jde vstříc svému konci, může ještě jednou vše uvážit, může si srovnat svůj život, vyjasnit věci, smířit se, odpustit... Jak hrozné to je, když někdo odejde ze života nečekaně? Manželský pár se pohádá, muž práskne dveřmi, odjede a... zemře při autonehodě!!! Manželka si po celý život nedokáže odpustit! Vidíš tu kladnou stránku Elišovy nemoci? Každý musí někdy zemřít. Eliša dostal od Boha příležitost srovnat si svůj život, to je milost, požehnání a čest od Boha a možnost být mocným svědectvím a světlem! V tomto případě není nemoc trestem, nýbrž milostí! Ale ne každý to umí ocenit. Chizkijáš dostal v zásadě stejnou zprávu jako Eliša.

V oněch dnech Chizkijáš smrtelně onemocněl. Přišel k němu prorok Izajáš, syn Amósův, a řekl mu: „Toto praví Hospodin: „Udělej pořizení o svém domě, protože zemřeš, nebudeš žít.““ (Iz 38, 1)

Chizkijáš mohl odejít ze života v pokoji a požehnání, ale on nechtěl! Chtěl být uzdraven, protože lpěl na životě! Osobně si myslím, že nám Bůh v Bibli tento příběh líčí proto, aby nám dal varovný příklad. Chizkijáš byl totiž uzdraven! Bůh mu jeho přání splnil – a? Jaký byl výsledek? Chizkijáš poté učinil špatná rozhodnutí a stal se tím prokletím pro svou rodinu i národ! A tady vidíme různé dimenze problémů:

Za prvé: Nemí vždy dobré, aby Bůh uzdravil!

Za druhé: Bůh si ve skutečnosti nemůže vzít na zodpovědnost, aby všechny a každého uzdravil, protože ve své vševědouce vidí, co z toho vzejde. Bůh má někdy dobré důvody k tomu, proč neuzdravuje a dobré důvody, když sesílá nemoc.

Za třetí: Chizkijáš měl raději dát do pořádku svůj dům, jak mu to Bůh doporučil, než chtít žít déle. Tím by se pro svou rodinu a národ stal požehnáním.

Umírající světec je požehnanější než žijící sobec, že ano?

I zde vidíš ohromný Boží problém. Každý nemocný chce být uzdraven, ale Bůh je vševědoucí a vidí, co z toho vzejde! V případě Chizkijáše z toho povstala katastrofa a my bychom se teď mohli ptát: Bože, proč jsi ho uzdravil? Jak mohou jeho děti a národ za to, že se tento král poté dopustil takové chyby? Proč musí za jeho selhání trpět? Nebylo by lepší, kdyby Chizkijáš na svou nemoc zemřel?

Tady vidíme: Je jedno, co Bůh učiní, lidé ho stejně obžalují. Když uzdraví, pak se na tomto světě rozmnožuje utrpení, **protože mnozí z uzdravených nadále hřeší**. Když neuzdraví, pak je tvrdý a zlý. Přemýšlej o tom.

Měli bychom dojít k tomu, abychom Bohu důvěřovali – tím myslím plně důvěřovali – v životě i ve smrti! On ví, co činí. Jako

lidé ho můžeme prosit, ale při každé prosbě bychom měli mít na paměti, že Bůh ve své lásce a dobrotě ví, co je nejlepší – pro nás a celý vesmír.

Eláša na svou nemoc zemřel a nebyl uzdraven, a stejně jako jemu se to stalo většině lidí na tomto světě. To samé vidím ve všech církvích, které navštěvuji. Mnozí lidé umírají na nemoci a nejsou uzdraveni.

Když máme nemoc vedoucí k smrti, existují dvě různé možnosti. Je možné, že toto období před smrtí bude časem požehnání a světla, anebo to bude čas prokletí a temnoty.

Nejprve bych chtěl mluvit o čase požehnání. Říkám tomu „princip svíčky“. Bůh se mě jednou zeptal, kde hoří svíčka jasněji, ve světlé či tmavé místnosti? Přemýšlel jsem takto: samozřejmě v tmavé místnosti! Okamžitě jsem věděl, že je to špatně! Boží odpověď bylo: Svíčka hoří v obou místnostech stejně jasně, ale v temnotě to vidíme lépe. Nemusel jsem dlouho přemýšlet, co mi tím Bůh chtěl říci. V hlavě jsem měl jasno, musel jsem už jen najít slova. Jde o to, že v tomto světě máme pro Boha zářit jako viditelná světla, tak aby ostatní mohli vidět „světlo“ od Boha a přijít k němu. Mnozí vyznávají Boha, když se jim daří dobře. Připadá nám snadné chválit Boha, když se nám vede dobře, když se můžeme společně při hudbě naladit na nějakou chválicí píseň. Kdo se nenechá strhnout, když zazní mocná píseň „Velký Bože, chválíme tě...“?! Je to srovnatelné se svíčkou, která hoří ve světle. Je to tak hezké! Ale na druhé to obzvláště velký dojem nedělá. Přemýšlí jako Satan, když pomlouval Jóna: „Věří v Boha jenom proto, že se jim daří dobře. Těm se to mluví, jsou zdraví, mají všechno, to bych také chválil Boha...“

Pro druhé není nějakým zvláště velkým svědectvím, když Boha chválíme v dobrých časech. Ale co se stane, když přijdou časy temné? Svíčka se nemění. Září stejně jako předtím – ale teď je vidět lépe! Osvětluje celou místnost. Ačkoliv nečiní nic jiného než předtím. Ale právě zde je ten problém. To, co platí pro svíčku, to se my musíme ještě naučit! Mnozí křesťané nejsou

schopni být skutečně světlem. Jejich světlo s přibývajícím temnotou uhasíná.

Na tom, že světlo s přibývajícím temnotou uhasíná, vidíme, že v nich nezáří Ježíš, nýbrž že svůj život vystavěli na pocitech a sobeckých motivech – anebo že u tohoto tématu věří jednostranným či chybným věcem.

Pochybují, hádají se, bouří se... A svému okolí ukazují, jakou má jejich víra skutečně hodnotu. Jak silné je oproti tomu svědectví člověka, který v temnotě prostě září dál? Pavel ve vězení zpíval chválu (Sk 16, 25). To zapůsobilo na další uvězněné a byl v nich probuzen zájem! V temnotě září světlo jasněji!

Viděl jsem umírat křesťany a udělalo to na mě hluboký dojem. Měli pokoj s Bohem. Použili to málo času, které jim ještě zbývalo, aby učinili ty důležité věci, které ještě mohli. Nenechali se zmást, těšili se na věčný život, svým jednáním prokazovali, že mají jistotu, sílu, věčný život. Měli sílu utěšovat ty, kteří tu po nich zůstanou – a nikoliv naopak! Jak v životě, tak ve smrti byli světlem pro Boha a jeho evangelium. Jak mocným svědectvím je, když se umírající lidé hlásí k Bohu a věčnému životu!

Není to privilegium?! Že se někdo může vědomě rozloučit s těmi, kteří jsou mu drazí? Není to ta nejryzejší milost, když si někdo může určité věci ještě srovnat, či dát do pořádku záležitosti, které jsou ještě otevřené? Že může využít poslední šanci učinit něco dobrého pro své nepřátele či napsat láskyplný dopis na rozloučenou?! Není to výhodou, když si může určit, jaký chce pohřeb, tak aby byl pro všechny přítomné evangelizační akcí?

Existuje však i opak. Opravdu zlé je to v kruzích, jež jsou skálopevně přesvědčeny o tom, že Bůh uzdravuje všechny tady a teď, jen pokud věříme. Zažil jsem zde mnoho nepěkných příběhů, například tento:

V Norsku jsme poznali jeden starší manželský pár. On byl vedoucí církve a ona zbožná křesťanka, která se k Ježíši přiznávala

před lidmi svými svědectvími a písněmi. Všichni v okolí je znali. Pak se u ní zjistila rakovina a drama začalo. Říkali jí, že musí jen věřit a bude uzdravená. Věřila, ale nezlepšovalo se to. Mnozí sourozenci a hostující řečníci proklamovali nad jejím životem uzdravení a ujišťovali ji, že je uzdravená, lékař však říkal něco jiného. Začala se zpochybňovat její víra. „Musíš více věřit!“ Snažila se více věřit, ale nic to nepomáhalo. „Musíš svou víru vyznávat ústy!“ Vyznávala! Všem v okolí i lékařům v nemocnici říkala, že je jistě uzdravená! Ale bylo to horší. Psychicky se zhroutila, protože si zoufala z pochybností o své víře. Zemřela jako psychická troska a pro celé okolí, církev, nemocné a lékaře v nemocnici to byl horor. Ještě o léta později potřásali lidé v hrůze hlavou, když na to přišla řeč.

Není divu, že po takovýchto akcích nechce mít nikdo v okolí s Bohem a evangeliem nic společného, nýbrž si myslí, že jsme my křesťané všichni šílení. Měl jsem takových zážitků spoustu. Mnoho lidí odpadlo od víry v Ježíše, protože jim někdo sliboval uzdravení a ono nepřišlo. Mnozí dokonce skončili v blázinci, protože čím blíže byli smrti, tím více upadali do zoufalství. Samozřejmě si mysleli: Jestliže Bůh uzdravuje všechny, kteří věří, a já nejsem uzdraven, kdo pak říká, že věřím správně, pokud jde o spásu a věčný život?! Čím blíže smrti byli, tím více pochybovali o své „víře“ a strach z věčného zatracení rostl!

Zlé na tom je: Skrze toto jednostranné vyučování se lidé dívají na svou víru, a nikoliv již na Ježíše!

Je to jako s kladivem a hřebíkem. Je jednoduché přibít kladivem hřebík. Ale zkus to opačně! Zkus někdy přitlouci hřebíkem kladivo do zdi! Mnozí lidé ve své tísní překrucují situaci! Snaží se pak najít uzdravení a spasení ve „své víře“. Myslí se, že tato „víra“ musí být spojena s ještě větším úsilím, musí věřit silněji! Tak může člověk zešílet a stát se odstrašujícím příkladem pro všechny, kteří to s ním musí prožívat. Pozor! Nemáme se dívat

na svou víru! Žádné dítě se nedívá na svou víru – a my máme věřit jako děti! Máme věřit Ježíši a poslouchat jeho. Silnější víra nevibruje celou tou námahou vůle, nýbrž odpočívá v Ježíši. Bůh ví, co dělá, a nejdůležitější zůstává – Bůh nás chce zachránit pro své věčné království a náš zdejší čas někdy skončí.

Přemýšlej o tom, kolik církví se skrze takovéto bludy rozbi-
lo? Kolik lidí odpadlo od víry, protože zažili takovéto věci? Ko-
lik lidí bylo takovými zážitky odstrašeno? V takových kruzích se
často prorokuje „probuzení“, a nezřídka se přitom pracuje na
rozšíření temnoty.

Mnohé církve se modlí za probuzení. Představ si, že by křes-
tané svým životem i smrtí vyznávali Ježíše a svou víru ve věčný ži-
vot u Boha. Představ si, že by křesťané využili svůj čas duchovně,
když mají nemoc vedoucí ke smrti. Nebyly by pak církve plnější?
Nebyl by to potřebný krok na cestě k probuzení? Vskutku: Pro
mnohé by toto bylo pravým probuzením. Vedl jsem některé po-
hřby, jež byly mocným evangelizačním reflektorem, a to nikoliv
kvůli mému dobrému kázání, nýbrž protože zde zemřel člověk,
jenž byl v životě i ve smrti světlem skrze a pro Ježíše. Leckteří
„křesťané“ svým způsobem chování poděsili a potrápili celé své
okolí. Tomu se pak jen uleví, když konečně zemrou. Ale jiní svou
láskou, moudrostí, dobrými skutky a morálně čistým životem ješ-
tě zapůsobili na toho či onoho, takže tito lidé rádi přišli na po-
hřeb a velmi je dojalo, když jsem pak přečetl poslední přání ze-
mřelého, které bylo duchovním poselstvím pro přítomné. Skrze
svědectví zesnulého byli přítomní také otevření pro Boží Slovo.

Oproti tomu zoufalé šílenství dalších nekončilo ani smrtí. Ne!
„Bude vzkříšen z mrtvých! Musíme jen věřit!“ Někteří se zdráha-
li připravovat pohřeb, hádali se s úřady atd. A chaos pokračoval.
Takové činy mohou pro Ježíše uzavřít celé město. Když pak v ta-
kových městech budeme chtít evangelizovat, co si myslíš, že si
o nás budou myslet tamější úřady a obyvatelé?

Můj dědeček se dostal do fáze, kdy všichni věděli, že to s ním
spěje ke konci. On si to uvědomoval také a svou zbývající energii

investoval do toho, aby vydal pozůstalým svědectví o Bohu. Zapsal své nejdůležitější zážitky s Bohem a při pohřbu dostal každý pozůstalý osobní dopis s mocným svědectvím. Osobní slova víry a povzbuzení k tomu, aby se cele vydali Bohu. Bylo to silnější než mnohá kázání, jež jsem kdy slyšel. Můj děda se svojí nemocí vedoucí k smrti nenechal znejistět, nýbrž dokázal využít svůj čas.

Kvůli způsobu, jakým Ježíš umíral, se ještě obrátil jeden ze zločinců! Byla to hodina temnoty, jak Ježíš řekl, ale tím byl dán předpoklad k tomu, nechat pro Boha svítit to nejmocnější světlo, které kdy v této temnotě světa zářilo!

Učme se od Ježíše.

PŘIROZENÉ LÉČIVÉ PROSTŘEDKY

KAPITOLA 15

Někdo trpí určitými obtížemi a potřebuje dobrou radu. Pavel se modlil za nemocné a často i zažíval uzdravení. Ale měl i jiná řešení problémů. Jednomu muži doporučil na jeho problémy se žaludkem užívat trochu vína.

Nenuť se pít vodu, ale kvůli svému žaludku a kvůli svým častým nemocem mírně užívej vína. (1Tm 5, 23)

Timoteus měl žaludeční obtíže a víno mu mohlo pomoci. Co to však znamená? Že mají všichni pít víno? Zdůrazňuji to stále znovu! Toto je špatný postup, jak používat Bibli. Jako mládežníci jsme Bibli četli zrovna tak nesprávně: „Tady stojí, že máme pít víno. Takže to není žádný hřích!“ Ale spoustu věcí v Bibli nesmíme chápat paušálně. Jinému člověku musí být řečeno, že už nikdy nemá pít víno, protože má problémy s alkoholem. A dalším se musí říci, že s tím nemají nikdy začínat, protože již při prvním loku mohou ztratit kontrolu a mnozí za to zaplatili zdravím či dokonce životem. Kolik lidí kvůli první skleničce spadlo a rozbilo si hlavu, anebo ve své povznesené náladě učinili věci, kterých pak po celý život litovali? Potkal jsem vícero lidí na vozíku, kteří pod vlivem alkoholu udělali rozhodující chybu, která je stála zdraví.

Ale Pavel neměl problém s tím, aby rozlišoval různé situace. Přirozené léčivé prostředky jsou zcela legitimní. Můj otec jako pastor poznal jednoho bratra, který byl stále nemocnější. Chtěl neustále jíst kukuřičný chléb, ale okolí si myslelo, že to pro něj není dobré, a proto ho nedostával. Když umíral, požádal o své poslední jídlo a dostal kukuřičný chléb – a náhle se jeho stav zlepšil! Tehdejší přítomným zůstala pouze spekulace, že možná v kukuřici byla nějaká látka, jež tomuto muži chyběla. Naše tělo je geniální počítač. Zpozorujeme, zda nemáme žízeň či hlad, zda nám nechybí voda či jiné látky. Ten muž si dobře uvědomoval, že potřebuje kukuřici!

Některé přirozené substance mohou působit léčivým způsobem. Česnek je přirozeným antibiotikem – proč bychom tohoto účinku neměli využívat? Němci haní česnek, protože nepříjemně páchne. Proto jsem tak rád v Česku a na Slovensku! Tam se o takové věci tak moc nestarají – dobrou chuť.

Navíc nemůžeme přehlížet, že Bible určité věci z konzumace jasně vyjímá, například vepřové maso.

...vepře, který sice má rozdělená kopyta tak, že jsou úplně rozpolcená, ale nepřezvykuje; bude pro vás nečistý. (Lv 11, 7)

Nejmodernější studie dokládají, že vepřové maso může přivodit mnoho zdravotních problémů. Mezitím jsem celou tu věc začal vidět zcela prostě. Když Bůh říká, že nemáme jíst vepřové, tak již sám ví, proč. A kdo jsem já, aby mi musel všechno vysvětlovat? Vždyť je dost jiného jídla.

Také nadměrné jedení masa jako takového může vyvolat zdravotní problémy, jako například dnu. V Norsku chtěl jeden muzikant zanechat své práce, protože již nemohl mačkat klávesy u klavíru. Jedl příliš mnoho masa. Poté, co na radu jednoho bratra změnil svůj jídelníček, mohl již za 2 týdny znovu hrát! Zažil jsem to sám. Měl jsem silné bolesti v rukou a skutečné problémy při těžké práci jako porážení stromů a sekání dříví atd., ale zhor-

šovalo se to a bolestmi jsem pak trpěl dokonce i při řízení auta. Od té doby, co jím méně masa, jsou bolesti pryč. Tyto souvislosti existují a často se jim nevěnuje pozornost. Zažil jsem věci, jež jsou absolutně bláznivé! Byl jsem na jedné „uzdravující bohoslužbě“, kdy řečník vážil přinejmenším 200 kg. Vyprávěl o tom, kolik lidí bylo skrze něj uzdraveno a potom řekl, že nyní potřebuje uzdravení on sám. Měl problémy se srdcem a krevním oběhem a teď potřeboval zázrak. Takže nechal „shromáždění“, aby se za něj modlilo. Byl jsem na rozpacích. Nikoho nenapadlo, že by možná měl zhubnout?! Anebo snad neměl nikdo odvahu mu to říci? Jak jen může být někdo tak troufalý a natolik vykrmený vystupovat takovým způsobem a říkat něco takového? Drzost již nezná hranic. Ale takové věci jsem zažil často. Přijdou lidé se stresovým symptomem a dalšími nemocemi a člověk si to ulehčí heslem „Bůh uzdravuje tady a teď, musíme jen věřit“, a tím je to vyřešeno, ale nikoliv ve skutečnosti. Nepomohlo by tomu vystresovanému člověku, kdyby se naučil správně dodržovat šabat a žít svůj život jinak? Možná potřebuje poradenství, stanovení správných priorit atd. Tento jednostranný způsob zacházení s nemocemi a nemocnými je široce rozšířen. Pavel jednal jinak.

BOŽÍ PRIORITA PŘI UZDRAVENÍ

KAPITOLA 16

Často jsem slyšel, jak lidé říkají: „Hlavně, že jsme zdraví!“ Rozhodně mohu potvrdit, že nechci být nemocný a že si cením zdraví. Ale je zdraví skutečně tím nejdůležitějším? Jednou Ježíš uzdravil nemocného, který byl těžce nemocný po 38 let (!) – a podívej, co mu říká:

Hle, jsi zdrav. Už nehřeš, aby tě nepotkalo něco horšího! (J 5, 14)

Co může být horšího, než být 38 let nemocný? Při čtení Bible se nevyhneme tomu, že Bůh ve svém Slově jasně mluví o posledním soudu – dnu zúčtování. Jsou ohlášeny spravedlivé tresty pro nekající hříšníky – a slova, jimiž se to oznamuje, již nemohou být tvrdší. Poselství je jasné. Pro zatvrzelého hříšníka budou na Božím soudě tvrdé tresty a leckdo by raději ležel po 38 let nemocný, než vytrpěl to, co si zaslouží. Bůh po soudu vykoná tvrdé tresty a před tím zde Ježíš onoho uzdraveného varuje. Zvěst je pro toho uzdraveného i pro nás jasná! Uzdravení je důležité, ale není to všechno! Existuje něco důležitějšího, a to je obrácení od hříchů a jejich odpuštění a usilování o svatost, bez níž nikdo nespatří Otce.

Při pohledu na věčnost nám možná svítá. Zdraví je tím nejdůležitějším pro ty, kteří se omezují na zdejší život. Pokud smrtí

vše končí, pak jsou zdraví a dlouhý život skutečně tím nejdůležitějším. Ale protože existuje věčný život u Boha, musíme uznat, že jsou i důležitější věci než zdraví. U tématu „Boží uzdravení“ existují důležité priority, které musíme mít na zřeteli. Podívejme se na jiný Ježíšův zážitek.

*A hle, přinesli k němu ochrnutého, ležícího na lůžku. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: **Buď dobré mysli, synu, odpouštějí se ti hříchy.** (Mt 9, 2)*

Zde můžeš vidět:

Odpouštění hříchů je pro Ježíše důležitější než tělesné uzdravení!

Ježíš říká:

Nebo co jest platno člověku, by všecken svět získal, své pak duši uškodil? Aneb kterou dá člověk odměnu za duši svou? (Mt 16, 26, BK)

Bez spásy duše v Kristu jdou všichni lidé vstříc věčnému ztracení, ať už jsou tělesně zdraví jakkoliv!

A kdo nebyl zapsán v knize života, byl uvržen do hořícího jezera. (Zj 20, 15)

Tolik lidí se honí za fyzickým uzdravením a nechápou, že jsou na přímé cestě do věčného ztracení. Jejich „uzdravení“ je pro ně žel důležitější než obrácení k Ježíši Kristu a uzdravení vnitřního člověka! Být na této zemi o pár let déle je pro ně důležitější než věčnost u živého Boha!

Uzdravení svých hříchů potřebujeme mnohem naléhavěji než tělesné uzdravení. Boží vedení potřebujeme mnohem naléhavěji než se ihned dostat do lepších okolností. Ale to je pro většinu

z nás žel pouhou náboženskou rétorikou, a nikoliv skutečností. Většina lidí by dokonce řekla:

„Ježíši, co to má znamenat? Tady je někdo ochrnutý a znevýhodněný v životě a ty, fundamentalisto, k němu mluvíš o jeho hříších?! To, co potřebuje, je povzbuzení! Útěcha! A pokud jsi skutečně poslaný od Boha, pak udělaš nejlíp, když ho uzdravíš! Ale s těmi žvásty o hříchu nám dej pokoj.“

Takto či podobně by přemýšleli moderní lidé. Ale Ježíš ví, co skutečně potřebujeme. Ježíš ví, že nás naše hříchy oddělují od Boha a jeho požehnání. Že kvůli svým hříchům jdeme vstříc věčnému zatracení. U tématu „uzdravení“ bychom měli důvěřovat specialistovi. Chci ti vyprávět jeden příklad. Jednou jsem byl se svou bolavou rukou na pohotovosti v nemocnici a skutečně jsem si myslel, že je to jen roztažené kloubní pouzdro. Lékař udělal rentgenové snímky a k mému údivu mi sdělil, že tam jsou komplikované zlomeniny vícero kostí a že se ruka musí operovat! S tím jsem nepočítal. Ale lékař to přece musí vědět. On má rentgenový přístroj, a nikoliv já, a ukázal mi ty fotografie tak, abych ty zlomeniny viděl. Tak je to i s hříchem! Mnozí přicházejí k Bohu a chtějí „náplast útěchy“, ale Bůh jim sděluje, že mají komplikovanou zlomeninu! Chtějí uzdravení, ale nechtějí si vyslechnout, že půjdou navěky do zatracení, pokud se neobráť a neuvěří v Ježíše! Potřebujeme víc než „uzdravení“! Ale to je žel dokonce i pro mnohé „profesionální křesťany“ pouhá teorie.

Měl jsem evangelizaci v jednom městě, kde se pastorova žena velmi zapojovala do křesťanské zdravotní osvěty. Jednoho dne přišla s nějakým zaříkávaným kusem železa, z něhož měly vycházet léčivé síly, a její manžel pastor ji v tom podporoval. Mně se ježí vlasy hrůzou, když něco takového slyším! To jsou okultní praktiky! Jak může pastorský manželský pár činit něco takového?! Lidé svým jednáním odhalují, kdo je jejich Bůh. Není těžké vidět, co se skutečně nachází v jejich srdcích. Tento pastorský pár je zdán-

livě v Boží službě, ale ve skutečnosti slouží Satanovi, možná aniž by tomu věřili. Je beztak těžké pochopit, čemu takoví lidé věří. To pak často člověk úžasem oněmí. Ale zdraví je jejich modlou a kdo se za tím v tomto případě skrývá? Můžeš třikrát hádat. Tento způsob „zdravotní osvěty“ je křesťanovi absolutně zapovězen!

Ale i v „přípustné zdravotní osvětě“ můžeme dělat chyby, když zaměníme priority, a vede to k nesmírným škodám. Potkal jsem několik lidí, kteří nechtějí mít s Bohem, Ježíšem a církví nic společného, protože je „sourozenci“ natolik otravovali s tématem výživa, káva, maso apod., že jsou plni nevraživosti, když na to jen pomyslí! U některých „sourozenců“ se musím ptát, mají-li v srdci Ježíše či hlávku salátu?! Věří slovům Bible či slovům své kuchařské knihy?! Jako nejdůležitější se jim jeví, aby ostatní přestali pít kávu či se stali vegetariány, ale o tom Ježíš nehovoří nikdy. Podívej se, co řekl těm, kteří s ním o něčem takovém chtěli mluvit:

Nerozumíte, že to, co vchází do úst, přijde do břicha a jde do hnoje?
(Mt 15, 17)

Nečiní to na mě zrovna ten dojem, že by Ježíš příliš diskutoval o zdravé výživě. Odkazoval na věci, jež jsou důležitější, na nečisté srdce, volal k pokání, zvěstoval Boží království a vykonal dílo na kříži. A toto dílo bychom měli zvěstovat a zvát do Božího království. Není žádný problém v tom, když lidem hledajícím pomoc dáme dobrou radu, jako Pavel Timoteovi ohledně vína. Ale pokud zaměňujeme priority, pak je z toho ohromný problém!

Když jsem nedávno šel se svými psy velký okruh, dostal jsem se s jedním mužem do hovoru ohledně jídla. Říkal, že chce změnit svůj jídelníček kvůli nezdravému jídlu atd. To byl někdo, s kým jsem mohl hovořit o stravování, a povzbudil jsem ho, aby se podíval na internetu na informace u adventistů, neboť ti se v tom velmi dobře vyznají. To se mu zdálo zajímavé. Takže toto téma kategoricky vylučuji. Jde mi zde o priority a myslím si,

že každý, kdo čte upřímně Bibli a slouží upřímně Ježíši, nebude mít žádný problém s tím, co tady píší. Chráním se toho, abych celou zdravotní osvětu paušálně kritizoval, běda mi, kdybych tak činil! Chci pouze poukázat na priority a povzbudit nás, abychom s tématem zdraví zacházeli s láskou a moudrostí.

Zpátky k onomu ochrnutému: Když ho přivedli k Ježíši, promluvil k němu Ježíš o odpuštění hříchů. Chtěl mu objasnit hlavní důvod toho, proč přišel. Podívej se, co se stalo poté:

Ale někteří ze zákoníků si řekli: „Ten člověk se rouhá!“ Ježíš však poznal jejich myšlenky a řekl: „Proč o tom smýšlíte tak zle? Je snadnější říci ‚odpouštěj se ti hříchy‘, nebo říci ‚vstaň a chod‘? (Mt 9, 3–5)

Tady se odehrává něco, co my dnes nezažíváme skoro vůbec. Náboženští lidé viděli v Ježíšově výroku, totiž že **Ježíš** odpouští hříchy, rouhání. Stále znovu žasnu nad tím, že nábožní lidé tehdy skrze Ježíše zažívali jeden zázrak za druhým, ale to je nechávalo chladným! **To, co je uvedlo do varu, byla skutečnost, že Ježíš chce odpouštět hříchy!** Rozumíš, co chci říci? Téma odpuštění hříchů bylo skutečně naprosto zásadní. Aby Ježíš dokázal, že má pravomoc odpouštět hříchy, proto uzdravoval! Nebylo tomu však tak, že by Ježíš jednoduše bez ustání uzdravoval, jako kdyby jeho mise spočívala v tom, přinést „uzdravení všem“. **To, že Ježíš odpouští hříchy – to bylo šokem pro nábožné lidi – nikoliv následné uzdravení!** Uzdravení byla tehdejší náboženský vůdčům téměř lhostejná. Nejdůležitější otázkou skutečně bylo: Smí Ježíš odpouštět hříchy?

Otázka viny byla tehdy zásadní. Usmíření s Bohem bylo tím **nejdůležitějším** tématem společnosti a je tomu tak i u Boha, a nikoliv v první řadě zdraví, a už vůbec ne fotbalové turnaje! Dnes je to postaveno na hlavu. Dnes se již o odpuštění hříchů mnoho lidí nestará! Kdo dnes pocituje jako rouhání, když někdo řekne: „Ježíš ti chce odpustit hříchy?“ Staly se z toho náboženské fráze. O rouhání se v křesťanství nikdo nezajímá, nanejvýš se urazí!

Běda ti, když někoho nazveš „hříšníkem“. Všeobecně se vnímá jako urážka, když je někdo titulován jako hříšník, jen se podívej na aktuální debatu o sexuálním smilstvu. Běda ti, když něco konkrétně nazveš „hříchem“. Ale to, že Ježíš odpouští hříchy, dnes pálí jen málokoho – tehdy to však byla třaskavina!

Otázkou tehdejších lidí bylo: Jak můžeme vědět, že Ježíš říká pravdu a může odpouštět hříchy a skutečně nám zjevuje Boha? Zcela jednoduše! Bůh sám tuto zvěst podepisuje Božími znameními!

Ježíš toho ochrnutého uzdravil, a tím byla zvěst o odpuštění hříchů potvrzena Božím zvyrazňovačem!

Tímto zázrakem uzdravení mohl každý pochopit, že Ježíšovy informace jsou pravdivé. Pryč s interpretacemi! Konec s iluzemi! Tady dostáváme informace, jež jsou pravdivé. Zázrak toho byl důkazem.

Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy – tu řekne ochrnutému: „Vstaň, vezmi své lože a jdi domů!“ On vstal a odešel domů. Když to uviděly zástupy, zmocnila se jich bázeň a chválily Boha, že dal takovou moc lidem. (Mt 9, 6–8)

Vidíš tu prioritu? Jde v první řadě o odpuštění hříchů a o otázku, kdo k tomu má pravomoc. Na tomto základě musí kazatelé zvěstovat evangelium a volat k pokání, neboť to činil Ježíš, když uzdravoval!

Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu. (Mk 1, 15)

Ježíš chodil po celé Galileji, učil v jejich synagógách, kázal evangelium království Božího a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu v lidu. (Mt 4, 23)

Ježíš vždy nejprve zvěstoval evangelium, také a právě tehdy, když šlo o téma uzdravení. Je přece pochopitelné, že se tato skutečnost nemusí opakovat v každé kapitole evangelií. A když Ježíš někoho uzdravil, pak ještě nebylo dosaženo cíle.

Později vyhledal Ježíš toho člověka v chrámě a řekl mu: „Hle, jsi zdráv. Už nehřeš, aby tě nepotkalo něco horšího!“ (J 5, 14)

Odpuštění hříchů, obrácení a přijetí Bohem jsou jeho jasnými prioritami, a nikoliv v první řadě uzdravení. Tím velkým cílem je Boží věčné království!

Ježíšova priorita je jasná. Je tomu tak i u tebe?

UZDRAVENÍ A VÍRA

KAPITOLA 17

V Mk 6, 6 jsme viděli, že se Ježíš podívoval nevíře lidí, a proto jich v tom kraji uzdravil jen málo. Ježíš činil vše proto, abychom pochopili, že k uzdravení patří naše víra. Stále znovu říkal v souvislosti s uzdravením věty jako:

Podle vaší víry se vám staň. (Mt 9, 29)

Tvá víra tě zachránila. (Mt 9, 22)

Výše jsme konstatovali, že pro Boha v jeho všemohoucnosti neexistují divy – ale existuje něco, co může Boží všemohoucnost z našeho života vyloučit: naše nevíra. Proto Ježíš stále znovu klade velký důraz na naši víru!

V Matoušově evangeliu v 8. kapitole chce Matouš poukázat především na tři věci: To, že Ježíš **chce uzdravovat, může uzdravovat** a že rovněž **uzdravuje!**

Tu k němu přistoupil malomocný, padl před ním na zem a řekl: „Pane, chceš-li, můžeš mě očistit.“ On vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: „Chci, buď čist.“ A hned byl očistěn od svého malomocenství. (Mt 8, 2–3)

V následující kapitole nám pak Matouš ukazuje, že víra má pro uzdravení zásadní význam!

Ježíš jim řekl: „Věříte, že to mohu učinit?“ Odpověděli mu: „Ano, Pane.“ Tu se dotkl jejich očí a řekl: „Podle vaší víry se vám staň.“ A otevřely se jim oči. (Mt 9, 28–30)

Naše víra je jako vedení, jímž proudí Boží uzdravení. Ale zde narážíme na gigantický problém. Co je to vlastně víra? Čemu mám věřit? Mnoho lidí se pokouší „věřit silněji“, ale jak k tomu má dojít? Máme do víry natlačit svou sílu vůle? Či jak je to zde myšleno?

Nejprve něco k tématu „víra“ jako takovému: Víra je jako neviditelná ruka, která uchopí a drží to, co Bůh předkládá jako pravdu. Víra není vůbec komplikovaná. Věříme po celý den. Věříme, že autobus pojede v určitý čas a zařídíme se podle toho, věříme tolika věcem! Víra nepotřebuje žádné úsilí, je úplně přirozená. Dítě věří jednoduše. Vyprávěj něco dítěti – jednoduše tomu bude věřit! Bůh nás stvořil tak, že věříme. Víra je zcela přirozenou a dětsky snadnou záležitostí.

Problém tkví jinde. Když nám někdo řekne chybný čas odjezdu autobusu, pak nám možná ujede! Prvním problémem je: Věříme chybným věcem! A je tu další problém: Jsme samozřejmě zdrženliví, co se naší víry týče, a nevěříme každému, kdo nám sděluje čas odjezdu! Držíme svou víru na uzdě! A tady možná začínáme chápat, kde je problém. Mnoho lidí věří o Bohu chybným věcem, anebo svou víru zadržují, protože ztratili jistotu či se zklamali. Existuje tolik náboženství, proč bych měl věřit pravdě Bible? Na každé biblické téma existuje tolik názorů, proč bych měl věřit tomu či onomu? Lidé drží svou víru na uzdě. Všechny ty falešné informace o Bohu život víry velmi komplikují. Lidé toho často vědí málo, anebo je to chybné, jednostranné. Proto věří věcem mylným či svou víru stáhnou zpět a nechťejí s tím mít nic společného.

Mnozí učinili špatné zkušenosti a mají dobrý důvod k tomu, proč svou důvěru a víru drží na uzdě. Říkám to zcela upřímně. Byl jsem tak enormě a surově oklamán a zklamán „křesťany“, že již bych to dávno vzdal, kdybych neměl Krista.

Bible nás nevyzývá, abychom jednoduše věřili všemu. Naopak! Bible varuje před lžemi, bludy, falešnými proroky, svody, a vybízí nás, abychom věci zkoumali. To ale předpokládá, že známe a uznáváme Boží Slovo. Tomu můžeme a máme věřit. O tom nemusíme pochybovat. Leckteří lidé si skládají biblická místa dohromady nesprávně, takže z toho vyjde jednostranné, a tím falešné učení, proto pozor! Ne každý, kdo umí svůj názor podložit nějakým biblickým místem, tím má také pravdu! Proto je důležité stále znovu číst Bibli, abychom pochopili i širší, větší a hlubší souvislosti. Kdo zná pouze jedno biblické místo, kde Ježíš všechny uzdravil, ten může dokázat, že Ježíš uzdravuje všechny, že? Ale tak tomu není. Není důležité pouze to, abychom věřili, nýbrž také to, čemu věříme. Kdo zná pouze ono biblické místo, že zákon Boží byl na kříži odstraněn, ten může dojít k závěru, že Desatero již neplatí. Kdo však zná Bibli lépe, ten vidí, že v Bibli existují rozličné zákony! Existují přírodní zákony, Desatero, Mojžíšův zákon, je zákon víry, zákon Ducha, zákon hříchu... Jaký zákon byl tedy odstraněn? Když se na to v určitých kruzích ptám, pak se na mě často dívají v úžasu s otevřenými ústy, protože o tom nikdy nepřemýšleli a nikdy jim nevstoupilo na mysl, že existují různé zákony. Ale tak usnadňovat si to nesmíme. Mám pochopení pro to, že to neví nově obrácený, ale co si mám myslet o tom, když světově známí kazatelé na pódiu symbolicky hází Desatero do koše a za povyku a haleluja posluchačů volají: „Zákon byl odstraněn!“

Silnější víra nepřichází skrze úsilí! Silnější víra pochází z toho, že lépe poznáváme Boha a jeho Slovo, že víme, co je správné a co je chybné, že rozpoznáváme souvislosti, učíme se rozlišovat, učíme se důvěře a poslušnosti a činíme zkušenosti, že se vyplatí poslouchat Boha! Tak se z víry opět stane jednoduchá věc. Člověk věří prostě, protože je to prostě pravda. Tak prostě to je.

To mocné na víře je pravda a nikoliv víra samotná! Nestojí mě žádné úsilí, abych věřil, že při 35 stupních Celsia je teplo. Je to pravda a nikdo mi to nevymluví. Nikdo mi nevyvrátí ani to, že

prostě věřím, že světlo je jasné! Můžeš se namáhat jakkoliv, ale moje víra tu zůstane silná, protože je to pravda! Stojí mě rovněž vskutku málo dřiny věřit tomu, že jsem Kornelius Novak. Kolik úsilí mě tato víra stojí? Vůbec žádné! Prostě proto, že je to pravda a já na tom trvám, ať už si ostatní myslí cokoliv.

Pravá víra nás nestojí žádné úsilí, neboť víra odpočívá v pravdě!

Ale malověrnost a pochyby jsou nám okamžitě v patách, když pořádně nevíme, co je pravda, anebo když pravdu zaměňujeme za jiné dojmy. Dokud se Petr díval na Ježíše, mohl chodit po vodě! Leč když se podíval na vlny, připustil jiné myšlenky, a tak byla jeho víra vyrušena ze svého klidu. Jeho víra vystoupila ven z pravdy, v níž odpočíval, a tím se začal potápět.

Pochybování je vysilující. Je to šíleně namáhavé mít malou víru, protože člověk musí stále znovu přemítat, jestli je to tak či onak, protože naprosto neví, čemu má věřit. Anebo protože se musí namáhat, aby nevěřil tomu, co se mu jasně říká v Bibli, protože musí pokřivit svou mysl a svědomí, aby mohl věřit tomu, čemu věřit chce. A v neposlední řadě, protože se musí vrátit o veškeré ty kilometry, které možná v chybné víře ušel. Mnoho lidí promarnilo léta svého života, protože „věřili něčemu nesprávnému“. To je vysilující! Malověrnost, nevíra a pochybování stojí ohromnou námahu a mnozí se po celý život velmi namáhají, aby ignorovali pravdu, která se stále znovu vnucuje do jejich vědomí a svědomí a již musí stále znovu tvrdou prací odstrkovat. Ale pravá biblická víra, silná víra, nestojí žádnou námahu. Odpočívá v pravdě.

Úplně stejně je tomu i s vírou ke spáse! Jak se člověk znepokojoval, dumal, hledal a namáhal, aby se nějak před Bohem ospravedlnil! Snad tak či onak... Byla to tvrdá lopota a cíli se nepřiblížil. Ale spásná víra došla v pravdě odpočinku! Ježíš za mě zemřel! Silná víra došla v osobním vztahu k Ježíši odpočinku. Od té doby

žijeme v jeho pokoji! A tento pokoj smíme mít i u tématu nemoc a uzdravení, a nemusíme jej ztrácet.

Držme se tedy tohoto: Silná víra odpočívá v pravdě! Ježíš je pravda! Silná víra odpočívá ve vztahu k Ježíši Kristu! Ale silná víra odpočívá!

Celý život se budeme učit něco nového, pokud máme správný postoj. Může tomu absolutně být tak, že jsme např. spaseni a v této oblasti věříme správně a naše víra odpočívá, ale u jiných témat nedocházíme „odpočinku“, protože nemáme jistotu. Nemůže tomu být jinak! Existují některá biblická témata, kde také úplně nevím, čemu mám věřit, protože jsem se tím důkladně nezabýval. Naše poznání je částečné (1Kor 13, 9), říká Pavel, a má pravdu! Proto potřebujeme tento postoj, bez nějž není křesťanský život možný:

Ne že bych už toho dosáhl anebo už byl dokonalý, ale ženu se vpřed, abych přece jen uchvátil to, k čemu jsem byl uchvácen Kristem Ježíšem. Nemyslím si, bratři, že bych to už získal, ale jde mi jen o jedno: zapomenaje na to, co je za mnou, vztahuji se k tomu, co je přede mnou. Ženu se k cíli, k vítězné odměně Božího nebeského povolání v Kristu Ježíši. (Fp 3, 12–14, B21)

I zde Pavel říká, že nedosáhl všeho, neví všechno, ani si nenamlouvá, že je na nějaké nevylepšitelné úrovni svatosti! Pavel si v těchto věcech nemusí namlouvat, že je dokonalý!

Ale v jedné věci dokonalý je: v postoji! Chce více! Uchvátil jej Ježíš a vztahuje se k dalšímu! Tento dokonalý postoj musíme mít i my!

Pavel nám zjevně říká, že v církvi není nejdůležitější, aby všichni o všem věděli a věřili přesně tomu stejnému a správnému. Jasně zmiňuje, že někteří v různých věcech přemýšlejí jinak! Ach! To, co zde stojí, nemusí být leckterým čtenářům po chuti! Ale přemýšlej o tom! Nemůže tomu přece být jinak! Jak může čerstvě obrácený člověk, který čte poprvé Bibli, chápat,

rozumět, srovnat si, věřit a používat všechno stejně jako někdo, kdo již s tímto Pavlovým postojem žije 50 let?! Každý člověk se ještě může naučit něco nového. Právě proto je pro Pavla tak důležité, abychom měli tento postoj a opatrovali jej, neboť pouze s tímto postojem nám Bůh může zjevit nové věci!

Takže to tak zůstane po celý život. Existují věci, u nichž naše víra odpočívá, a existují věci, v nichž se ještě tak dobře nevyznáme. A v těchto bodech jsme samozřejmě nejistí, čemu máme věřit. Boží Duch nás vede k Ježíši a od něj do pravdy! Stále dále, hlouběji. A čím více žijeme v pravdě, tím silněji odpočíváme ve víře, protože se už nenecháváme všemi těmi různými názory vytrhnout z klidu!

Zde však číhá velké nebezpečí. V četných kruzích věří lidé mylným věcem, a tím se z oklamání dostávají do zklamání. Jako ta žena, která po celý život vyznávala Boha a náhle onemocní a věří, že bude v každém případě uzdravena. Ale uzdravena není. Věřila správně, pokud jde o Ježíše a spásu, a měla proto Boží pokoj. Najednou je však nemocná a není uzdravena, ačkoliv jí to všichni prorokují. Zde dochází k té chybě! Věřící správně ke spáse, ale mylně, co se týče tématu uzdravení. Na počátku je ještě klidná, pokud jde o její spásu, ale nyní přichází další bod: Snaží se věřit „silněji“, a to špatným způsobem! Namísto toho, aby se skrze četbu Bible či pomoc druhých dozvěděla k tomuto tématu pravdu, snaží se do víry natlačit svou sílu vůle a to je turbo motor do zoufalství. Vidí, že to všechno nic nepřináší, a proto je logické, že pochybuje. Samozřejmě, že musí pochybovat! Avšak zde přichází další chyba. Namísto toho, aby pochybovala o teologii uzdravení, pochybuje o své víře a snaží se věřit ještě víc. Ale to je slepá ulička. Potom jí logika (či Satan) říká:

„Počkej! Přemýšlej přece! Pokud „nevěříš“ správně zde, kdo pak říká, že věříš správně ke spasení? Možná jsi po celý život klamala sama sebe a vůbec spasená nejsi!“

A potom tato žena ztrácí svůj klid naprosto a zoufá si. Je zde mnoho chyb! Nejprve věří mylně v jednom bodě, potom zkouší svou víru posílit silou vůle, namísto aby přezkoumala a zpochybila svou „teologii“. Potom se stane ta chyba, že se dívá na víru místo na pravdu. Zaměnila kladivo za hřebík.

Mnozí i přes svou víru vytoužené uzdravení nezažili a namísto toho, aby přezkoumali svou teologii uzdravení, zavrhnou víru v Boha! Myslí si: Věřil jsem v uzdravení, ale nefungovalo to. To je důkaz toho, že žádný Bůh neexistuje. A tím jsou s tímto tématem hotovi. Ale i zde je fatální chyba! Ano, věřili, ale věřili mylně – a nyní věří ještě mylněji!

Když se za něco modlíme a nedostaneme to, co chceme, pak bychom neměli pochybovat o Bohu, nýbrž Bohu naslouchat! Možná je na našem přání něco nevhodného, nebo ještě není ta správná doba, nebo má Bůh v plánu něco lepšího, anebo nám ukazuje něco zcela jiného, protože někde nechápeme věci správně. Musíme se naučit naslouchat, namísto toho, abychom do své víry tlačili svou vůli, neboť bychom mohli věřit něčemu nesprávnému!

Již jsme pojednali o určitých věcech, jimž můžeme věřit. Možná sis doposud myslel, že Ježíš již dnes neuzdravuje a nyní byla tvá víra probuzena k tomu, abys věřil, že Ježíš uzdravuje i dnes. Možná sis doposud myslel, že Boží uzdravení je tím nejdůležitějším a že to je vrchol tvé služby, když jsou lidé uzdravení, ale nyní vidíš tuto záležitost jinak a chápeš, jak důležité je jim vysvětlovat evangelium. Možná jsi ještě nikdy nepřemýšlel o tom, že tě Bůh chce začlenit do svých plánů a že tě může žádat, abys něco udělal, zatímco ty pořád čekáš, až něco udělá on? Jsem si jist, že tento bod pomůže mnohým vydechnout, totiž že silnější víra není spojená s námahou vůle, nýbrž že silná víra odpočívá v pravdě a z tohoto spočinutí má sílu jednat! Existuje velmi mnoho věcí, jež bychom měli vědět a jimž musíme věřit, abychom se u tohoto tématu nedostali do bludu.

Je také logické, že si nás Bůh v této záležitosti může jen málo použít, pokud věříme chybným věcem. To je jeden z důvodů, proč existuje tak málo pravých uzdravení. Již u Ježíše vidíme, že uzdravením nejsou vyřešeny všechny problémy! Existuje spousta problémů! Jak máme interpretovat uzdravení? Byly to nějaké síly či andělé anebo Baal, Ježíš nebo Satan? Anebo to byla medicína či náhoda? A dokonce, i když někdo zažil uzdravení, může se tím dostat do katastrofy, jako ten muž, který se narodil slepý, jehož po uzdravení vyloučili z místní komunity (J 9)! Jemu se zhroutil celý svět, ale Ježíš mu pomáhá! Anebo Lazar. Byl vzkříšen z mrtvých a musí zděšeně zjistit, že ho teď chtějí zabít! **Vidíme, že u tématu „uzdravení“ nejde pouze o uzdravení, nýbrž celá záležitost je o něco složitější, a Bůh chce, abychom z těchto těžkostí vyrostli!** Interpretace a rady od křesťanů často u tématu uzdravení nepomáhají, nýbrž jen všechno zhoršují. Toto paušální přemýšlení je prostě nesprávné a nebezpečné. Jedni říkají: „Musíš jen věřit, Bůh uzdravuje všechny tady a teď“ a druhí jdou na každého paušálně s plánem péče o zdraví, což je stejně tak nedbalé. Představ si, že by k tobě přišel řemeslník pouze s kladivem a snažil se jím vytlouci šroub. Poslal bys ho pryč, a další přijde pouze se šroubovákem a buší jím do hřebíků?! To se všichni zbláznili? Každý dobrý řemeslník má bednu s nářadím a ví, jaký nástroj potřebuje na jakou práci. A tyto bedny s nářadím bychom měli mít po ruce, když se setkáváme s nemocnými – a co je nejdůležitější: Vztah k Ježíši musí být v pořádku.

MAGICKÉ POUŽÍVÁNÍ JEŽÍŠOVA JMÉNA

KAPITOLA 18

Důležitým prvkem v magii je promlouvání určitých formulí. Již jako děti jsme v pohádkách slyšeli o „kouzelných zaříkávadlech“. Když člověk vysloví ta správná slova, pak se stane zázrak! A přesně v tomto smyslu používají mnozí lidé Ježíšovo jméno. Ježíš řekl:

Budete-li mne o něco prosit ve jménu mém, já to učiním. (J 14, 12–14)

Mnoho lidí nerozumí, o čem zde Ježíš skutečně mluví. Chápou tento Ježíšův výrok „magicky“. Myslí si, že skrze provolávání Ježíšova jména mohou dostat všechno, co chtějí. „Zákazníci, přijďte ve jménu Ježíše! Zákazníci, přijďte ve jménu Ježíše!“ Jiný chtěl novou motorku a poprosil nás, abychom si sedli kolem stolu, kde měl obrázek toho stroje, a pak společně křičeli: „Motorko, přijď ve jménu Ježíše!“ A přesně to samé činí mnozí i u vyhánění démonů či uzdravení. „V Ježíšově jménu, buď uzdraven! V Ježíšově jménu přikazuji té nemoci, že musí ustoupit! V Ježíšově jménu manifestuji zdraví! V Ježíšově jménu...!“

Ale Ježíš má na mysli něco zcela jiného. Co to znamená, modlit se ve jménu Ježíše? Chci vám dát příklad. Jeden můj přítel má malou firmu. Řekl mi, že mám jít do hobby marketu a tam si na

jeho účet koupit dříví, abych si do svého auta mohl vyrobit bednu pro psy. Tak jsem jel do toho hobby marketu, vzal jsem, co jsem na tu dřevěnou bednu potřeboval a šel s tím k pokladně. Tam jsem jednoduše řekl, že jsem tam ve jménu firmy Cionci. Rutina. Pokladní se podívala do několika papírů, neboť firma Cionci je tam známá. Všechno proběhlo dobře. Nemusel jsem platit a dostal jsem, co jsem potřeboval. Nakoupil jsem ve jménu Cionci, tak prostě to je. Představ si, že bych na pokladně začal křičet: „Dej mi zboží ve jménu Cionci! Dej mi dříví ve jménu Cionci! Proklamuji prkna a šrouby ve jménu Cionci! ...“ Divil bych se, kdyby zavolali policii či záchranku?! Mnozí lidé zde něco pochopili naprosto mylně!

Modlit se ve jménu Ježíše znamená, že se máme modlit v harmonii s Ježíšovou vůlí! Můj přítel mi dovolil nakoupit dřevo na bednu pro psy, a nikoliv novou cirkulárku, vrtačku, míchačku... Nebylo by správné nakoupit tyto věci, protože to nebylo to, co mi můj přítel chtěl zaplatit! V jeho jménu jsem mohl vzít pouze to, co bylo v jeho vůli. Musíme se naučit žít a modlit se v harmonii s Boží vůlí. O to jde! A nikoliv o to, že poskakujeme a řveme až do transu „Ve jménu Ježíše!“ Zažil jsem neuvěřitelné věci a při některých takových akcích jsem musel myslet na Baalovy kněze za Elijáše, kteří poskakovali, volali a křičeli kolem oběti. Tak poskakovali kolem nemocných „ve jménu Ježíše“ a pak se ptali: „Je to teď lepší? Ne? Musíme se tedy modlit ještě víc!“ A pokračovalo to dál... „VE JMÉNU JEŽÍŠE! VE JMÉNU JEŽÍŠE!“ Absolutní šílenství. Není vůbec divu, že tady každý v nějakém bodě řekne: „Teď je to lepší. Jsem uzdraven!“ Vždyť jinak nepřestanou křičet a řvát! Vícekrát jsem zažil, jaká ubohá přetvářka to je. Jednou se modlili za muže, který se zranil na noze, hlasitě křičeli ve jménu Ježíše a pak se zeptali, jestli se to zlepšilo. Ohmatal si nohu a zahanbeně potřásl hlavou. Řekli mu, že má více věřit a ve jménu Ježíše křičeli ještě hlasitěji. Pak se zeptali, jestli je to teď lepší... Co měl ten ubohý chlap říci? Má teď ukázat, že znovu nevěřil dostatečně silně? Má celý ten povyk pokračovat? Zažil jsem lidi, kteří

kvůli tomu řevu omdleli. Skutečně! Ten muž řekl: „Teď je to lepší.“ Skupina se rozpustila a skeptický Kornelius toho „uzdraveného“ pozoroval. Vstal, šel bez kulhání za roh a odtud pak hleděl belhavým krokem co nejrychleji zmizet. Super. Další uzdravený. Věřím, že něčemu takovému se démoni mohou smíchy potřhat, zatímco nebeští andělé naříkají zármutkem.

Jednoduše řečeno, zde se do moderního křesťanství vloudila pohanská magická praxe. Někteří pak používají i „mluvení v jazycích“ jako druh kouzelné řeči, jímž se má účinek ještě zesílit... To jsou magické představy. Takové postupy jsou Bibli zcela cizí a pocházejí z panských vlivů.

Kdo se naproti tomu skutečně modlí ve jménu Ježíše, ten se modlí jinak. Předpokladem je žít v harmonii s Bohem a jeho vůlí. Pouze ten, kdo žije v harmonii s Bohem a jeho vůlí, ten se může v harmonii s Boží vůlí, respektive ve jménu Ježíše, také modlit. Eliáš nemusel poskakovat kolem jako modlářští kněží, neboť ho Bůh začlenil do svého plánu. Tak se modlil k Bohu a Bůh učinil to, co zaslíbil – přišel oheň. Stejně tomu bylo i poté s deštěm. Eliáš nemusel poskakovat kolem a přesvědčovat Boha, nýbrž v úplném klidu a s modlitbou čekal na naplnění Božího zaslíbení. Déšť přišel. Anebo: Četl jsi někdy v Bibli, že by Ježíš poskakoval kolem nemocných a opakoval nějaká slova? Anebo že to činil některý z apoštolů? Vidíš, že by Pavel poskakoval kolem a volal „ve jménu Ježíše“? Ne! Ve jménu Ježíše znamená: z Ježíšova pověření! Místo Ježíše! V harmonii s Ježíšem. Podívej se, jak prosté to je. Přečti si prosím pozorně následující příběh:

V Damašku žil jeden učedník, jménem Ananiáš. Toho Pán ve vidění zavolal: „Ananiáši!“ On odpověděl: „Zde jsem, Pane.“ Pán mu řekl: „Jdi hned do ulice, která se jmenuje Příma, a v domě Judově vyhledej Saula z Tarsu. Právě se modlí a dostalo se mu vidění, jak k němu vchází muž jménem Ananiáš a ukládá na něj ruce, aby opět viděl.“ Ananiáš odpověděl: „Pane, mnoho lidí mi vyprávělo o tom člověku, kolik zla způsobil bratřím v Jeruzalémě. Také zde má od velekněží plnou moc zatknout každého,

kdo vzývá tvé jméno. “ Pán mu však řekl: „Jdi, neboť on je mým nástrojem, který jsem si zvolil, aby nesl mé jméno národům i králům a synům izraelským. Ukáži mu, co všechno musí podstoupit pro mé jméno. “ Ananiáš šel, vstoupil do toho domu, vložil na Saula ruce a řekl: „Saule, můj bratře, posílá mě k tobě Pán – ten Ježíš, který se ti zjevil na tvé cestě; chce, abys opět viděl a byl naplněn Duchem svatým. Tu jako by mu z očí spadly šupiny, zase viděl a hned se dal pokřtít. “ (Sk 9, 10–18)

Tady vidíme to rozhodující: Bůh nás musí konkrétně zapojit do nějaké situace a ukázat nám, co máme učinit. Často musí být nejprve odstraněny naše potíže či obavy v modlitbě, než můžeme odpočinout ve víře. Ale potom můžeme v úplném pokoji učinit to, čím nás Ježíš pověřil. **Tady k Pavlovi někdo přichází ve jménu Ježíše! To je autorita! To je víra! To znamená žít a modlit se ve jménu Ježíše!** Tento muž nemusel před Pavlem poskakovat a stále znovu volat Ježíšovo jméno. Nemusel „shromáždit ještě více věřících, aby znásobil ’duchovní energii’! Nic z toho všeho, co stále znovu vidíme dnes!

Zažil jsem mnoho bludů: „Musíte si něco představit a pak věřit, že to dostáváte!“ Přezkoumej to sám: Jednal tak Abraham, představil si syna a pak věřil, že ho dostává? Představoval si Eliáš oheň a pak věřil tak pevně a silně, až oheň přišel? NE! Leč zde se ignoruje podstatná část, a sice BŮH!

Bůh měl plán, úmysl, vůli. Bůh dal Abrahamovi zaslíbení a tohoto zaslíbení se Abraham ve víře držel. Výchozím bodem je Boží slovo a nikoliv Abrahamova představa! **Tito lži proroci říkají, že máme věřit svým představám! To je jádro jejich poselství.** Představ si zákazníky či zdraví a věř tomu. Ale to není víra, o níž mluví Bible, nýbrž bludy, před nimiž Bible varuje. Když mi Ježíš řekl, že si mám rezervovat ten obytný přívěs, tak jsem měl konkrétní pověření a tento příslib, že v pondělí dostanu peníze. Tím jsem měl důvod věřit. Ale jak dutý bych musel být, kdybych vám nyní řekl: „Věřte všichni tomu, že příští pondělí dostanete peníze a něco si ve víře zarezervujte na úterý!“ To by bylo bláznivé!

Dělá se ohromná chyba, když se téma „víra a uzdravení“ od-
děluje od Božího konkrétního záměru a paušalizuje se. Ale tak to
nejde. Když mi Ježíš konkrétně řekne, že mě chce uzdravit, pak
tomu mohu také věřit. Podívej se, jak Pavel nabyl skálopevného
přesvědčení o tom, že bude uzdraven:

*Pán mu řekl: Jdi hned do ulice, která se jmenuje Příčná, a v domě Judov-
ě vyhledej Saula z Tarsu. Právě se modlí a dostalo se mu vidění, jak
k němu vchází muž jménem Ananiáš a ukládá na něj ruce, aby opět viděl.
(Sk 9, 11–12)*

Když Bůh někomu ukáže, že bude uzdraven, pak tomu může
také věřit. Ale když tomu tak není, pak ať si to prosím nemocný
nepředstavuje a nenechá si to druhými namluvit, nýbrž ať raději
hledí uvidět, co má Bůh skutečně v úmyslu!

Když to vezmeme do extrému, tak tato vymyšlená a vemluve-
ná „víra v to, že budu uzdraven“ může být naprostou vzpourou
proti skutečné Boží vůli s mým životem. Bůh mi možná chce
něco ukázat, možná mě chce skrze tuto nemoc vést jinou ces-
tou, ale já se učiním nepřístupným a chci pouze jediné: „Uzdra-
vení!“ A když ho nedostanu zde, tak možná u jiného řečníka či
na jiné konferenci, ale tak to nejde a pouze se uzavírám pro to,
co Bůh vlastně chce.

Pavel měl o mnoho let později jiný problém: „osten v těle“. Nikdo nemůže s jistotou říci, co to bylo, ale tento problém nebyl
vyřešen zkrátka skrze „představování a víru“. Pavel se modlil tři-
krát a potom si uvědomil, že Bůh má jiné plány a úmysly. To ho
učinilo citlivým na Boží záměry, a tak k němu mohl Bůh i promlu-
vit. Ale zde je ten rozhodující bod! Mnozí to nestrpí. Nedokáží
se Bohu odevzdat tak jako Pavel. Ne! Chtějí se za každou cenu
dostat do lepších okolností. Mohou „věřit“ v Boha, dokud se jim
daří dobře, ale běda, pokud onemocní! Pak je jejich pravý postoj
odhalen! Ani stopa po pokoji a důvěře v Boha. Pochybují, háda-
jí se, obviňují Boha... A bezpodmínečně chtějí být uzdraveni!

Vyvíjejí úsilí věřit, aniž by to k něčemu vedlo. Možná si ve své situaci uvědomí, co se skutečně děje, a tato nemoc jim bude požehnáním, pokud se skutečně podřídí Bohu a změní svůj život.

JEŽÍŠ NESL NEMOCI NA KŘÍŽ

KAPITOLA 19

V četných křesťanských kruzích je známo, že Ježíš vzal nemoc na kříž. S tím je spojená víra, že člověk je uzdraven, pokud tomu věří. Je na tom mnoho pravdy a teď se na to podíváme blíže.

Žijeme s vědomím: Ježíš zemřel na kříži a vstal z mrtvých. Ježíš vykonal spásu na kříži, ale nyní pracuje na tom, aby se tato spása uskutečnila v lidech. Co to má společného s uzdravením? Zde je důležité, abychom se podívali na jedno Izajášovo prorocství. Izajáš již 700 let předtím, než Ježíš zemřel na kříži (!) ve zjeveném Božím vidění spatřil, že byl Ježíš ukřižován – a proč byl ukřižován. Viděl to tedy jako skutečnost, která již nastala, proto ji popisuje v minulém čase.

Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. (Iz 53, 4–5)

Bolesti, jež nesl, však byly naše, naše utrpení vzal na sebe! My jsme se ale domnívali, že je od Boha trestán, bit a pokořen. On však byl proboden naším proviněním, našimi vinami trýzněn byl; pro naše blaho snášel potrestání – byli jsme uzdraveni jeho ranami! (Iz 53, 4–5, B21)

Izajáš prorokoval, že Ježíš vezme na kříž i naše **nemoci** a že jsme jeho ranami byli **uzdraveni**! V tomto verši jde skutečně o hříchy a o nemoci, neboť Ježíš tuto předpověď naplnil během svého pozemského života tím, že skutečně uzdravoval tělesně nemocné.

Když nastal večer, přinesli k němu mnoho posedlých; i vyhnal duchy svým slovem a všechny nemocné uzdravil, aby se naplnilo, co je řečeno ústy proroka Izaiáše: On slabosti naše na sebe vzal a nemoci nesl. (Mt 8, 16–17)

Někteří mi říkali, že se pojmy „nemoci“ a „uzdravení“ na uvedeném místě v Izajáši vztahují symbolicky na hříchy, ale tak tomu není. V Matouši 8 vidíme jasně, že Ježíš uzdravoval všechny tělesně nemocné, aby toto místo v Izajáši naplnil. Takže se toto proroctví musí vztahovat i na tělesné nemoci. Bůh nám tedy dává na vědomí: Ježíš na sebe vzal a na kříž nesl jak hříchy, tak i nemoci lidstva!

Nyní pozor: Na základě kříže nám vyplývá následující „teologie“, pokud jde o odpuštění hříchů: Ježíš za mě nemusí nejprve zemřít, aby mi byly odpuštěny hříchy, nýbrž za mě zemřel již před 2 000 lety, je to dokonáno! Ježíš již zemřel za všechny hříchy světa. **Existuje však rozdíl mezi „dokonáno“ a „uskutečněno“**. Odpuštění hříchů je dokonáno, avšak uskutečnit se musí v každém jednotlivém člověku osobně. Jak se ve mně uskuteční odpuštění hříchů? Boží Duch ve mně uskutečňuje odpuštění hříchů skrze mou víru v evangelium. Kdybych dnes uvěřil v Ježíše Krista a kajicně se obrátil, pak do mého života přijde Boží Duch a očistí mě od veškerého hříchu!

Velmi důležité: Boží Duch ve mně uskutečňuje dokonané dílo kříže skrze mou víru v toto dílo!

Pozor! Existuje rozdíl mezi pocity a vírou! Nemohu nejprve cítit spasení, nýbrž musím v první řadě věřit. Pouze skrze víru se spa-

sení uskutečňuje, takže ve mně poté skutečně působí Boží Duch, pokřtí mě Duchem a mé hříchy jsou obmyty. Zde se mnozí mýlí. Chtějí věřit teprve tehdy, když to mohou i cítit, ale to je špatná posloupnost! Nikdo není spasen svými pocity, nýbrž skrze víru. Víra a pocity jsou jako auto a přívěs. Přívěs je zapřažen za auto a auto jede vpředu, přívěs je následuje. Tak je tomu i s vírou a pocity. Když věřím, že mě Bůh přijal, pak se budu příslušně i cítit – ale nikoliv předtím, než tomu uvěřím! Když uvěřím, že mě Bůh miluje, pak se budu také tak cítit – ale nemohu tuto Boží lásku nejprve cítit! Kdo chce nejprve něco cítit, ten se podobá člověku, který by zapřáhl přívěs před auto a přidal plyn. Jak daleko dojede? Stejně tak i život sjede do příkopu, když chceme nejprve cítit a pak až věřit.

Mnozí zoufají, protože necítí Boží spasení, namísto toho, aby věřili. Kdo však pochybuje, ten nic nedostane!

Nechť však prosí s důvěrou a nic nepochybuje. Kdo pochybuje, je podoben mořské vlně, hnané a zmítané vichřicí. Ať si takový člověk nemyslí, že od Pána něco dostane;... (Jk 1, 6–7)

A úplně stejně, jako se ve mně odpuštění hříchů uskutečňuje skrze víru, a nikoliv v první řadě skrze pocity, se ve mně uskutečňuje i uzdravení! Ježíš již zemřel za mé hříchy a vzal s sebou na kříž i mé nemoci a neduhy. Otázka: Jak mi bylo skutečně odpuštěno a jak do mého života přišel Boží pokoj? Skrze víru v dokonané dílo na kříži. A jak ve mně Bůh skutečně uzdravení? Úplně stejně! Smím věřit, že Ježíš vzal nemoc na kříž a že mě tam na kříži uzdravil!

Nyní leckdo řekne: „Ale já jsem nemocný teď! Jak může být ta nemoc na kříži?“ Teď však dávej pozor! S tvými hříchy tomu přece nebylo jinak! Spasení je dokonáno již 2 000 let, a přesto jsi hřešil a měl jsi špatné svědomí, musel jsi žít s důsledky svých hříchů a cítil ses od Boha daleko! Spasení sice bylo dokonáno,

ale ještě se v tobě nestalo skutečností! Uskutečnilo se v té chvíli, kdy jsi uvěřil!

Pokud to platí pro odpuštění hříchů, proč by tomu u uzdravení mělo být jinak? Chci vám vyprávět jeden příběh. Vzpomínám si na jednoho bratra, za něhož jsme se měli modlit. Doktor u něj zjistil nevyléčitelnou nemoc. Zatímco jsme se modlili, ukázal mi v mysli Boží Duch, že jeho nemoc byla přemožena na kříži a řekl jsem to přítomnému pastorovi a nemocnému a ve víře jsem za to Bohu děkoval. Při další lékařské kontrole nebyla již nemoc k nalezení! Jeho nemoc byla před 2 000 lety poražena na kříži a skrze víru v tuto skutečnost se v onom bratru uskutečnilo uzdravení!

Osobní oslovení Ježíšem

Nyní ale pozor! Tato pravda, že každá nemoc byla nesena na kříž, není žádný všelék, který jednoduše „působí“ na každého člověka v každé situaci, když si jej ve víře vezme! Již léta káží nescetní kazatelé, že musíme pouze věřit, že Ježíš vzal naši nemoc na kříž, a pak budeme uzdraveni. To na první poslech zní i teologicky správně, a přesto tu jsou dvě rozhodující chyby!

Zaprvé: Při odpuštění hříchů (a při uzdravení) nejde pouze o to, přijímat určité „učení“ jako pravdivé, nýbrž o to, aby **nás oslovil vzkříšený a přítomný Ježíš Kristus a aby vstoupil do našeho života**. To je duchovní a osobní zkušenost a realita – a to samé platí i pro uzdravení. Existuje rozdíl mezi poznáním a vírou! Existuje rozdíl mezi správným vyučováním a osobním živým vztahem. Není to odbyto tím, že jednoduše věříme nějakému učení, nýbrž že věříme **Ježíši Kristu**, jenž mi případně nabízí uzdravení, a sice tak, že to přesvědčivě a konkrétně vnímám v Duchu. Boží Duch může v našem duchu vypůsobit přesvědčení

Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. (Ř 8, 16)

Možná si myslíš: Co má toto biblické místo společného s naším tématem? Je to zcela prosté! Bůh nám skrze našeho ducha může oznámit i jiná poselství, nikoliv pouze to, že nás Bůh přijal za své děti. Boží Duch nám skrze našeho ducha může sdělit, že máme věřit tomu, že naše nemoc byla poražena na kříži. Když se to stane, pak tomu smíme věřit. Není tomu však tak, že by to byla automaticky fungující záležitost! Správný postup není, že si v hlavě nahromadíme biblické teorie a pak je paušálně používáme! Nýbrž zde musí být konkrétní Boží výzva. Ježíš řekl:

Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. (J 14, 26)

Tady se to děje správně! Duch svatý nás vyučuje, tak abychom se dozvěděli určitou pravdu, např. tu, že nemoci byly poraženy na kříži. Potom ale musí Boží Duch učinit to druhé, co zde Ježíš říká: Musí nám to konkrétně připomenout, a tím nás vyzvat, abychom tomu věřili. To není pouze záležitost našeho mozku, nýbrž Božího Ducha plus mozku!

Tady u mnohých dochází k rozhodující chybě. Vyučují „paušální víru“, která zdánlivě „funguje“. To platí jak pro ospravedlnění, tak pro uzdravení. Poznal jsem četné lidi, kteří znají, přijímají a ctí vyučování o ospravedlnění, ale nikdy se neobrátili ani nežijí v Duchu s Ježíšem Kristem. Jejich život mi připomíná slepce, jenž akceptuje, že existují barvy a mluví o nich. Ale zpozoruješ, že neví, o čem mluví!

Vědět, přijímat, ctít apod. není to samé jako s vírou pěstovat osobní vztah s Bohem a žít v harmonii s ním!

Stejně je tomu i u této skutečnosti, že nemoc byla poražena na kříži. Není to něco, co funguje automaticky! **Bůh není automat a víra není mincí, co se do něj vhodí!**

To je první chyba, která se zde často činí. Lidé chtějí toto téma chápat funkčně, přitom jde o osobní oslovení Ježíšem v Duchu. Když nás Ježíš vybízí, abychom něčemu věřili anebo jednali určitým způsobem, pak to musíme udělat, jinak ne! To znamená žít a modlit se ve jménu Ježíše.

Druhou chybou je: Existují i další biblické pravdy o uzdravení a nikoliv pouze tato jediná, že Ježíš vzal naši nemoc na kříž. Bůh může mít s onou nemocí v plánu také něco jiného, a když to vůbec nepovažujeme za možné, protože známe pouze tuto jedinou pravdu, pak se nedostaneme dál a klameme sebe i druhé. Pavel věděl, že jsou nemoci poraženy na kříži, ale zanechal jednoho spolupracovníka nemocného! Bůh s lidmi chodí po různých cestách! Biblická teologie zkrátka nefunguje paušálně, když „věříme“.

Tady znovu vidíme: Někdy zní to, co se nám vypráví, biblicky správně, ale pokud to neumíme zkoumat, pak jsme v nebezpečí.

Nemoc a kříž v širších souvislostech

Ty, kteří zdůrazňují pouze tuto souvislost: „Ježíš nesl nemoc na kříž, takže už nemůžeme být nemocní, nýbrž musíme věřit...“, bych chtěl přivést ještě k dalšímu zamyšlení. V tom samém zaslíbení stojí i to, že Ježíš vzal na sebe bolesti. Znamená to, že už člověk nemůže mít žádné bolesti a musí pouze věřit?! Pavel píše, že už nad námi smrt nemá moc, znamená to, že už nemůžeme zemřít, jen když budeme věřit? Přemýšlej o tom.

Ano, Ježíš toto zaslíbení naplnil tím, že uzdravoval nemocné (Mt 8, 16–17). Ježíš dokonce stále znovu „paušálně“ uzdravoval všechny přítomné nemocné, aniž by činil rozdíl v tom, proč někdo je či není nemocný (Mk 1, 32–34). Ale právě zde se nachází důležitý bod! Všichni si měli uvědomit, že Ježíš je tím Vyvoleným, Zaslíbeným, Mesiášem!!! Ale co teď? Byla tato uzdravení cílem? Je Ježíšovým cílem, aby všichni lidé byli uzdraveni, aby už nebyla žádná bolest ani smrt?! Ano! To je cílem! Ale kdy bude

tohoto cíle dosaženo? Při vzkříšení mrtvých!!! Neboť když lidé následujícího dne Ježíše hledali, protože přivedli další nemocné, poslyšte, co Ježíš řekl:

Pojďte jinam do okolních městeček, abych i tam kázal, neboť proto jsem vyšel. (Mk 1, 38)

Proč Ježíš vyšel? Aby byli všichni uzdraveni? Ne! Ježíš tam ty nemocné zanechal. Šel do dalších měst, aby tam kázal evangelium o Božím království. To je ten cíl! Tam to směřuje! Tam budou všechna zaslíbení konečně naplněna!

Tehdejší lidé měli ve svém chápání několik nesmírných nepochopení. Očekávali Mesiášovu mírovou říši skrze národní osvobození od římské nadvlády. Zaslíbením rozuměli v kontextu tady a teď. Mnozí vůbec nevěřili na zmrtvýchvstání, Ježíš měl ohledně toho stále znovu s lidmi rozhovory a diskuse. Ježíš musel tyto lidi vzít do procesu vedoucího k hlubšímu porozumění. Uzdravoval nemocné, někdy paušálně všechny! Ale co teď? Poté, co lidé v Ježíši poznali Mesiáše, musel zkorigovat jejich chápání Mesiáše. Proto např. učedníkům stále znovu zakazoval říkat druhým, že je Mesiáš. Lidé by pak do Ježíše vkládali svá falešná očekávání a došlo by k chaosu. Jen si představ, co by se stalo, kdyby ze všech vesnic přišli lidé s meči a kopími, aby se dali Ježíši k dispozici pro očekávaný boj!!!

Právě v této fázi Ježíšova působení tu byly ožehavé situace. Když si lidé uvědomili, že je Ježíš „Mesiáš“, bylo všechno ohroženo! Chtěli Ježíše učinit králem a nemohli se dočkat toho, až budou Římané konečně poraženi. Tady musel Ježíš zasáhnout. Podívejte se, jak učedníkům zakazuje mluvit o tom, že je Mesiáš, a namísto toho jim vysvětluje, co je Mesiášovým skutečným úkolem. Oni to však nechápali (Mt 16, 13–28).

Nikoliv uzdravení pro všechny, bohatství pro všechny, osvobození od Římanů... To nebyl cíl! Nýbrž to, abychom skrze dílo na kříži získali odpuštění hříchů a věčný život v Božím novém světě!

Ježíš tedy musel lidem dokázat, že je zaslíbeným Mesiášem, musel však také korigovat jejich mylné chápání a očekávání. Skrze uzdravení se mu dostalo potřebné pozornosti a uzdravení byla důkazem toho, že je skutečně oním Zaslíbeným od Boha, ale pak to začalo! Ježíš u uzdravení ukazoval na prioritu: odpuštění hříchů. Cílem nebyla uzdravení, nýbrž ta byla jen počátkem řetězce věcí, jež museli všichni pochopit.

Podívej se někdy na to, co Ježíš učinil, když se rozkřiklo, že umí uzdravovat. Náhle změnil svůj postup a nechal svého dobrého přítele zemřít na nemoc. Ježíš mohl jít o krok dále s těmi, kteří ho znali a milovali. Ale ještě nepochopili to nejdůležitější. Očekávali Ježíšova požehnání tady a teď. To, co přijde po smrti, nikdo přesně nevěděl, mnozí ve vzkříšení nevěřili. Proto nechal Ježíš Lazara zemřít, aby na něm mohl zjevit svou slávu a vést lidi o krok dále – ke vzkříšení mrtvých!

Ale co se z toho máme naučit? Máme z toho vyvodit závěr, kteří někteří učinili: Kdo věří v Ježíše, ten neonemocní ani nezemře!? Má toto být ponaučením? Ne! Ježíš nám chce ukázat, kam to směřuje. Chce nám odhalit, o čem to skutečně je. Lazar byl vzkříšen z mrtvých, ale i on později zemřel. Mnozí zažili zázrak, ale později zemřeli. Ježíš chce naše porozumění obrátit k tomu, že cílem je vzkříšení z mrtvých! V Božím novém světě již nebude nemoc, bolest, utrpení ani smrt! Tam nás vede kříž! Tam je naplnění!

Ano, Ježíš vzal nemoci na kříž – abychom mohli žít navěky zdraví v Božím novém světě. Tam je ten cíl!

Až do té doby platí následující: Ježíš nás může uzdravit. Skrze modlitbu druhého, skrze naše obrácení či tak, že nám konkrétně ukáže, že tato nemoc byla poražena na kříži – s okamžitým účinkem! Ale Ježíš má i jiné možnosti, a to někteří prostě nechť jí uznat. Může někoho skrze nemoc připravit na nadcházející smrt, jako tomu bylo u Elišy a někoho může skrze nemoc a smrt ochránit od něčeho horšího... Je mnoho dalších možností, jež nesmíme ztrácet ze zřetele.

UZDRAVEN SKRZE POSLUŠNOST VE VÍŘE

KAPITOLA 20

Pokročme o krok dále. Když nás Ježíš v nemoci osobně vybízí, abychom věřili v uzdravení, jak máme reagovat?

V tomto bodě se nedostaneme dále, pokud se budeme dívat na svůj stav, symptomy či pocity. I v Bibli to vidíme stále znovu. Ježíš neříkal: „Až se budeš cítit uzdravený, pak vstaň“, nýbrž ob-
ráceně! Ježíš požadoval víru a jednání.

Vstaň, vezmi své lože a jdi domů! A on vstal a odešel domů.

Onen ochrnutý mohl říci: „Ježíši, přesně to je můj problém! Jsem ochrnutý! Nemohu vstát!“ Ten ochrnutý se mohl dívat na svůj stav a poslouchat své zkušenosti a zůstal by ochrnutý! Víra v této situaci neznamená, že někdo povšechně věří, že Ježíš může uzdravovat, **nýbrž že duchapřítomně uvěří konkrétní a osobní Ježíšově výzvě a jedná!** Osobní Ježíšova přítomnost je důležitá, jeho osobní výzva – ale i naše víra, jež se projevuje v poslušném jednání! V listu Židům stojí:

Proto, jak říká Duch svatý: Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce... (Žd 3, 7)

Duch mluví! A to „dnes“! Stejně jako může Boží Duch nějakého člověka pobídnout, aby činil pokání, dal určitou záležitost do pořádku apod., stejně tak nás může i vybídnout, abychom si vzali své lože a vstali! Uzdravení se pak uskuteční teprve tehdy, když Ducha uposlechneme a jednáme.

Víra vždy dochází dokonalosti na základě patřičného jednání!

Nevidíš, že víra působila spolu s jeho skutky a že ve skutcích došla víra dokonalosti? (Jk 2, 22)

Jako je tělo bez ducha mrtvé, tak je mrtvá i víra bez skutků. (Jk 2, 26)

Biblická víra vede vždy k jednání. Věřící jedná a nevyčkává. Ten ochrnutý mohl říci: „Ježíši, nejprve mě uzdrav, a až se budu cítit zdravý, tak vstanu, vezmu své lože a půjdu domů.“ Tuto chybu dělá většina lidí. Chtějí nejprve vidět a pak věřit. Nejprve cítit a pak věřit. Je to zvláštní. Mnozí na to kladou velký důraz při odpuštění hříchů a správně říkají: „Nemůžeš nejprve vidět či cítit Boha a odpuštění hříchů. Musíš tomu věřit!“ Ti samí lidé ale často chtějí nejprve vidět a cítit, když jde o uzdravení! Pavel říká:

...žijeme přece z víry, ne z toho, co vidíme. (2Kor 5, 7)

Nečekej na to, až se změni symptomy či až se tvůj stavlepší, než začneš jednat ve víře! Nýbrž teprve skrze víru se něco změní. Jiný příklad:

Vešel opět do synagogy; a byl tam člověk s odumřelou rukou. ... a řekl tomu člověku: Zvedni ruku! Zvedl ji, a jeho ruka byla zase zdravá. (Mk 3, 1;5)

Ten zmrzačený člověk ji zvednul. Udělal to, co vlastně nemohl. Skutečně věřil a byl uzdraven skrze poslušnou víru, jež se projevila v jednání, tedy ve zvednutí ruky. Realita zmrzačení byla

proměněna novou realitou, uzdravením – když zvedl ruku. Anebo jeden osobní příklad: Byli jsme uprostřed stěhování a trochu jsme přeplnili bedny s knihami. Měl jsem problémy s meziobratlovými ploténkami a nechtěl jsem si přivodit zranění, a tak jsme bedny strkali před sebou, až nakonec zůstaly pouze ony těžké bedny s knihami. To už jsem však měl takové bolesti, že jsem se sotva držel na nohou. Přišlo mi, jako bych měl v meziobratlových ploténkách jakýsi „bod zlomu“. Připadal jsem si jako přesýpací hodiny. Nahoře široký, dole široký, ale uprostřed tenký a s bodem zlomu! Vtom se mi v hlavě vynořila Ježíšova slova: „Dostanete sílu Ducha Svatého...“ Pomyslel jsem si: „No jistě, sílu vztahující se na vydávání svědectví a nikoliv na bedny s knížkami...“ Ale ta myšlenka mě neopouštěla. Uvědomil jsem si, že ke mně Ježíš mluví a chce mi pomoci. Byla to pro mě výzva! Tak jsem se s obtížemi ve víře sehnul a očekával jsem, že mě Bůh uzdraví. Bolesti byly strašné! Chopil jsem se však první bedny, a když jsem se napřímil, byly bolesti pryč. Seběhl jsem s bednou po schodech a zpíval si píseň: „V Pánově krvi je moc, moc, úžasná moc“. Moje žena, jež šla zrovna nahoru, se na mě dívala poněkud zmateně! Ty poslední bedny byly dole rychleji než všechny ostatní a já měl knížek několik metrů! Víím úplně přesně, co se stalo. Když jsem se shýbl, necítil jsem nic dobrého. Jednoznačně tam bylo poškození, bolesti a omezený pohyb. Ale když je víra v akci, tak se může realita změnit velmi rychle! Ježíš mě vyzval k tomu, abych věřil, že mě chce uzdravit, a činí to na základě toho, že nesl nemoci na kříž. **Uzdravení se odehrává skrze Boží osobní péči v Ježíši Kristu a skrze naši jednající víru!** To zažili mnozí. Jeden bratr mi vyprávěl, že měl na těle rostoucí bouli a stále více tím byl zneklidněn. Jedné noci prosil Boha o uzdravení a cítil výzvu, aby tu bouli odstranil! Jak to měl udělat?! Ale zkusil to a ta boule se nechala vyjmout a již nikdy se nevrátila! Jiný přítel a bratr měl tak velké potíže se zády, že už nevěděl kudy kam. Po celé týdny se to zhoršovalo a neměl odvalu se za to modlit, neboť tomuto tématu nechtěl čelit. Měl strach,

že bude zklamáný, proto to nejprve ani nechtěl zkoušet. Ale jednoho dne to bylo tak zlé, že na kancelářské židli úpěnlivě prosil Boha, aby ho uzdravil. Měl tak hrozné bolesti, že se už nemohl hýbat. Cítil výzvu, aby z toho křesla vstal a instinktivně to udělal... Stalo se to již před léty a od té doby již nikdy bolesti zad neměl. Také jsem zažil uzdravení zad, ale nevydrželo to dlouho! Musel jsem se naučit, jak změnit svůj životní styl. Ale nešlo to zcela bez pohybu. Dříve jsem to se sportem přeháněl. Pak jsem skrze Boží Slovo a Boží pokyny změnil své priority. Příliš málo sportu však také nebylo dobře. Seděl jsem ustavičně jen v kanceláři, tloustl jsem, seděl jsem pořád v autě... Od té doby, co mám psy, jsem v pohybu! Každé jaro práce v lese, další práce na statku, méně jídla a v jiném složení... Od té doby jsem bez potíží! Zázrak? Prosím! Ale proměna života je také nezbytná.

BŮH TĚ NENECHÁ V NEJISTOTĚ!

KAPITOLA 21

Bůh pro nás nemá vždy v plánu to řešení, jaké bychom možná v určité situaci pokládali za „vykoupení“. Nesmíme zapomínat, že Bůh má s tímto světem cíl a plán. Cílem není, aby se všichni na tomto světě měli co možná nejlépe a byli tu co možná nejdéle. Kvůli hříchu je to iluze! Božím cílem je, abychom na tomto světě byli světlem, tak abychom vedli druhé k Ježíši, neboť pokračování přijde v novém světě!!!

Proto musíme stále znovu pozorně sledovat, jaká je Boží vůle – ve velkých věcech i v naší osobní životní situaci.

Pavel byl v jedné obzvláště těžké situaci. Popisuje ji následovně:

A abych se nepovyšoval pro výjimečnost zjevení, jichž se mi dostalo, byl mi dán do těla osten, posel satanův, který mne sráží, abych se nepovyšoval. Kvůli tomu jsem třikrát volal k Pánu, aby mne toho zbavil, ale on mi řekl: Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla. A tak se budu raději chlubit slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova. (2Kor 12, 7–9)

Nikdo nemůže říci, jaké konkrétní trápení Pavel měl. Ale pokládám za velmi dobré, že zde nestojí, oč přesně se jedná, neboť

jinak by se zase vyskytli někteří, kteří by říkali: „To se týká pouze těchto druhů chorob, a nikoliv už těchto...“ Přitom tady jde o něco zcela jiného!

Zde jde o to, že nás Bůh neponechává v nejistotě, když ho skutečně v nějaké záležitosti hledáme!

Pavel se ve svém utrpení modlil třikrát, možná měl na počátku konkrétní představy o tom, co by měl Bůh udělat, neboť:

My lidé máme všichni sklon k tomu, že se chceme ihned dostat do lepších okolností!

Ale tady nepomáhá žádné domýšlení ani namlouvání, ani snaha donutit se celou svou silou k víře, ani prosby a žadonění, ani poskakování a volání „Ve jménu Ježíše!“, tady pomáhá pouze naslouchání! Když Pavel nedostal to, oč prosil, uvědomil si, že musí NASLOUCHAT.

A zde je náš problém. Nenasloucháme skutečně tomu, co nám Boží Duch chce říci – do naší konkrétní situace. Teprve tehdy, když byl Pavel při třetí modlitbě připraven naslouchat, uslyšel to, co mu Pán říkal:

Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla.

S tím byl Pavel spokojen. Našel pokoj, klid a jistotu v Boží promluvě do jeho situace. A nejen to, našel tím netušený pramen síly – ve své slabosti! Bůh měl pro něj jiné řešení – a to nás vybízí, abychom naslouchali, přehodnocovali, měnili se... Co mi chce Duch povědět, co má v plánu? Chtěl bych ti říci: Pokud nezakoušíš uzdravení, v něž jsi doufal, pak si ještě jednou promluv s Ježíšem o tom, co zamýšlí on. Neběhej od jednoho uzdravitele ke druhému. Nenahrazuj osobní rozhovor s Ježíšem hovory s druhými. Jeden ti říká toto, druhý ono,

jaký to má přínos?! Budeš tím ještě zmatenější a dostaneš se do chaosu.

Co to má vlastně znamenat? Celou dobu říkáme, že máme osobní vztah s Ježíšem a potom zjišťujeme, že umíme mluvit pouze o něm, ale nikoliv s ním!? Nemoc nám může v tomto ohledu otevřít oči. Když se nám daří dobře, tak nás často ani nenapadne, že v našem životě není něco v pořádku. A již leckdo se k Ježíši obrátil teprve po těžké nemoci.

Je to princip ztraceného syna. Na své cestě s kopce se chytil jednoho obyvatele té země a chtěl tam najít pomoc! Ačkoliv znal otce, nebyl ještě připraven jít k němu. Takový dojem mám z mnohých, kteří pobíhají kolem a hledají pomoc. U mnohých, kteří chtějí radu, mám ten dojem, že ve skutečnosti před Bohem utíkají. Ještě nejsou tak daleko, aby skutečně a upřímně přišli k Bohu. Ale tady běhají proti zdi. Bůh se nenechá nahradit. Ztracený syn nenašel pomoc, již hledal! Dostal se do naprosté existenční krize. Ale toto dno se může stát bodem obratu v životě.

Mohu dávat rady, mohu možná zkorigovat falešné představy, ale mnohým lidem jsem řekl i toto: „Nemohu ti nahradit Boha a to, co ti chce osobně říci. Přestaň chodit od jednoho ke druhému. Jdi k Bohu a odevzdej se mu celým svým vědomím a svědomím, celým svým životem, a naslouchej mu.“ Mnozí mi pak věnovali zvláštní pohled, ale leckteré jsem později znovu potkal a s radostí mi pověděli, že to byla ta nejlepší rada, již mohli dostat. Bůh k nim promluvil a oni nyní věděli, jak se svou situací naložit, tak jako Pavel.

Pokud jsi nemocný, tak se jistě stejně jako Pavel chceš co nejrychleji dostat do lepších okolností. To však není vždy to nejlepší! Možná má Bůh jiný plán, jak se oslavit. Jednomu však můžeš věřit: Pokud skutečně hledáš Boží vůli, pak tě Bůh neponechá v nejistotě a na pochybách, nýbrž ti přinejmenším řekne tolik, abys s tím byl spokojený a měl ve své situaci Boží pokoj. A to ti nemůže nikdo ničím vynahradit.

Tuto radu jsem dal jednomu bratrovi, který prožil syndrom vyhoření. Byl úplně v koncích. Kvůli nemoci již nemohl vykonávat svou práci a celou svou existenci viděl v troskách. Chtěl, abych se modlil za zdraví a aby mohl znovu pracovat. Ale já jsem si uvědomil, že to není správné. Povzbudil jsem ho, aby šel nyní zcela konkrétně za Bohem. Se svým vědomím i svědomím. Pouze on a Bůh. Nic jiného nepomáhá. Nastal pro něj čas změnit svůj život. On tuto výzvu přijal. Ta doba uplynula a později mohl onu situaci vidět z jiné perspektivy. Teprve skrze čas utrpení poznal, jak moc spojoval svou hodnotu s prací. Až do té nemoci si vůbec neuvědomoval svou pýchu, domýšlivost a mnoho dalších pohnutí. Bůh skrze tu nemoc pracoval na jeho osobnosti a celém jeho životě. Později s úsměvem řekl: „Jsem Bohu tak vděčný, že mě tehdy od té práce osvobodil. Teprve dnes vidím, jak veliké břemeno pro mě i mou rodinu znamenala...“ Časy nemoci mohou být časy hojivými – pokud se naučíme naslouchat Bohu.

Bůh má vždy konkrétní plán. Abraham získal od Boha zaslíbení, že dostane syna – věřil a dostal syna. A teď? Co si z toho máme vzít? Máme jít do domova důchodců a paušálně kázat, že mají jen věřit a budou znovu moci plodit?! Ne! Naučit se zde můžeme to, že potřebujeme konkrétní Boží slovo a nemůžeme se bez něj obejít, pokud chceme věřit.

Jedna sestra byla dlouho v depresi a od lékaře dostala antidepresiva. Poté, co uvěřila, tak se něco v jejím životě změnilo. Skrze Ježíše znovu objevila svou hodnotu a věděla, že je milovaná, měla znovu naději, odvahu, radost ze života. Jednoho dne měla na srdci přestat brát léky. Tak to učinila. Při příští kontrole jí lékař řekl, že spadne do hluboké jámy. Ale ona do hluboké jámy nespadla, nýbrž víra v Ježíše Krista ji vnitřně uzdravila. Ale jaké z toho pro nás plyne poučení? Máme jít nyní ke všem, kteří polykají prášky, a říci jim, že s tím mají přestat? Ne! I zde můžeme pouze znovu spatřovat, že každý musí konkrétně naslouchat Bohu! Každý musí jít svou vlastní cestou s Bohem, jiná možnost není!

Jsem skálopevně přesvědčen, že nás Bůh nechce nechat v nejistotě, když jej stejně jako Pavel v nějaké záležitosti hledáme. Může nám ukázat řešení či darovat pokoj, anebo ukázat první krok určitým směrem... To je jedno. Stejně je to teď u mě. Ve skutečnosti jsem si na tento týden naplánoval nějaké práce na domě a chtěl jsem tuto knihu psát až v zimě. Ale rozvinulo se u mě silné nachlazení. Bolesti končetin, hlavy, zánět průdušek, rýma a kašel. Obrátil jsem se na Boha, a než jsem mohl něco říci, tak se již objevila myšlenka: „Využij tento čas a napiš tu knihu teď.“ Přemýšlel jsem: „Mohl bych to zkusit, ale půjde to s těmi bolestmi hlavy?“ Ale začal jsem a už vícero dní píše ve svém nemocném stavu knihu o uzdravení. Není to legrační?

NEMOC V CÍRKVI

KAPITOLA 22

Pavel v korintském sboru pojmenovává problém, který se stal zjevným teprve tehdy, když někteří onemocněli, a dokonce kvůli tomu umírali!

Proto je mezi vámi tolik slabých a nemocných a mnozí umírají.
(1Kor 11, 30)

Co to bylo za problém?

Kdo by tedy jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. (1Kor 11, 27)

Kdo jí a pije a nerozpoznává, že jde o tělo Páně, jí a pije sám sobě odsouzení. (1Kor 11, 29)

Někteří přijímali Večeři Páně nehodně! Večeře Páně nebyla původně pouze rituálem, kdy člověk dostane drobek chleba a hlt vína, jak je tomu často dnes, nýbrž Ježíš s učedníky jedl a měl s nimi obecnství. Ale v Korintu taková vůle k pravému obecnství u všech nebyla (v. 18). Někteří se nechtěli vzdát ničeho ze svého jídla a nacpali se doma, zatímco druhými pohrdali (v. 22). Někteří dokonce přišli do shromáždění opilí! Jiní zůstali o hladu a styděli se. Takové poměry se nedaly akceptovat. Na leckterých

bylo vidět, že jejich víra je povrchní a bezcenná. Mnozí přijímali Večeři Páně spíše jako něco, co funguje, jako pravidelnou aktualizaci odpuštění hříchů. To je široce rozšířeno i dnes. Mnozí si myslí: „Mohu hřešit, pak přece půjdu k Večeři Páně a všechno bude zase ok.“ Za takovým přístupem se skrývá mnoho falešných představ, špatný postoj a hříchy všeho druhu. Následky na sebe nenechaly dlouho čekat! Někteří onemocněli a někteří dokonce zemřeli. Jak Pavel postupoval, když byl konfrontován s těmito nemocemi? Pozval uzdravujícího evangelistu, anebo všem nemocným řekl, že mají prostě věřit, že byla jejich nemoc poražena na kříži? Anebo přišel s „pozitivním myšlením“, jak káže jedna světoznámá kazatelka: „Řekni sám sobě: Budu se ještě mít dobře! Budu zdravý a budu ještě dlouho žít!“ Byla toto Pavlova rada? Ne! Vybídl je, aby se změnili! Tak prosté to je! Existuje nesmírný rozdíl mezi pozitivním myšlením a vírou v pravdu!

Převedme si to do naší doby a já se tě ptám: Jak biblické, pravdivé a přínosné je, když do církve přijede uzdravující evangelista a všem paušálně káže uzdravení? Představ si, že by v nějaké církvi byli tito zmínění nemocní z korintského sboru, Eliša se svou nemocí vedoucí k smrti, onen nemocný, jehož Pavel zanechal ve městě, a Lazar, kterého obě sestry s vypětím všech sil na akci přivedly. Nyní si představ, že by řečník pronesl: „Bůh vás chce všechny uzdravit! Musíte jen věřit!“ Je to biblické, pravdivé a přínosné?

Namísto toho má Jakub radu, jež je mnohem rozumnější.

Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší církve, ti ať se nad ním modlí a potřájí ho olejem ve jménu Páně. Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne, a dopustil-li se hříchů, bude mu odpuštěno. Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého. (Jk 5, 14–16)

Zde nejde o paušální uzdravení pro všechny, nýbrž o to, že je potřeba si na nemocného skutečně udělat čas. Jak bylo řečeno,

existuje mnoho rozličných příčin nemocí a různé možnosti, jak to s nimi může jít dál.

Zásadně důležité je vyznávání hříchů. Jakub zde však nemyslí povrchní splnění náboženské povinnosti, nýbrž v takovém rozhovoru musí být jasná ústřední priorita. Otázkou je: Věří nemocný skutečně v Ježíše Krista? Odpočívá jeho víra v Ježíši? Je skutečně spasený?

Anebo se ukazuje, že tento nemocný ve skutečnosti nevěří, nýbrž se možná už léta účastní spolu s ostatními, ale nikdy se opravdově neobrátil?

Je důležité, abychom lidem skutečně pomáhali! A když nerozpoznáme, jak na tom jsou, pak jim nemůžeme ani skutečné pomoci jít dál!

Pouze pokud s nemocným mluvíme, pak také zjistíme, jestli někde nepřemýšlí nesprávně! Poznáme, jaké je jeho trápení! Vzpomínáte si na tu ženu, která měla velké starosti o děti... Teprve v rozhovoru možná narazíme na možnou příčinu konkrétní nemoci. V této situaci nám může Bůh dále pomoci i tím, že nám něco konkrétního ukáže, jak jsem to zažil u té ženy, jež si vybudovala strategii na získání soucitu a uznání.

Teprve v rozhovoru můžeme rovněž zjistit, jestli někdo ve víře odpočívá v Ježíši anebo jestli kvůli nemoci a falešným představám už neví, čemu má věřit a jak! Někteří naprosto zbloudí ze správné cesty, i to Jakub v těchto verších zmiňuje (5, 19).

Proto musíme s nemocným mluvit a pokusit se mu pomoci, aby uviděl pravdu. Mnoho lidí, s nimiž jsem se setkal, bylo rádo, že mohou konečně s někým mluvit o určitých hříších, jež jim tížily svědomí. Hledali opravdovou radu, a tak jsme mohli mluvit, činit pokání a modlit se.

Mluví se zde i o modlitbě víry. Pozor: Modlitba víry neznamená, že si člověk představuje a namlouvá zdraví a pak za ně děkuje! To není modlitba víry, nýbrž modlitba iluze! Když ale Bůh konkrétně zaslíbí uzdravení, pak tomu můžeme věřit. Bůh však může mít, jak bylo řečeno, i jiné plány. Zde v tomto rozhovoru

a společné modlitbě je nicméně možné bezprostřední uzdravení, anebo zde může být zahájeno.

V praxi to samozřejmě není tak jednoduché. Leckterý vedoucí sboru, pastor či starší se ještě necítí k této službě dostatečně zralý a je nemocnými přetížen. V tomto případě zůstaňte klidní. Tato věc neztroskotá kvůli tomu, že zde není žádný „starší“ – je tu Ježíš. Můžeme se obrátit přímo na něho. On nás neodmítne jen kvůli tomu, že se nám nepodařilo shromáždit příslušné osoby. Ale možná znáte další lidi, jimž můžete důvěřovat a kteří vám mohou pomoci ve vztahu s Bohem a s jeho Slovem.

UZDRAVITEL

KAPITOLA 23

Chci upozornit ještě na jeden bod. V Bibli jsou popsány různé dary Ducha. Všeobecně můžeme říci, že všechny existují, a také to, že fungují pouze v konkrétní závislosti na Božím Duchu. Není tomu např. tak, že člověk s prorockým darem může o každém člověku vědět všechno, co si zamane! Není tomu tak, že v „proroku“ je nějaká duchovní funkce, která vždy a všude funguje, když tomu prorok chce! Křtící prorok Jan také stál před Ježíšem a nevěděl, jak si má srovnat, že ho má pokřtít! Obdržel poselství od Boha a s ním spojené pověření, nic více a nic méně. Prorok neví všechno, co chce! Poté tento prorok poslal za Ježíšem několik mužů, aby se ho zeptali, jestli je tím zaslíbeným Mesiášem, anebo jestli mají čekat na jiného. I tady vidíme: Boží prorok není schopen tímto darem disponovat sám o sobě. Buď mu Bůh něco řekne, anebo ne! A stejně je tomu i u člověka, který má dar uzdravování. Tento člověk je Bohem používán, aby sloužil lidem v pravdě a Boží moci, ale nikoliv tak, že touto mocí k uzdravení sám disponuje! Nýbrž jak jsme viděli, musí Bůh i toho, který uzdravuje, zapojit do svého plánu a on se musí učit naslouchat tomu, co mu Bůh chce konkrétně říci. V jednom případě chce Bůh to, v jiném ono. Uzdravitel nedisponuje „duchovní léčivou energií“. Pavel měl dar uzdravovat, a podívejte, jak rozmanitě jedná s nemocemi a nemocnými. Jednoho volá k pokání, druhého zanechá někde nemocného, jinému doporučí víno a další byl

skrze konkrétní Boží zásah okamžitě uzdraven. Žádný duchovní dar „nefunguje“ odtrženě od konkrétní Boží vůle. Když to nějaký „křesťanský uzdravitel“ nezohledňuje, tak může být, co chce, ale není to žádný uzdravitel cestující ve jménu Ježíše, ať už jméno Ježíš provolává jakkoliv často a jakkoliv hlasitě.

Když má někdo nějaký duchovní dar, pak je vždy závislý na tom, aby v každé jednotlivé situaci vždy obdržel konkrétní „dar“ skrze Božího Ducha, protože ze sebe samého či v sobě samém nemá nic! Ale Ježíš ano! A když je při nás, pak je možné vše!

LÉKY

KAPITOLA 24

Na mnohé nemoci existují na trhu i léky. Také zde se názory křesťanů silně rozcházejí. Máme chodit k lékaři, nebo ne? Nedokazuje tím člověk svou nevíru? Já si myslím, že jedno nemusí jít na úkor druhého. Návštěva lékaře nemá nahrazovat naše naslouchání Bohu. Leckdo se možná cpe léky, ačkoliv by mu mohla pomoci Boží pravda. Leckdo běhá od lékaře k lékaři, ačkoliv jediným řešením může být poslušnost v konkrétní záležitosti. Leckdo nechce být Bohem zklamán, anebo je příliš hrdý, anebo si o sobě myslí tak málo, že raději jde hned k lékaři, ačkoliv ho Bůh možná chce uzdravit. A někdo je díky lékařskému šilenství uměle a strojově udržován při životě, přestože by pro všechny zúčastněné bylo již dávno nejlepší, kdyby zemřel. Ani zde nemůžeme paušalizovat.

Všeobecně lze říci, že média jsou nyní plná toho, jak extrémně jsou lidé přecpáváni léky. Stále většímu množství dětí a stále mladším dětem jsou předepisovány např. léky na neobvyklé chování, přitom jim chybí pozornost, láska a smysluplný čas s rodiči. To neříkám já, nýbrž lékaři a psychologové! V lékařenském průmyslu jde o obrovský obrat a tito lidé samozřejmě chtějí, aby se léků spolykalo co možná nejvíce. Očkování proti chřipce pro všechny a poté se dostávají oprávněné pochybnosti, jestli to vůbec bylo nutné a smysluplné? Já jsem se očkovat nenechal, ale nedělám z toho žádnou otázku víry. Člověk o tom všem musí

rozvažovat a nesmí jednoduše věřit všemu, co se mu říká – ani ze strany lékaře. Mnozí lidé berou léky, které vůbec nepotřebují, anebo na jejich nemoc vůbec nejsou optimální atd.

Chci vám poctivě říci, že musím brát přípravek na štítnou žlázu. Myslím, že mému životu víry to dosud nijak neuškodilo. Je to určitá možnost, již dnes máme, a proč bych ji měl odmítat? To mi nebrání věřit za uzdravení a modlit se za druhé, když jsou nemocní. Když Bůh skrze mou službu někoho uzdraví, jsem dalece vzdálen toho činit Bohu výčitky, že já jsem přece pořád ještě nemocný! V mé hlavě nemá jedno s druhým nic společného. Má nemoc mě neodrazuje od toho, abych věřil za uzdravení druhých, protože vím, že Bůh se mnou jedná tak, jak je to nejlepší. Zmínil jsem to na počátku: Tento svět sténá a my jako křesťané jsme přímo uprostřed! Jak už jsem poznamenal, sedím zde se silným nachlazením. Je to ideální, abych psal knihu o uzdravení, když jsem nemocný? Teprve skrze tuto nemoc jsem získal prostor ke psaní, jinak bych už zasadil okna připravená před domem. Každý se musí naučit žít svůj život s Bohem, ať už s nemocí či bez ní.

SHRNUTÍ A TIPY

KAPITOLA 25

Viděli jsme tedy, že existují rozličné příčiny nemocí a že Bůh je někdy do nemoci přímo zapojen. Někdy tím, že uzdraví, někdy však i tím, že nemoc připustí či dokonce aktivně sešle, aby dosáhl něčeho cennějšího, než je zdraví.

Viděli jsme také, že je chyba rozumět Božímu Slovu, biblickému vyučování anebo vůbec jménu Ježíš „magicky“ či „funkčně“. To není biblické užití pravdy, nýbrž její zneužití, a tím lež!

Extrémně důležitý je ten bod, že se musíme naučit žít s Bohem v harmonii a rozlišovat! Když se naučíme naslouchat Bohu, pak nám může ukázat, co máme dělat, anebo nám může stejně jako Pavlovi darovat pokoj, který potřebujeme.

Nemusíme se stydět zanechat nějakého člověka nemocného. Je to v každém případě lepší než ho iluzemi či falešnými nadějemi uvést do klamu a zklamání!

V každém případě můžeme s nemocným hovořit a možná bude ochoten vyznat hříchy, protože skutečně hledá změnu. Možná mu budeme schopni pomoci vyjít z nejistoty tím, že mu řekneme pravdu. Možná zjistíme, že věří něčemu nesprávnému, anebo zkouší do víry natlačit svou sílu vůle a můžeme mu ukázat něco lepšího...

Nemocný by neměl předat svůj život Ježíši proto, aby byl uzdraven, nýbrž protože rozumí širším souvislostem a věří! Měl by se obrátit, protože hřích je vzpourou vůči Bohu. Měl by se

obrátit, protože je správné a důležité následovat Boží Zákon! Leckdo chce s Bohem pouze uzavřít „obchod“. Myslí si, že když se pomodlí modlitbu odevzdání, tak ho Bůh uzdraví, ale to není nic víc než ryzí sobectví. Takový postoj najdeš i u Satana. I on by takovou modlitbu vyslovil, kdyby tím zůstal ušetřen věčného trestu, ale nikdy by se nemodlil z toho důvodu, že Bůh je skutečně hoden lásky! Nikdy by Boha nechválil za to, kým je! Jeden ze zločinců na kříži měl právě takový postoj. Pomoz sobě i nám! Chtěl v Ježíše uvěřit, pokud mu pomůže z kříže! Ale ten druhý se obrátil a už v tomto životě nic nežádal. Pochopil. Když někdo skutečně pochopí, jak reálný je věčný život a jak velký a důležitý je skutečně Ježíš Kristus, pak pochopil. Potom se skutečně obrací. Uvidíme, jak s ním Bůh bude pokračovat dál. Uzdravení může být jednou z možností.

Při psychických onemocněních je nutná opatrnost. Bůh může učinit zázrak. Může nás provést i těžkými časy a vyučovat nás. Může nás však rovněž přivést k lékaři, který nám může dále pomoci. „Psychologie“ není v základu špatná, neboť my lidé jsme bytosti s psychikou! Slovo Boží má mnoho rad, které odpovídají lidské psychice a pomáhají. Nebezpečné je, když psychologie radí jednat způsobem, který Božímu Slovu protiřečí. Tady může dokonce představovat nebezpečí. Vždyť je to jasné! Když řekneš psychologovi, že věříš v Boha, tak si tě v mysli hned zařadí do určité kategorie. Pokud pak uslyší, že věříš i v existenci Satana, tak si tě umístí do další kategorie! A než ti vůbec dojde, co se děje, můžeš dostat „nucenou terapii“ a být nacpaný léky, protože jsi v jeho očích šílený! To je samozřejmě dotaženo do extrému, ale nabádám k opatrnosti! Existují však jistě i lidé, kteří věří Boha a mají psychologické dovednosti, a ti mohou v určitých případech pomoci.

Zvláštní obezřetnost vám doporučuji i u tématu jednání s démony. Zde byste měli dostat radu či pomoc od lidí, kteří mají dar rozlišování duchů, pokud vám Bůh sám něco konkrétně neukáže. Ale Bůh dal tyto dary proto, abychom pomáhali jeden

druhému. Mohu pouze každému doporučit oddělit se od všech věcí, které mohou mít nějaké démonické zatížení. Kdysi jsem vyhodil všechna nekřesťanská cedéčka, vybízím vás oddělit se od literatury a filmů majících okultní tendence, od časopisů, kamenů či amuletů... Nechte se vést Božím Duchem. Když byl člověk zasvěcen nějakému duchu či zaklínán, pak by to měl před Bohem vyznat. Bůh odpouští, když činíme pokání, a osvobozuje! Je důležité, abyste čtením Bible poznali o těchto věcech pravdu a potom žili beze strachu v důvěře a poslušnosti Bohu. Opakujte: Když žijeme v pravdě jako Ježíš, pak se už démonů nemusíme obávat. Ježíš se jich neobával a my s nimi pak budeme jednat stejně jako on. Těší tě to? Tak se tím nech povzbudit!

Nezapomínej na princip svíčky. Vnímej temnou situaci také jako šanci! Nech své světlo zářit přede všemi lidmi, říká Pavel, a on ukázal, jak na to! Jakým ohromným svědectvím by to v Evropě bylo, kdybychom své „temné“ životní situace využili ve víře v Boha! To, co mě stále znovu přivádí k úžasu, jsou nevyužité pohřby. Jaký to geniální nápad mého dědečka, když nechal na svém pohřbu každému předat osobní dopis! Když jsem ho dostal, nemohl jsem se dočkat, až ho otevřu! Váš pohřeb je ve vašich rukou! Můžete si určit písně, můžete nechat přečíst nějaké poselství, můžete lidi informovat o své víře a povzbudit je v následování Ježíše, můžete jim sdělit, jak rádi byste byli, kdyby byli při zmrtvýchvstání skrze Ježíše Krista také při tom! Ale místo toho přenechávají mnozí lidé svůj pohřeb faráři, který možná vůbec nevěří, a tak se tam odehrává smutný, povrchní a hrozný scénář. Využijte své šance – v životě i ve smrti – jak zářit pro Boha.

Nezapomeň: Silná víra odpočívá! Odpočívá v pravdě a v Ježíši Kristu. Nenech se bludy či nemocemi vyvést z klidu, nýbrž přijď s tím k Ježíši! Doufám, že i touto knihou mohu přispět k tomu, abys v budoucnu četl pozorně Bibli, neboť Bůh ti chce ještě leccos zjevit, pokud budeš mít ten správný postoj (Fp 3, 12–16).

Je mým velkým přáním, aby tyto pravdy lidem pomohly. Stále znovu jsem v Česku i na Slovensku potkával lidi mající s tímto

tématem potíže. Doufám, že těchto 25 kapitol může být pomocí, jak vidět některé věci z nové perspektivy.

Toto téma se hodí i jako série vyučování na několik večerů – buď jako přednášky pro veřejnost či ve sborech. Je to totiž dobrý výchozí bod, jak poukázat i na to nejdůležitější: Ježíše Krista ukřižovaného a život v harmonii s ním!

Ať vám Bůh žehná!

Kornelius Novak

BLUDY, MANIPULACE A PODVOD

Jen na okraj: Je možná zajímavé vědět, jak to, že tolik uzdravujících evangelistů vypráví o tolika uzdravených, aniž by měli špatné svědomí. Věc se má takto: Je rozšířeným názorem, že člověk musí věřit a nesmí pochybovat. Proto lidé prokazují svou víru tím, že ignorují všechny viditelné symptomy. Např. jednoduše věří, že nemoc byla poražena na kříži a každému nemocnému tak přisuzují zdraví. Toto zdraví se nyní uskutečňuje a nikdo o tom nesmí pochybovat! Pro ně je to skutkem víry, když poté vyprávějí o mnoha uzdraveních. Doptávání by přece předpokládalo pochybnosti! Zkoumání by přece předpokládalo pochybnosti! Ale oni věří! Rozumíš? A když poté zůstanou ve sborech nemocní lidé, pak se tito lidé stydí, protože vidí svou vinu v tom, že asi nevěřili dost!

Leckterý takový „uzdravující evangelista“ udělal tu „chybu“ a slíbil, že předloží lékařské osvědčení „uzdravení“. To se přece může přezkoumat! Sotva někdo to však udělá. Někdo to přesto učinil, a výsledek je děsivý!

Údajně bylo uzdraveno 350 osob. 39 z nich zemřelo v následujících 6 měsících na uzdravenou nemoc. 5 se po uzdravení pomátlo. 301 osob udalo, že po uzdravující akci již z „uzdravení“ nic nebylo, že tedy k uzdravení nedošlo. Dalších 5 do

protokolu uvedlo, že se jim přidaly nové psychosomatické nemoci.

Nejen to! Jeden z prvních, kteří slibovali uzdravení všem tady a teď, zemřel sám na rakovinu. Jeden světově známý Němec prokroval na velké konferenci, že na příští konferenci přijedou auta s majáčkem a přivezou z nemocnic choré, a ti že budou uzdraveni. Leč to se na následující konferenci nestalo! Nikdo se však ani neodvážil to zmínit. Když ale o léta později sám onemocněl na rakovinu, nechal se potají ošetřovat v nemocnici...

Jeden můj známý, jenž byl sám „fanouškem“ jednoho světově známého uzdravujícího kazatele a byl v jeho církevním hnutí, jednou pln očekávání navštívil jeho uzdravující konferenci ve Francii. Přes jednoho známého se do haly dostal ještě před začátkem akce. Ve své důvěřivosti a naivitě si vůbec nic nepomyslel, když viděl, že do místnosti vedle pódia bylo přivezeno cca 20 vozíků pro invalidy. Ani když poté v místnosti zmizela skupina asi 20 lidí, tak mu to nedocvaklo! Když ale pak spatřil, že těchto 20 lidí bylo přivezeno na pódium a za ohromného haló uzdraveno a že vyskočili z vozíků, tak byl můj známý pojednou „uzdraven“ – spadl ze všech těch emocionálně nafouknutých obláčků, neboť tento podvod zažil na vlastní oči. Před jinou akcí učinili spolupracovníci tohoto uzdravujícího podvodníka kontrolní pochůzku se správcem haly a byli navýsost potěšeni tím, že ona konferenční hala má odvětrávání. Teplý vzduch stoupá vzhůru a v hořejším prostoru se skrze pohyb vzduchu vymění. Během akce vyzval ten podvodník lidi, aby zdvihli ruce do vzduchu, pokud chtějí cítit vanutí Ducha. Na jeho znamení bylo zapnuto větrání a nespočetných lidí se zmocnil „Duch“, a už to jelo! V pokladničkách mu to cinkalo pěkně. Vždyť říká, že když daruješ více než 1 000 dolarů, tak si udělá štítek s tvým jménem na dveře letadla a pomodlí se za tebe pokaždé, když do toho letadla nastoupí... Musím ještě něco říkat?! Některé letniční a charismatické sbory v Německu šly po těchto očividných podvodech do veřejných médií! Tito lidé plni víry věřili v upřímnost tohoto muže

a pozvali jej a byli tak brutálně zklamáni, že chtěli varovat celý svět! Ale mnozí lidé nechtějí věřit pravdě. Je to nepochopitelné.

Jednomu norskému bratru, který je od narození tělesně postižený, bylo od uzdravujících evangelistů takových uzdravení ohlášeno nespočet. Stále znovu falešné naděje, oklamání a pak zklamání! Jen za ty 2 měsíce, kdy jsme byli v jeho sboru, mu bylo třikrát „manifestováno“ uzdravení. Jeden uzdravující evangelista mohl vyprávět o tolika znameních a zázracích, že by si člověk téměř myslel, že tentokrát je zde skutečně Pánovo pomazání. Ach, to je hezké, prorokuje mu zdraví a... cože? Má pro něj ještě jedno prorocké slovo! Prorokoval mu uzdravení a že i jeho rodiče budou spaseni... Jak pěkné, jen jeho rodiče jsou žel již léta po smrti (!) Show znovu splaskla a zklamaný nemocný již do toho sboru nikdy nepřišel... A mnozí další po celém světě také ne. Kdy bude této ubohosti konec? Asi teprve tehdy, až se vrátí Ježíš.

CHCETE ZÍSKAT ZDARMA DALŠÍ KNIHU KORNELIA NOVAKA?

Můžete si ji objednat na www.adventorion.cz.

tel.: 558 359 100, e-mail: expedice@adventorion.cz

Knihy jsou neprodejné.

HLEDÁTE INFORMACE A KONTAKTY?

Projekt Dotkni se nebe nabízí přednášky i další zajímavé akce.

www.dotknisenebe.eu

CHCETE PODPOŘIT VYDÁVÁNÍ KNIH KORNELIA NOVAKA?

Nadační fond Zdravý život:

číslo účtu: 207120659/0300 variabilní symbol: 111

Rádi na požádání vystavíme Potvrzení o daru, případně uzavřeme Darovací smlouvu. Prosíme, v těchto případech nás kontaktujte.

www.nfzdravyzivot.cz

NABÍDKA PRO VÁS – INTERNETOVÉ A KORESPONDENČNÍ KURZY ZDARMA

Chcete získat hodnotné informace poštou nebo přes internet? Chcete společně s námi hledat čestné odpovědi na důležité otázky: V čem mi může v dnešní době pomoci Bible? Přežije naše modrá planeta? Jak mám najít smysl svého života? Co mohu udělat pro sebe i pro své nejbližší, aby nám spolu bylo dobře?

Nabídka kurzů:

UTOPIE?

Čemu a proč vlastně křesťané věří. 19 audio i video témat na téma křesťanství.

GLOBÁLNÍ PROBLÉMY

9 lekcí, které se věnují otázkám budoucnosti Země.

IMPULZY ŽIVOTA

Ve 28 lekcích získáte základní přehled o Bibli a víře v Boha.

OBJEVY V BIBLI

Kurz obsahuje 24 lekcí, které objasňují biblické odpovědi na otázky, jež nás napadají.

HARMONICKÁ RODINA

V 8 lekcích se dozvíte, jak posílit rodinné vztahy.

VEZMI ZDRAVÍ DO SVÝCH RUKOU

Dozvíte se, co je zdravé, abyste si mohli svůj život opravdu vychutnat. 12 lekcí.

Kde můžete kurzy objednat:

Středisko korespondenčních kurzů
Newtonova 725/14
702 41 Ostrava – Přívoz
web: skk.cz
e-mail: skk@casd.cz
tel.: 596 635 730

DOSUD VYDANÉ KNIHY KORNELIA NOVAKA

KŘÍŽEM KRÁŽEM NA SCÉNĚ

Na stránkách této knihy se ke slovu dostávají lidé, které znám. Každý z nich bude vyprávět o svém bouřlivém životě a v některých příbězích půjde doslova o život. To, co nás oslovuje nejvíc, mají všichni společné: vyprávějí o tom, jak Ježíš Kristus obrátil jejich život vzhůru nohama a děly se zázraky!

Ke strhujícím příběhům jsem přidal životně důležité informace pro tebe. Pomohou ti lépe porozumět Bohu i světu. Tato knížka probudí, povzbudí a podpoří tvou víru!

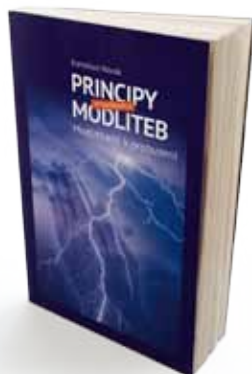
Formát 148 × 96 mm, 128 stran

PRINCIPY VYSLYŠENÝCH MODLITEB

Tato kniha ti chce odkrýt biblickou cestu k fantastickému, úžasnému modlitebnímu životu, kde bude platit „záruka vyslyšených modliteb“. Bůh nám zjevil principy, podle kterých se máme modlit, a pokud se těchto principů budeme držet, budeme ve svém životě zažívat Boha v celé Jeho nádhře a slávě, v našich životech začne probuzení a bude se dále šířit skrze jednotlivé modlitebníky!

Formát 200 × 130 mm, 137 stran

BOŽÍ LÁSKA, SPRAVEDLNOST, ZÁKON, SOD, TREST A MILOST

Bůh je spravedlivý. Když Bůh trestá, tak není nikdy nespravedlivý. Boží dobrota je nepochopitelná a nezměrná. Ježíš říká, že když kvůli jeho vůli opustíme dům či rodinu, abychom kázali jeho slovo, tak to dostaneme stokrát nazpět – to je nepochopitelné. Nevyžadovalo by se po nás příliš mnoho, kdybychom to měli činit z pouhé vděčnosti, tak dobrý je Bůh.

Formát 200 × 130 mm, 189 stran

V HARMONII S BOHEM

Můžeš pochybovat o pravosti mých zážitků, ale nepochybuj prosím o pravosti a důležitosti toho, co říká Bůh. Nech se zapojit do Božích skutků. Žij k Boží slávě a sám zažij to, co má Ježíš na mysli, když říká, že máme zažívat podivuhodné věci. Vstup sám do harmonie s Božími cíli, prioritami, hodnotami, motivy, plány a skutky.

V této knize jde o tebe a tvůj život v harmonii s Bohem.

Formát 200 × 130 mm, 319 stran

KŘEST DUCHEM SVATÝM/ BOŽÍ UZDRAVENÍ

Dvě knihy v jedné. První otevírá téma „křtu Duchem svatým“, které se v Bibli objevuje v mnoha různých souvislostech. Chci tě povzbudit k četbě této knihy. Druhá se zabývá tématem „Božího uzdravení“, které je stále aktuální. Žel koluje mnoho jednostranného, a dokonce absolutně nebiblického vyučování, čímž vzniká nejistota, čemu tedy máme věřit a čemu nikoli. I v tomto ohledu má být tato kniha přínosem.

Formát 200 × 130 mm, 258 stran

Kornelius Novak

Křest Duchem svatým a Boží uzdravení

Vydal: Bohumil Jedlička, Orličky

Překlad: Mgr. Petra Pivničková

Grafická úprava a sazba: Robert Prokopec

Tisk: Tiskárna Bohumil Jedlička, Orličky

ISBN 978-80-901905-7-3

Objednání knih: expedice@adventorion.cz

Neprodejné

O KNIZE „KŘEST DUCHEM SVATÝM“

Bible k tomuto tématu říká mnoho věcí a já jsem žasl nad tím, v jakých různých souvislostech se téma „křest Duchem svatým“ vyskytuje. Proto tě chci povzbudit k četbě této knihy. Uvidíš, že křest Duchem svatým, jak o něm učí Bible, je extrémně důležitým a velice zajímavým tématem. Jestliže miluješ Boha a Jeho slovo, pak jsi zde na správném místě.

O KNIZE „BOŽÍ UZDRAVENÍ“

Téma „Božího uzdravení“ je stále aktuální a důležité. Není to téma jednoduché, neboť každý z nás zná někoho nemocného či je sám stížen nemocí, což vede k tomu, že to v nás vyvolává silné emoce.

U tématu uzdravení žel koluje mnoho jednostranného, a dokonce absolutně nebiblického vyučování a postupů, ale také faktické manipulace a podvodu. Tím však utrpení nemocných jen vzrůstá a panuje zde široce rozšířená nejistota, čemu tedy máme věřit a čemu nikoli? I v tomto ohledu má být tato kniha přínosem.